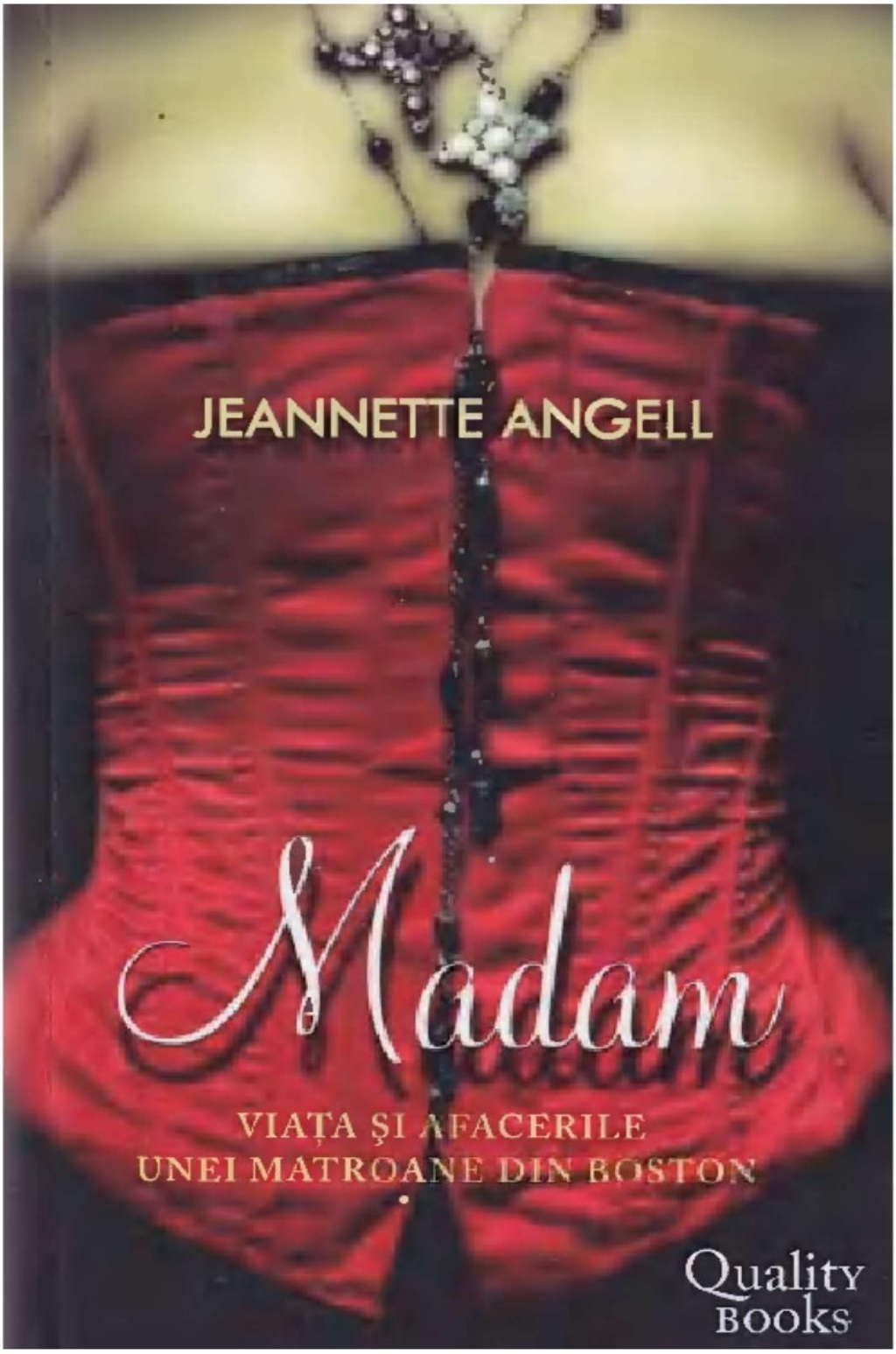

Madam

JEANNETTE ANGELL

VIAȚA ȘI AFACERILE

UNEI MATROAXE DIN BOSTON

QualitY Books

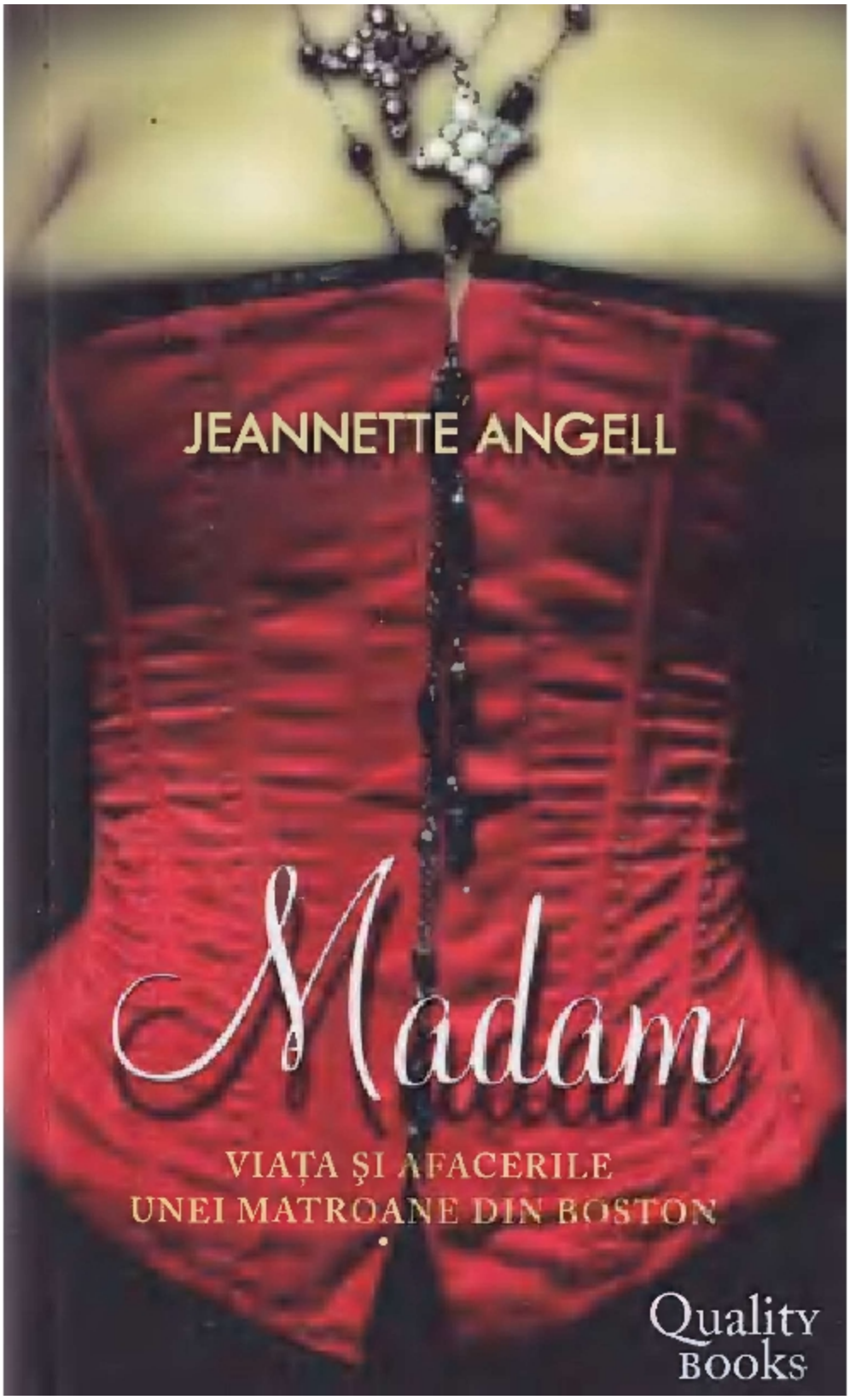
JEANNETTE ANGELL
Madam
VIAȚA ȘI AFACERILE
UNEI MATROANE DIN BOSTON
Quality
Books

Madam

JEANNETTE ANGELL

VIAȚA ȘI AFACERILE

UNEI MATROAXE DIN BOSTON

QualitY Books

Cum ajunge o tânără crescută într-o familie aristocratică din tradiționalistul Sud al Statelor Unite să devină matroana uneia dintre cele mai selecte agenții de call-girl din Boston? Se poate vorbi despre un cod deontologic al celei mai vechi meserii din lume? Și, oare, există viață după renunțarea la afacerile în industria plăcerilor? Jeannette Angell cunoaște răspunsurile la toate aceste întrebări și nu se teme să ni le spună în binecunoscutu-i stil fermecător și incitant.

„Autoare a unei cărți despre experiența ei ca damă de companie, *Call-girl,* Jeannette Angell prezintă în *Madam,* cu umor și duioșie, biografia unei femei cunoscute sub numele de Peach, matroana unei agenții de escorte din Bosion. Scriitoarea reușește să redea latura umană a acestei afaceri deloc obișnuite și să ne răspundă la toate întrebările pe care nu am avea niciodată curajul să le punem.“

PUBLISHERS WEEKLY

„Studiile sale în antropologie, îmbinate cu talentul său scriitoricesc, o ajută pe Jeannette Angell să ne ofere o imagine surprinzătoare, provocatoare și senzuală a lumii prostituatelor de lux.“

BOOK OF THE MONTH CLUB

JEANNETTE ANGELL

MADAM

Viața și afacerile unei matroane din Boston

Pentru Peach, desigur

Prolog

Cum să începi istorisirea vieți altcuiva? Nu va fi chiar povestea acelui om, nu pe de-a întregul, pentru că acela care relatează aceste lucruri va transpune, fără îndoială, unele întâmplări, eliminându-le pe altele, selectând doar unele amintiri, înflorind pe alocuri faptele dacă va fi nevoie. Re că sunt conștiente sau nu — și, de cele mai multe ori, nu — aceste opțiuni reprezintă o necesitate.

Privind obiectiv însă, povestea nu aparține oamenilor pe care-i descriu, pentru că fiecare dintre ei are o experiență proprie. Sper să-i surprind pe toți la un loc, exact ca într-o fotografie, astfel încât tabloul care se conturează să-i mulțumească pe toți. Psiho-terapeuții studiază albumele de familie cu interes nu pentru a admira chipurile, hainele sau peisajul din fundal (așa cum ar face-o alții), ci, mai degrabă, pentru a interpreta dinamica familiei din punct de vedere vizual: felul în care oamenii stau unul lângă altul, se uită — sau nu — unii la alții, felul în care își aleg o anumită postură etc. Cam așa voi povesti și eu: înfățișând momente de viață, gânduri răzlețe, ecoul unui râset de demult ori aroma de violete ce stârnește un val nostalgic de amintiri.

încerc să spun povestea lui Peach: sunt lucruri pe care le cunosc, pe care mi le amintesc, pe care mi le-a mărturisit sau sunt părerile celorlalți despre ea. Uneori, adaug elemente de conjunctură pentru a umple golurile. Nu știu pe de-a-ntregul viața lui Peach și, de aceea, trebuie să stabilesc punți de legătură între întâmplări.

Ca și în cazul romanului *Call-girl. Memoriile unei dame de companie*^ toate numele, locurile și alte date au fost schimbate pentru a proteja intimitatea persoanelor despre care scriu.

O îndrăgesc foarte mult pe Peach; și acest lucru, mai mult decât oricare altul, mă pune și mai tare în dificultate. Vreau să fiu obiectivă atât pentru ea, cât și pentru toți cei care o cunosc.

în realitate, Peach face deja primii pași spre a deveni scriitoare și își dezvoltă propriul stil. într-o zi, probabil că va dori să-și spună ea însăși povestea. Poate că nu e întru totul de acord cu modul în care am relatat-o eu — cine ar putea fi? Aștept cu interes să văd ce anume va alege ea să prezinte din toate întâmplările prin care a trecut. Lucrând împreună la acest proiect, am aflat foarte multe despre mine și despre cât de departe am ajuns. Am învățat mai multe decât aș fi putut de una singură. Pentru asta îi sunt recunoscătoare.

*

Particip la un curs în timp ce scriu această carte. M-am înscris la una dintre acele academii populare din ce în ce mai frecventate în Statele Unite, care au ca scop dezvoltarea poliției comunitare. Intr-o zi, unul dintre instructori a menționat ca fapt divers că se afla, la un moment dat, într-un restaurant, lângă două „doamne ale nopții", așa cum le-a descris el folosind o modalitate amabilă de a face referire la ele, o exprimare oarecum învechită.

Auzind acestea, femeia care stătea alături de mine a sărit în sus indignată:

— Erau astfel de persoane *aici?* a strigat ea. Și ce naiba voiau?

— Păi, ele trăiesc aici, a răspuns el calm. Nu văd nimic rău în asta...

— Dar de ce nu le arestati? întrebă ea nemulțumită de replica lui.

Instructorul o privi mirat:

— Cum de ce? Nu agățau pe nimeni, prin urmare nu încălcau nici o lege.

— Dar n-ar trebui să tolerăm astfel de persoane! rosti femeia uluită.

N-ar trebui să tolerăm astfel de persoane!

Adevărul e că ne regăsim cu toții în asemenea oameni. „Doamnele nopții" din acel restaurant, mâncând ouă la trei dimineața înainte de-a merge acasă,

aparțin aceleiași comunități din care fac parte și femeile de vârstă mijlocie care le condamnă.

Am hotărât să scriu *Madam. Viața și afacerile unei matroane din Boston* pentru a întregi imaginea comerțului cu sex pe care am redat-o în *Call-girl,* pentru a descrie viața unora dintre oamenii implicați în această industrie bazându-mă pe propria mea experiență. Pentru că o parte din fiecare dintre noi seamănă cu toți aceștia: cu damele de companie și cu matroanele, cu clienții, cu dansatoarele și cu șoferii, cu toți acești oameni care aparțin unui univers paralel celui pe care îl cunoști tu.

O întâlnire amoroasă

Băuseră preț de jumătate de oră; atunci, bărbatul a încercat prima mișcare.

Nu mai aveau ce discuta despre munca lui (era contabil, așadar, partea asta n-a durat mult) și a ei (îi mărturisise că terminase facultatea, cu toate că atunci când apelezi la agențiile de call-girl pentru fata cu care să-ți petreci seara, nu poți știi niciodată când e sinceră cu tine și când minte) și îi privise decolteul generos, bine conturat de corsetul din dantelă neagră, suficient de mult pentru a se excita. Foarte tare.

Dar vocea ei îi plăcuse nespus de mult, așa că amânase momentul satisfacerii dorințelor ceva mai mult decât plănuise inițial.

I-a luat cu blândețe paharul de vin din mână, se purta aproape curtenitor. L-a așezat pe măsuța de cafea din fața lor. Fata zâmbea. A sărutat-o și a descoperit cu plăcere că buzele ei erau exact cum și le imaginase.

Și-a pus brațele în jurul lui și l-a tras spre ea. S-au sărutat apăsat. Limba fetei îi explora interiorul gurii. Bărbatul o simțea fierbinte și nerăbdătoare. Trupul lui reacționă imediat și mădularul îi luă foc.

Fără să-și fi scos hainele de pe ei, fata s-a lăsat pe pat și l-a tras deasupra ei. Și-a încolăcit picioarele în jurul lui, lipindu-se cu putere de el. Ii săruta fața și gâtul, agățându-se de îmbrăcămintea lui în timp ce-1 strângea tot mai tare între coapse; era ca și cum primul lui gest ar fi stârnit un foc și în interiorul ei. „Probabil că-i place de mine“, gândi el și îi întoarse săruturile strecurându-și, în același timp, mâinile între trupurile lor pentru a-i mângâia sânii.

A gemut și s-a tras de sub el, urcându-se mai sus, în pat, continuând să zâmbească. încet, privindu-1 în ochi, a început să se dezbrace. Mai întâi bluzița din dantelă neagră ce abia dacă-i acoperea corsetul, apoi fusta... Avea portjartier și dresuri. Bărbatul își ținea răsuflarea și simțea penisul

cum începe să pulseze. „Știe ce vreau", îi trecu prin minte și, țintuind-o cu privirea exact cum făcuse și ea mai devreme, s-a ridicat, și-a desfăcut cureaua și șlițul.

Era îmbrăcată doar cu dresurile și corsetul. N-avea chiloți. „Doamne, cât le iubesc când nu-și pun nimic pe dedesubt!" Fata s-a sprijinit de tăblia patului, uitân-du-se fix la el, după care și-a depărtat picioarele cât se poate de natural. Și-a vârât alene un deget în gură, apoi l-a retras; după aceea, mai lent, și-a coborât mâna și și-a introdus același deget în vulvă.

„Ce bună e!“ Bărbatul și-a dat jos cămașa, fără să-și poată lua ochii de la vulva ei. Nu și-o epilase, așa cum făceau unele fete; îl fascinau părul creț întunecat și carnea rozalie ce pulsa sub atingerea fină a mâinii ei subțiri.

Se târî pentru a ajunge lângă ea, dar fata îl opri, împingându-i ușurel pieptul cu talpa piciorului ei îmbrăcat în ciorap negru. încă îl privea în ochi. Și-a mai udat degetul o dată și, de data asta, a început să se masturbeze de-a binelea, mișcându-și ritmic șoldurile înspre mâna ei, zvârcolindu-se, respirând din ce în ce mai sacadat. Gemea și-1 pironea cu privirea.

Bărbatul mai avea puțin și exploda.

Ea s-a oprit, apoi a întrebat cu voce joasă:

— Mă vrei?

„O, Doamne, n-am mai dorit pe nimeni așa până acum!

— Da, a îngăimat el, lingându-și buzele. Da, da, te doresc!

Mâna ei s-a îndreptat spre noptieră:

— Pune-ți ăsta, șopti ea, întinzându-i un pliculeț.

S-a supus, chinuindu-se puțin să-1 desfacă și privind cum ea continua să se atingă lasciv. „Doamne, mai are puțin și termină fără mine!" își zise

disperat. în sfârșit, reuși să-și pună prezervativul și ea își retrase piciorul care-l ținea pe bărbat la distanță — încet, prea încet, lăsându-l grațios într-o parte. Și-a deschis brațele, l-a cuprins ațâțată și l-a tras spre ea.

A mai șovăit puțin, ținându-și penisul în mână, după care a intrat în ea, repede, în forță, facând-o să geamă. Fata îi sărută fața, gâtul, urechea... Apoi, îl mușcă tare de lob, iar el tresări.

— Ești așa de bun..., gâfâi fata, după care își lăsă capul pe spate și închise ochii, intrând în același ritm cu el și gemând.

Era moale, senzuală, magnifică. O penetră repetat, simțind cum flăcări îi cuprind mădularul, apoi brusc și parcă pe neașteptate întregul corp. „Doamne, gândi, am luat foc!“ — și apoi ejaculă, jet după jet, simțind cum e învăluit de valuri de plăcere ce-i sting focul, lăsându-l fără vlagă, epuizat și golit.

Bărbatul a rămas plăcut surprins când fata i-a dat răgaz să-și revină. După o vreme, ea s-a strecurat ușurel de sub el și s-a dus la baie. Un zgomot scurt, răsucise robinetul și a reapărut cu un prosop ud în mână.

L-a întors pe spate fără să spună nimic și i-a scos prezervativul, după care i-a șters penisul. Prosopul era umed și cald, exact cum fusese ea. Și-a pus apoi capul pe pieptul lui și a început să-l mângâie lenește.

Degetele ei îl făceau să moțăie. Fragmente din visul de ieri-seară îi reveneau în minte — o fermă cu o fântână... Adormise amețit de căldura trupului fetei și de mângâierile plăcute ale degetelor ei pe trupul său.

Telefonul târâi.

Trezit brusc din vis, îl copleși realitatea camerei de hotel, femeia de lângă el și zbârnâitul telefonul. Bărbatul se afla în camera lui de hotel, deci trebuia să fie pentru el, așa că l-a ridicat din furcă. „La naiba, dar tare mai sună!"

— Alo? reuși să spună într-un final.

— Craig, bună, sunt Peach, se auzi o voce blândă și prietenoasă de la celălalt capăt al firului.

Se rostogoli astfel încât să stea așezat la marginea patului:

— Bună, Peach!

— Pot vorbi cu ea?

— Sigur, răspunse el și îi întinse receptorul fetei care se afla lângă el.

— Bună Peach, zise fata familiar, după care ascultă. Da, mi-a plăcut, spuse în timp ce-l luă de mână și-i făcu ștrengărește cu ochiul. Dacă mai sună, mi-ar plăcea să-l mai văd.

încă o pauză scurtă:

— Bine, mulțumesc, Peach. Pa, pa...

Fata a pus receptorul în furcă, apoi l-a cuprins în brațe și l-a sărutat din nou. Nici asta nu era un lucru obișnuit.

— M-am simtit foarte bine, zise fata zâmbind.

— Chiar crezi asta?

„Probabil că așa le spune tuturor. Deși chiar cred că-i place de mine.“

— Nu! răspunse ea cu voce caldă. Doar când e adevărat.

Apoi, s-a ridicat și s-a îmbrăcat cu fusta și bluza. Bărbatul își dădu seama uimit că fata nu-și dăduse jos și altceva. Nu avusese chiloți. Se întâlnise cu femei care se dezbrăcaseră complet, dar care nu îl excitaseră atât de tare. „Acum mă voi face de rușine", gândi el. Mai avea un singur lucru de aflat:

— Ăăă, aș vrea să ne mai vedem..., începu el.

— Și eu îmi doresc asta, îi răspunse fata cu voce caldă, în timp ce-și aranja părul roșcat, lung, și acum încâlcit.

— Dar...Ăăă... iartă-mă, am uitat cum te cheamă.

— Nu-i nimic, zâmbi ea larg și spontan, spre surprinderea lui. E în regulă. Câteodată și eu uit.

Avea pe ea sacoul ei negru și gentuța unde se aflau acum prezervativele ce stătuseră pe noptieră. Se îndreptă spre locul unde bărbatul încă se afla așezat, cu pantalonii trași pe el neglijent, și îl sărută pe frunte:

— Tia, spuse fata. Mă cheamă Tia.

— Tia...

„I se potrivește numele. Poate e italiancă", îi trecu lui prin minte. Fata îl sărută din nou.

— Trebuie să plec. Sun-o pe Peach și întreabă de mine.

— Așa voi face, promise el.

Fata s-a îndreptat spre ușă, apoi, cu un gest strengăresc, s-a întors brusc, s-a apropiat repede de el și l-a sărutat flămând și prelung pe gură. Cele mai multe fete nu faceau asta, oricum nu când tocmai plecau; îi lăsă un gust amar acest gest, pentru că reprezenta o simplă demonstrație a eficienței ei profesionale. Rezultatul? O dorea din nou.

— Curând, șopti ea. Caută-mă!

— Așa voi face, reuși el să îngaime. Voi întreba de tine.

Fata a ieșit din cameră și a pornit pe hol. In timp ce aștepta liftul, și-a aranjat părul și hainele. Până a ajuns jos, la recepție, arăta din nou superb, sexy.

S-a îndreptat spre unul dintre telefoanele publice din stânga recepției, a introdus fisele pregătite din timp în buzunarul sacoului și m-a sunat:

— Peach? Sunt Jeannette, am terminat.

— Super!

Mi-am revizuit mental agenda de posibili clienți pentru seara aceea.

— Mai vrei o întâlnire?

— Sinceră să fiu, nu, se rugă ea. Poate doar dacă e vorba de unul dintre clientii mei fideli. Am rămas în urmă cu lucrurile pe care le am de făcut pentru universitate.

— Bine, atunci.

Aveam un apel în așteptare.

— Sună-mă când ajungi acasă, Jeannette, da? Poate luăm prânzul mâine împreună.

— Mi-ar plăcea. O să te sun. Pa, pa!.

Am preluat celălalt apel.

— Alo?

— Bună Peach, sunt Crystal. Am ajuns la Mark.

— Bine, draga mea, am zis verificând ceasul. Te sun într-o oră.

— In regulă.

M-am așezat relaxată în fotoliu, căutându-mi cărțile. întotdeauna am nevoie de volumele mele preferate. Se anunța o noapte plină.

Cu receptorul în mână

Telefonul târâi.

Nu e un lucru neobișnuit: când lucrezi în domeniul ăsta, telefonul sună *mereu.* Riscurile meseriei. Presupun că nu ar trebui să mă plâng; până la urmă, eu dau anunțuri la ziar *rugând-i* să mă sune. Tot eu îi conving apoi să revină, să se întâlnească și cu celelalte fete ale mele și să devină, într-un mod ciudat, amicii mei. Telefonul este viata mea.

Dar câteodată — destul de rar, ce-i drept — mi-aș dori să-mi dea pace.

In acea dimineață, tocmai îl pregăteam pe Sam pentru școală. Da, sunt o matroană mai aparte: am un copil. Nu e un oximoron; e viața mea.

M-am uitat la număr și am văzut că era un client nou, un tip căruia îi trimisesem două fete în ultimele zile. Așadar, un client foarte bun:

— Bună, Gary.

— Peach?

II luasem prin surprindere. De parcă nu auzise de afișarea numărului pe ecran. Deși, ca să fiu sinceră, n-am probleme în a reține un număr și numele celui căruia îi aparține.

— Bună Peach, eu... ăăă... știi, mă gândeam la ce mi-ai zis aseară și ai dreptate, trebuie să scap de rutina asta.

„Superb. Și acum vrei să vorbești cu mine despre . « asta...

— Pare o idee bună, Gary!

Căutam cu privirea unul din pantofii de sport ai lui Sam, așteptând continuarea. Când unul dintre clienții mei vrea să scape de monotonie, cred

că vă imaginați că nu se referă la schimbarea slujbei, la vacanțe sau la un nou hobby!

Oh, nu, clienții mei se referă la lucruri mult mai precise.

— Știi, spuse Gary, mă gândeam la ce ai zis, să încerc ceva nou... Presupun că aveam eu un fix cu blondele, dar cred — trase aer adânc în piept, ca și cum era pe cale de-a lua o decizie foarte importantă și dificilă. Cred că sunt gata pentru o schimbare.

M-am uitat la ceas. Autobuzul școlii nu stă după treburile unei matroane...

— Felicitări pentru acest pas important! Dar mă poți suna mai târziu? Diseară îmi vine o fată nouă. Sunt sigură că-ți va plăcea. Pot să vă fac legătura imediat ce mă sună.

— Cum arată fata?

Am oftat. Trebuia să-mi dau seama că nu pot scăpa de el așa ușor.

— Are păr castaniu, 1,70, 58 de kilograme, 92-66-83. E superbă, o dulceață.

— Cum o cheamă?

— April, am inventat eu pe loc. O să-i dau un telefon imediat ce începe programul. E bine așa? E studentă. Foarte drăguță. Dar e la cursuri acum.

— Bine, Peach.

Nici un „mulțumesc, Peach". Dar la ce să mă aștept de la un individ care sună la o agenție pentru dame de companie dimineața doar ca să stea la taclale? Am ridicat din umeri și am închis. April. Va trebui să țin minte.

Majoritatea fetelor mele folosesc nume fictive. Și eu procedez la fel, deci le înțeleg, dar asta înseamnă că trebuie să am mare grijă să nu le încurc. Cu atât mai mult atunci când sunt nevoită să aleg un nume nou pe moment.

In bucătărie, Sam protesta față de felul de mâncare pe care i-1 pregătisem. Am oftat iar și m-am dus să-1 împac și să-1 expediez la școală înainte să arunce cu mâncarea pe jos. Acum îmi rămânea doar s-o găsesc pe această April care era, din păcate, doar un produs al imaginației mele.

*

Câteodată cred că mi-am ales total greșit profesia.

Mai ales diminețile sunt grele. N-ar trebui să lucrez atunci — de obicei, programările și convorbirile telefonice încep seara și se termină noaptea târziu; dar răspund totuși la telefon, altfel mi-aș săpa singură groapa. Convorbirea cu Gary n-a picat prea bine. Și totuși, cu o zi înainte, fusese și mai rău. Ploua de trei zile, soțul meu era plecat, iar Sam refuza să mănânce același mic dejun care, cu o zi înainte, îi plăcuse.

Și aveam și o fată nouă la telefon care îmi cerea sfaturi.

— Peach, să mă epilez cu ceară înainte să mă duc la întâlnire? Câteodată mi se irită puțin pielea după ce fac asta. Și mai e ceva... Ce zici, să îndepărtez tot părul sau să-mi mai las o fâșie acolo, jos?

Superb! Eu nici nu-mi băusem prima ceașcă de cafea și eram nevoită să discut despre părul ei pubian. De parcă mi-ar fi păsat.

De fapt, chiar îmi pasă. Am grijă de aceste fete și vreau să le ajut cât pot să se simtă bine și să le câștig încrederea (chiar dacă asta nu presupune numaidecât să le dau sfaturi legate de epilat); dar, uneori, devine puțin cam... covârșitor totul, cred că ăsta e cuvântul pe care-1 căutam. Este ca și cum aș fi o dădacă ce trebuie să aibă grijă de niște copii dificili.

Singura diferență e că acești copii de care am eu grijă sunt niște femei superbe, cu vârste peste 25 de ani. în rest? Nu văd nici o diferență...

*

Cu toate astea, în general mă incită ceea ce fac. îmi place ideea de a conduce propria afacere. E bine și că am zilele libere. M-a bucurat pentru multă vreme senzația dată de prestigiul asigurat de afacerea de succes pe care o conduc într-un orășel relativ mic, unde toți cei din lumea bună se știu unii pe alții. îmi place că am acces la tot felul de evenimente, petreceri și la cercurile selecte; mă mândresc că oamenii mă consideră persoana potrivită cu care să ieși în lume.

Și, bineînțeles, să nu uităm de putere... Eu am ceva ce bărbații își doresc: dețin cheile unui tărâm magic. Eu sunt cea care hotărăște dacă ei pot intra pe acel teritoriu sau nu. Și mă simt foarte bine datorită acestui lucru.

Povestea va oscila între două subiecte: afacerea mea și viața de noapte, cu sclipirea și petrecerile ei, locul unde eu străluceam, locul aflat departe de lumea reală. O mare parte din viață mi-am petrecut-o astfel. Dar voi povesti și despre cum farmecul acestei lumi s-a risipit încet, despre felul în care viața de noapte poate deveni devastatoare; despre cum am reușit să trec la altceva ce oferă aceeași satisfacție, dar într-un mod total diferit.

Totuși, una peste alta, am condus — și încă mai conduc — o agenție de dame de companie, o afacere de succes.

Cum am ajuns matroană

Nu am pornit în viață cu gândul de a deveni matroană.

Vă dați seama că nu e tocmai genul de carieră despre care vorbesc fetele când sunt mici: învățătoare, infirmieră, avocată, patroană de bordel... Nu, nu prea merge! Există cariere pe care le alegi și cariere care te aleg ele pe tine. Mie mi se aplică al doilea model.

Așadar, cum a ajuns o fată de treabă ca mine să conducă o agenție de call-girl?

Nu prea știu de unde să încep. Aș putea găsi toate scuzele folosite de oameni pentru a încerca să justifice tot ceea ce lumea consideră a fi un comportament îndoielnic: aș putea vorbi despre iubiți sau despre dorința mea de-a excela la Emerson College din Boston; ori despre faptul că părinții mei voiau să mă mărit și să-mi cumpăr o căsuță în stil Tudor în suburbii. Sau să vă prezint CV-ul meu, să enumăr slujbele mele anterioare și recomandările obținute. Să contabilizez puținele oportunități de angajare care există pentru cei care, asemenea mie, trec printr-o școală atât de specializată precum Emerson. Sau, în fine, să spun că, după o îndelungă cugetare, mi-am dat seama că o agenție de dame de companie mi-ar putea aduce premiul „Femeia de afaceri a anului".

Realitatea este însă alta și anume că mă săturasem de viața pe care o duceam. Locuiam împreună cu un tip (relația noastră funcționa în virtutea interției), care fuma marijuana și se uita la televizor toată ziua. Mi se acrise să tot caut slujbe, ținând în mână o diplomă în Științele Comunicării care nu-mi era de nici un folos. Da, paharul meu se umpluse.

Totuși, am încercat să urmez și drumuri care duc spre ceea ce alții consideră a fi cariere „respectabile". Mai întâi în vânzări — sunt abilă când vine vorba să-i conving pe ceilalți. Am ales să lucrez ca recep-ționeră pentru departamentul de întreținere și reparații al unei agenții imobiliare din North

Cambridge, Massachusetts. Eu vorbeam la telefon cu echipele de pe teren. Mi-am dat seama că nu am ce căuta acolo când una dintre echipe a refuzat să repare toaleta din apartamentul unui chiriaș. Acesta nu vorbea engleza, așa că am început să-mi cert colegii pe motiv de discriminare. Unul dintre ei a reușit într-un final să-mi explice:

— Abby, nimeni nu se va duce acolo. Doi colegi erau cât pe ce s-o mierlească reparând tot felul de chestii pentru nesimțitul ăla.

Vai!

Lovitura de grație a venit însă când mașinile diverselor televiziuni au început să sosească la sediul nostru și reporterii s-au îmbulzit spre mine înghe-suindu-mi microfoane în față și chestionându-mă cu privire la individul de la etajul 18 care tocmai fusese arestat pentru proxenetism.

Sunt evenimente ce pot fi delimitate clar și relatate cu ușurință — dar ele nu indică nici pe departe situația sumbră în care mă aflam împreună cu toți colegii de-acolo, oameni care abandonaseră speranța într-o viață mai bună. Sărăcia e asemenea unui cutit care se răsucește dureros în carnea ta, puțin câte puțin, clipă de clipă. După ce o generație întreagă trăiește un astfel de coșmar, cu greu îți mai poți imagina o lume fără ajutor de șomaj, trafic de droguri sau stagii pe la închisoare. întotdeauna va rămâne o parte din tine care va refuza să dea crezare realității și își va dori ceva ce nu va putea obține niciodată. Știu că sunt ipocrită că simt astfel, dar nu am de gând să mă angajez ca asistent social sau altceva asemenea doar ca să-i alin pe cei în suferință. în schimb, am decis să nu-mi fac o carieră din a fi martora mizeriei celorlalți. Nu, am vrut doar ceva fericire de la slujba pe care o am.

Așa că am hotărât să fac schimbări majore, cum se obișnuiește de Anul Nou, numai că, în cazul meu, era vorba de miezul verii. în primul rând, l-am dat afară pe prietenul meu și m-am gândit pentru o vreme la atuurile mele. Sau, cum se zice mai nou acum, la aptitudini. Le-am înșiruit pe-o foaie. Și mi-am dat seama imediat: principala mea calitate, lucrul la care sunt de-a dreptul genială, e vorbitul. Pot determina pe oricine să facă orice. îi pot

convinge la telefon pe indivizi să-mi ofere informatii confidențiale. Am avut > > întotdeauna un pat dublu mare. Stând în mijlocul lui, cu receptorul într-o mână și cu *Paginile Aurii* în cealaltă, deveneam imbatabilă. Cu Internetul nu m-am descurcat niciodată la fel de bine așa cum o fac cu telefonul.

Pot obține aproape orice cu aceste două obiecte, telefonul și *Paginile Aurii.*

Pe de altă parte, ce fac cei care sunt tari în sporovăit la telefon? Nu mă interesa domeniul telemar-ketingului. Bleah... Să întrerupi oamenii în mijlocul cinei încercând să-i convingi să cumpere abonamente la reviste pe care oricum nu le vor citi... Pur și simplu nu puteam...

Așa că mi-am sunat toți cunoscuții și le-am cerut sfatul. Fără succes însă. N-am întrezărit nici o modalitate profitabilă de a-mi întrebuința talentul. Am luat câteva slujbe sezoniere ca recepționeră pentru companii din domeniul IT și m-am resemnat. Viitorul nu părea roz.

Când, în sfârșit, am văzut anunțul în ziar—accidental, într-o zi ce nu era destinată căutării unei slujbe — habar nu aveam că asta îmi va schimba definitiv viata.

>

*

Laura locuia într-o suburbie —Wilmington, oare? Sau poate Lynnfield? Ceva de genul ăsta. Deși prietenul meu nu plecase de mult, plătise totuși jumătate din chirie; iar eu mă chinuiam să plătesc restul. „Vino și lucrează pentru mine", mi-a spus Laura, „și poți locui la mine la demisol."

Nu suna rău. Să am muncă și un loc în care să locuiesc, asta exact când aveam nevoie de amândouă. Am acceptat. Nu mi-am imaginat atunci reacția cu-noscuților când au aflat că lucrez pentru o agenție de dame de companie, chiar și pe postul nesemnificativ de recepționeră; sinceră să fiu, nu am luat nimic în calcul. Probabil că așa se întâmplă cu majoritatea femeilor care

lucrează în acest domeniu: oportunitatea pare a fi răspunsul la o rugăciune. Pare că soarele răsare și pe strada ta, pare că viața ta ia, în sfârșit, o întorsătură spre mai bine. Dar când apar reacțiile celor din jur, atunci se produce surpriza...

Cum ziceam, nu mă gândeam la aceste lucruri. M-am dus să lucrez pentru ea.

Ce-mi amintesc din acea perioadă? In primul rând, curățenia impecabilă. Nici urmă de praf sau de mizerie. Femeia conducea o agenție de call-girl ce furniza servicii la domiciliu, dar și la sediu: unele fete se duceau acasă la clienti, altele se întâlneau cu ei la Laura. Nu i s-a spus niciodată bordel — de fapt, în toți anii pe care i-am petrecut în acest domeniu, n-am auzit niciodată ca un astfel de loc să fie numit casă de toleranță sau într-un fel asemănător. Poate că așa li se spune pe Coasta de Est. Sau poate că doar în Boston nu i se spune așa unui astfel de loc.

In orice caz, eram mulțumită că mi-am găsit, în sfârșit, o slujbă. Eram recepționeră; îi întâmpinam pe clienți și preluam toate apelurile. Și ascultam ciondăneala tipelor.

— Cearșafurile trebuie să fie curate, repeta întruna Laura.

Era laitmotivul ei. Nu ai fi crezut vreodată că lenjeria de pat curată poate constitui așa o problemă. Cui îi venise rândul s-o schimbe, cine a folosit ultima dată camera din față, cine spălase rufele cu o zi în urmă... Numai despre asta vorbeau fetele, despre acele cearșafuri blestemate.

Din fericire, prea puțin mă interesa pentru că datoria mea consta în a purta discuții cu bărbații.

Și apăreau bărbați de toate felurile și dimensiunile, și la propriu, și la figurat. Țipi care știau exact ce voiau sau pe care îi puteam convinge ușor să vadă o fată care nu avusese nici o comandă de două zile. Tineri pe care nu-i înțelegeam cum nu pot să-și găsească singuri o femeie. Persoane în vârstă

care nu aveau altă soluție, chiar și în mediul saturat de sexualitate al orașului Boston în care toată lumea părea dispusă să-și desfacă picioarele.

Am prins rostul postului meu destul de repede. Am fost nevoită — altfel mă țineau la telefon toată noaptea.

— Ai o voce superbă, sigur nu te pot vedea? Cum arăți? Ce porți pe tine acum?

Reușeam să le îndrept atenția spre fete, combinând doza optimă de flirt cu aceea necesară de profesionalism. Când nu lucram, iar Laura se ocupa de convorbiri, clienții se plângeau:

— Unde e Abby?

Dormeam pe o canapea rabatabilă la demisolul locuinței Laurei. In cameră se mai aflau un joc vechi și stricat de fotbal de masă, ceva mobilier la mâna a doua și niște lămpi de la dormitoarele de sus. Mie îmi convenea. Aveam un cont în bancă, în care depuneam bani în fiecare săptămână, sperând că, într-o bună zi, îmi voi putea lua un apartament mai aproape de inima orașului.

Pentru că, sinceră să fiu, când nu munceam, mă plictiseam.

Mă rog, aveam totuși o mașină funcțională cea mai mare parte din timp și, când nu era la service, făceam o grămadă de lucruri. Dacă era vară, mă puteam duce în oraș să mă plimb prin Common sau prin Grădinile Publice; toamna, vizitam orășelul din apropiere, Concord, și mă relaxam prin Walden Pond... Nopțile libere mi le petreceam pe Lansdowne Street, în cluburi. Dar pe toate astea, din păcate, le făceam singură.

Nu cunoșteam atât de mulți oameni pe cât credeam. Aveam un amic, pe Hector, pe care l-am întâlnit la Jillian într-o noapte și, din când în când, ieșeam cu el și cu gașca lui, dar, în general, eram destul de singură.

Adevărul e că nu prea aveam viață socială. In primul rând, lucram noaptea. Și, în plus... toți foștii mei colegi de facultate începuseră o carieră în domeniul dorit, se mutaseră sau se căsătoriseră. Rămăsesem mult în urma lor. Ca și cum trenul plecase deja din stație și de-abia atunci mi-am dat și eu seama că ar fi trebuit să mă urc în el.

Din fericire însă, în timpul orelor de serviciu, totul se petrecea cu viteza unui accelerat. Bărbați care soseau, vorbeau și râdeau cu mine în living așteptând ca „fetele" lor să-i primească. Fete care se plimbau de colo-colo, dorindu-și ca ele să fie cele alese. Insă nu reușeam să nu compar tot acest spectacol cu un târg de vite și, ca o bună feministă ce eram, nu prea îmi convenea această situație. Dar se câștiga bine, extraordinar de bine. Și era mai mult decât atât: trebuie să recunosc faptul că mă simțeam excelent acolo. De parcă mergeam chiar pe granița dintre risc și lucrurile cumva perverse. Și chiar asta fiîceam.

Seamănă cu ieșitul noaptea în baruri sau cluburi. Dansezi prin casă în timp ce te pregătești să pleci. Ești puțin emoționată când ajungi acolo, neștiind exact ce vei găsi, cu cine te vei întâlni pe neașteptate. E acea tensiune pe care-o încerci. Și, apoi, când reușești, în final, să începi o conversație cu cineva, cu flirtul, jocurile, distracția, misterul, și noutatea pe care ți-o aduce... Și dacă totul iese bine... ai controlul asupra tipului: să decizi dacă te vei culca cu el sau nu, cât de departe vei merge cu el, dacă vei fi drăguță cu el sau nu... In loc să fiu nevoită să mă îmbrac și să o caut, puterea aceasta venise ea la mine. Postul meu impunea ca eu să fiu seducătoare și de neatins. Și pentru asta câștigam bani.

Intr-o noapte, Laura a fost vizitată de un client întârziat. Eu dormeam jos și am avut parte de o mare surpriză. Habar n-am ce i-o fi trecut prin minte, poate că nu era nici o fată pe-acolo, poate că s-a gândit că n-o să mă supăr, în fine, indiferent de ce i-o fi dictat creierul ei cât o alună, Laura l-a trimis jos, la mine.

Mare greșeală!

In primul rând, nu planificasem o carieră în prostituție decât într-o poziție administrativă. în al doilea rând, dormeam. în al treilea rând, tipul voia sex oral (cred că de aceea l-a trimis la mine — cobora, eu nici n-aș fi apucat să mă dezmeticesc, se întorcea înapoi, sus, plătea și pleca). Din nefericire pentru Laura, eu aveam herpes în perioada aia. Clientul ei a coborât — și uite cum m-am trezit cu tipul ăla deasupra mea, curgându-i balele de plăcere, gata să-și înfigă mădularul între buzele mele.

Nu știu care din noi a țipat mai tare.

Și astfel carierea mea de call-girl s-a terminat înainte să înceapă. Dar am învățat multe răspunzând la telefon, lucrând ca recepționeră pentru Laura. Am aflat cum se conduce o astfel de afacere, am aflat ce merge și ce nu. Am cunoscut clienți și angajați și am priceput ce gândea lumea despre ceea ce făceam. Și, desigur, am cunoscut gustul dulce al puterii.

Și mi-am dat seama că aș putea să fac chestia asta mai bine decât Laura.

Așa că m-am urcat în mașină, mi-am golit contul bancar, am închiriat un apartament în cartierul de lux Bay Village din Boston și mi-am deschis propria afacere. Asta se-ntâmpla acum 19 ani. De-atunci și până astăzi nu m-am mai ocupat de nimic altceva.

*

Am ales numele de Peach citind un mic articol intr-un ziar.

Presupun că e un motiv la fel de bun sau de prost ca oricare altul. Dar a fost ceva ciudat, gen *Zona Crepusculară-,* pentru că persoana care scrisese articolul a ajuns, mai târziu, să lucreze pentru mine timp de câțiva ani. Cred ca e o șansă la un milion ca așa ceva să se întâmple.

In mod cert, nu doream să folosesc propriul nume. Nu voiam ca bărbații să întrebe de Abby sau să știe ceva despre ea. Mi-am dorit de la început să-mi păstrez posibilitatea de a nega totul. Mi-am dorit, în același timp, să fiu și să nu fiu această nouă persoană.

Așa că am devenit Peach.

Fac o distincție cât se poate de clară între viața profesională și cea personală. Pentru soțul meu, pentru prieteni și familie sunt Abby. Pentru fetele și cli-enții mei sunt Peach. Această delimitare foarte clară mi-a fost de mare folos de-a lungul anilor.

Asta nu înseamnă că mi-a fost ușor de la început. Acum pot vorbi liniștită despre faptul că am o familie, o afacere, că pot jongla cu amândouă după bunul plac așa cum face orice mamă care are și serviciu, dar trebuie să știți că lucrurile n-au venit de la sine.

De fapt, mulți ani la rând am fost mai mult Peach decât Abby. Câteodată cred că m-am pierdut pe mine sub masca lui Peach... Așa că, într-o bună parte din carte, voi vorbi despre acest aspect. Despre ce înseamnă să-ți pierzi indentitatea.

Și apoi să o regăsești.

Marea pierdere

Ușa s-a deschis încet, prea încet parcă. Fețele erau triste.

Stăteam rezemată de peretele de pe coridor și abia dacă respiram. Pe masa de lângă mine se afla o vază chinezească foarte scumpă aparținând epocii unei dinastii pe care n-am reținut-o și care a rămas în istorie pentru porțelanurile ei fine. Mi se spusese să nu cumva s-o ating.

Vocile din camera alăturată se auzeau de prea mult timp, într-un murmur constant, murmurul nopții.

Acum, ușa se deschidea și toți ieșeau. Am văzut-o pe mama, cu fața roșie și ridată din cauza plânsului, însoțită de doctorul Copeland și de doi dintre partenerii de afaceri ai tatălui meu.

Zărindu-mă, medicul s-a apropiat iute de mine, ignorându-i complet pe ceilalți — lucru ciudat pentru un adult.

— Abby, îmi zise blând, de cât timp aștepți?

— De-o eternitate, am răspuns de-abia stăpâ-nindu-mi lacrimile.

Mi-era frică să mai zic ceva, de teamă să nu mă bufnească plânsul. Mama îmi dăduse instrucțiuni clare: nu aveam voie să plâng. Mă așteptam să plece, însă a venit mai aproape, mi-a pus o mână pe umăr și mi-a zis:

— Va trebui să fii o fată puternică, Abby.

— Da, domnule. Știu.

A ridicat din sprâncene, ca și cum nu acesta ar fi fost răspunsul pe care-l aștepta.

— Dar poți fi puternică și să simți durerea în același timp, a adăugat el.

Mi-am îndreptat privirea spre mama. Stătea cu spatele la fereastră, așa că nu puteam să deslușesc decât silueta ei elegantă și faptul că stătea cu mâinile încrucișate.

Expresia feței mi-o imaginam doar, pentru că lumina ce intra pe fereastră mă împiedica să o văd clar.

Mi-am întors privirea spre ochii calzi ai doctorului. Trăgând brusc aer în piept și fiind cam panicată, am rostit:

— Voi fi puternică!

M-am gândit că, dacă îi spuneam ce voia să audă, o să plece și n-o să mai aibă ocazia să zică lucruri care m-ar fi făcut să plâng.

Dar nu a vrut să plece. S-a așezat jos lângă mine. Am auzit atunci oftatul dezaprobator al mamei și mi s-a zbârlit părul de pe ceafa. Totuși, ea a tăcut.

— Abby, a zis doctorul Copeland, tăticul tău e foarte bolnav.

Nimeni nu-i spusese „tăticul" până atunci, în afară de mine. Până și mama, când vorbea despre el, folosea expresia „tatăl tău". Am dat din cap în semn că înțelegeam. A clătinat și el din cap, ca și cum tocmai îmi destăinuise un mare secret.

— Abby, mi-e teamă că tatăl tău va muri.

Inima mi s-a strâns și am crezut că voi vomita pe loc. Nu trebuia să se întâmple asta, iar eu mă întrebam cum puteam să mă abțin. Ce puteam să fac? Să o înghit? N-am zis nimic, am înghițit cu greu, iar senzația a dispărut. Doctorul Copeland m-a strâns ușor de umeri:

— O să-i simțim cu toții lipsa tăticului tău —, dar știi ce, Abby? Cred că tu vei suferi cel mai mult din pricina pierderii.

Habar n-aveam ce să răspund, așa că mi-am ținut gura.

M-a mângâiat încurajator pe spate și apoi s-a ridicat cu o oarecare dificultate; unul dintre partenerii de afaceri ai tatălui meu l-a ajutat s-o facă. Mama a rămas neclintită tot acest timp.

Apoi, vocile lor s-au pierdut încet pe coridor, pe casa scării care dădea spre parter. Am rămas pe loc, privind cu dor ușa închisă dincolo de care se afla tata.

— Abby, m-a strigat mama cu o voce tăioasă, treci jos imediat!

Am făcut cum mi s-a spus. Așa îi intram în voie. Fiind ascultătoare.

Nu l-am mai văzut niciodată.

Părăsind-o pe „maica stareță"

Când am plecat de la Laura aveam doar o idee vagă despre cum să fac lucrurile să meargă. Vreau să spun că știam ce nu voiam să fac. Privind acum înapoi, trebuie să recunosc că a fost o idee foarte bună de început.

Nu-mi doream să ofer servicii la sediu. Asta a fost prima decizie, pentru care aveam multe argumente.

In primul rând, exista pericol de a te expune unui risc sporit, și asta pentru că ofereai un loc în care se petrecea ceva ilegal. Și mai era și lipsa de intimitate, determinată de faptul că nu știai niciodată când se termină munca și când începe viața reală. Casa Laurei era — ei bine — Casa Laurei. Eu voiam propriul meu spațiu și propria viață.

Pentru Laura, singurul meu model în acest tip de afacere, nu exista o distincție clară între cele două. Noi nu făceam nici o distincție pentru că nici ea nu făcea: munca era viata ei.

Trebuie să înțelegeți câteva lucruri despre femeia aceasta: este o persoană care a făcut pregătiri speciale pentru a-i aranja fiului ei de 15 ani prima partidă de sex. I-a trimis-o pe una dintre angajatele ei în dormitor. Iar camera băiatului se afla chiar deasupra camerelor în care fetele Laurei lucrează. Ăsta da cadou de aniversare... de la propria mamă!

îmi aduc aminte de o petrecere de Crăciun. Laura dădea tot timpul niște petreceri extravagante. îl urmăream cum dansează cu fetele, cu un pahar de șampanie în mână și cu penisul în erecție în pantaloni, l'etele își dădeau jos din ce în ce mai multe haine pe măsură ce timpul trecea, iar Chris era acolo, în mijlocul lor.

Ceva îmi părea foarte nelalocul lui. Uneori aud unele conversații sau citesc despre asta în ziare — îmi dau seama că, în marea lor majoritate, cred că oamenii care lucrează în industria plăcerilor nu au etică, morală, cod de

bună purtare. Ei bine, eu am. S-ar putea să nu subscriu chiar definiției altora despre ceea ce este acest cod, dar am unul.

Nu că am avut vreodată prea multe în comun cu Laura. Suntem amândouă matroane; însă asemănarea dintre noi două se oprește aici.

Era atât de obsedată de curățenie, după cum am menționat deja, încât și-a acoperit tot mobilierul cu plastic, așa cum se proceda prin anii ’50. Mi-a explicat odată motivul:

— Ei bine, a zis ea de parcă ar fi fost cel mai logic lucru cu putință, nu poți știi niciodată cine va sta aici sau ce va face.

Bleah... Nu voi dori niciodată să știu ce fac oamenii pe canapeaua mea din sufragerie. Și totuși, această gospodină obsedată de curățenie își lăsa aruncate prin bucătărie tot felul de lucruri, folosea folie de aluminiu, lăsa scrum de țigară sau punguțe de cocaină pe unde apuca.

Era însă foarte organizată, având un caiețel în care ținea evidența tuturor (cât a încasat, cât are de plată, cât îi datorează fiecare etc.). Dar, totodată, nu avea timp să-și facă nici măcar o cafea și, ca atare, obișnuia să bea numai ness.

Laura era, ca să zic așa, o sumă de contraste.

Modul ei de lucru nu poate fi exprimat ușor în cuvinte. Pe de-o parte, se dovedea extrem de generoasă cu fetele ei, oferindu-le cadouri în momente neașteptate, alegând-o pe vreuna dintre ele și invitând-o la cumpărături pe banii agenției, lucruri de genul ăsta. Odată, de exemplu, a organizat și a plătit o excursie în Alaska, luând opt fete cu ea. Bineînțeles că ele urmau să muncească, era vorba despre un fel de show itinerant; dar au făcut o grămadă de bani și au avut parte și de experiența vizitării unor locuri noi.

Pe de altă parte însă, cerea loialitate extremă. Nu lucrai pentru nimeni altcineva cât timp o faceai pentru Laura. Punct. Te dădea afară imediat dacă auzea că o păcălești; nu mai exista a doua șansă. Și descoperea întotdeauna

cine o înșela, pentru că toată lumea cunoaște pe toată lumea în Boston. De obicei, afla de la clienți — pentru că marea lor majoritate apela la mai multe agenții de profil. Dacă sunau la o alta și se alegeau cu o țipă pe care o cunoscuseră deja prin Laura, îi spuneau. Și cariera fetei lua sfârșit.

Dacă analogia nu-i prea șocantă, aș spune că Laura avea un fel de cerc de măicuțe în jur, fiecare plecând să facă ceea ce i se poruncea (în această situație, sex pe bani cu bărbații și apoi să se întoarcă de bună voie în sfera și sub influența matroanei lor, „maica stareță". Nu era de acord ca vreuna dintre ele — inclusiv eu — să aibă prieteni în afara cercului angajatelor sale. Cu atât mai puțin un iubit.

Aceste reguli nu fuseseră scrise nicăieri, dar toată lumea le știa și, mai mult, le foloseam una împotriva celeilalte.

Nu am întâlnit niciodată mai multă bârfa ca în acea casă — și trebuie să aveți în vedere că eu vin din Sud, unde lucrul acesta a fost adus la nivel de artă. Așa că imaginați-vă cât de rău se bârfeau una pe alta — până și eu am fost șocată! De fapt, era normal: eram toate acolo, în acea casă din mijlocul unei suburbii, nevoite să ne petrecem timpul împreună, între patru pereți, fără altceva mai bun de făcut. Nu-i de mirare că nu discutam decât despre cearșafurile ce trebuiau spălate și despre noi. Probabil că semănăm cu niște liceene șușotind și chicotind la vestiare.

îmi retrag cuvintele. Eram mai rău decât niște fete de liceu. Măcar ele au scuza vârstei, a lipsei de experiență și a inocenței. Noi nu aveam nici o scuză...

Fiecare avea peste 25 de ani, toate (în afară de mine) erau îmbrăcate în lenjerie intimă, machiate, cu unghiile făcute, stând pe acele canapele acoperite în folie de plastic și așteptând. Ne uitam la telenovele toată ziua, până când un client oprea în fața casei; atunci trebuia să stingem televizorul. Era o regulă foarte strictă.

Individul intra și, brusc, toată lumea încerca să pară că tot ce urma era lucrul cel mai firesc cu putință: fetele îmbrăcate în satin sau danteluri, cu pantofi cu tocuri, intrau în competiție pentru a capta atenția bărbatului.

Dacă o astfel de viață nu te face să vrei să te droghezi, nu știu ce altceva te-ar putea determina...

Dacă bărbatul avea programare cu vreo fată, atunci situația se schimba. Toată lumea zâmbea dulce și fata îl lua într-unul dintre dormitoare. Porneam din nou televizorul imediat ce auzeam că s-a închis ușa. Erau anii de dinaintea internetului; nu puteam vedea ce scăpaseserăm din telenovele, așa că venirea unui client însemna o pierdere majoră.

Când nu ne uitam la televizor vorbeam despre absolut orice; dar, în general, despre noi — și eram sarcastice fiecare la adresa celeilalte. Și despre Laura... Doamne, bârfele despre Laura: cu cine se mai vedea — Laura avea întotdeauna un iubit —, câtă cocaină prizase noaptea trecută, ce povestise ea că a zis cutare despre cutăriță. îmi amintesc că peste câțiva ani, la un liceu, am urmărit o punere în scenă a piesei *Music Man*[1], rămânând uimită de cât de bine au descris Rogers și Hammerstein activitatea noastră: „Ne ciondănim puțin, discutăm puțin, bârfim, conversăm, ciondăneală-ciondăneală-ciondăneală, vorbim și mai mult, apoi iar ne ciondănim..."

Desigur, primul lucru pe care îl făcea fiecare era să dea de Laura și să-i raporteze cine ce a zis.

Din acest punct de vedere, cred că e puțin din Laura în mine. Amândouă putem să fim incredibil de generoase sau incredibil de egoiste. Și eu, și ea avem multe probleme pe care, în loc să încercăm să le rezolvăm, le ignorăm. Amândouă vorbim mult. Poate prea mult. Și reușim să facem față lucrurilor.

Dar stilul ei nu a fost niciodată și al meu, așa că, atunci când mi-am luat apartamentul visat în Bay Village, am știut că învățasem suficient ca să-mi dau seama măcar ce nu vreau.

Și, așa cum am spus, a fost un început foarte bun.

*

Pe vremea aceea, ziarul *Boston Phoenix* avea o întreagă secțiune pentru adulți numită *After darH*[2].

In prezent, din nefericire, are un alt nume și un alt design. întotdeauna mi-a plăcut acel nume, deși era cumva prea elegant. îmbrăca frumos conținutul. Acolo găseai tot ce ți-ai fi putut dori.

Am avut cândva o prietenă, Claudia, care se mutase în Boston, venind dintr-o zonă mai „pestriță", din New York sau din New Jersey, nu mai țin minte exact. într-o seară, conducea spre Boston, se făcuse târziu, a ratat intrarea în oraș și a ajuns la nord de el, pe Route One. Obosită, a văzut un motel și s-a dus să se cazeze, cu gândul că va găsi a doua zi dimineață drumul spre locul în care trebuia să ajungă. Numele motelului era Sirjohn (bine, bine, era*foarte obosită*^. Managerul a fost foarte surprins când a auzit că tipa vrea o cameră pentru toată noaptea, dar a acceptat. Ce nu observase fata era că motelul se afla chiar lângă Golden Banana, unul dintre cele mai mari și mai cunoscute cluburi de striptease din regiunea North Shore. Vă imaginați că nu prea a avut parte de somn.

Ideea e că prietena aceasta a mea, Claudia, mi-a spus — câțiva ani mai târziu — că, în timp ce se întorcea adormită spre sud, pe Route One, în dimineața următoare, pentru a ajunge în oraș, se uita la cluburile și magazinele din jur gândindu-se că nu prea exista nimic din tot ce ți-ai fi dorit și pe care să nu-1 fi găsit de vânzare pe Route One.

Cam același lucru credeam și eu despre secțiunea *„After dark"* din *Boston Phoenix.* Acolo găseai tot ce ți-ai fi putut dori.

Credeam că acele pagini erau poarta spre împlinirea oricărei fantezii.

*

Inocența mea se datora în parte felului meu de-a fi. Dar și trecutului meu. Mă simt așa pentru că eu consider cu tărie că oamenii sunt fundamental buni la un anumit nivel și, dacă oportunitatea s-ar ivi, ar proceda corect. întâmplările trăite și faptul că, uneori, am făcut lucruri sau mi-au venit gânduri negative nu mi-au distrus complet această credință.

Experiența mea... Asta e altă mâncare de pește. Dacă m-aș lua după ea, probabil aș fi cea mai cinică persoană din lume.

Am crescut în Sud, unde cuvintele „domnule" și „doamnă" își păstrează farmecul de pe vremuri și unde întrebarea „ce mai faci?" necesită un răspuns complex. Nici nu se compară cu ritualul de binețe din nord-est. Cred că e un pic din Scarlett O'Hara în fiecare femeie cu pielea albă care a crescut în Sud. Exista credința fundamentală că bunele maniere te pot ajuta în orice situație. Mult timp m-am așteptat ca oamenii să se poarte frumos — asta doar pentru că așa ar fi fost normal.

Nu a fost cea mai bună strategie în privința carierei mele, dar m-a ajutat să-mi temperez cinismul care vine odată cu asumarea unei astfel de profesii și, astfel, să fiu — cel puțin așa mi s-a zis — o persoană destul de agreabilă. Poate nu e cel mai frumos compliment din lume, dar uneori aceste cuvinte îmi sunt suficiente.

De asemenea, asta înseamnă că le acord considerația necesară funcționarilor publici și le zâmbesc când îmi plătesc taxele, că sunt foarte politicoasă la telefon și că mă port frumos cu patrupedele și cu copiii mici. Niciodată n-o nimeresc...

In orice caz, pe lângă acest tip diferit de abordare a vieții și accentul de care încă n-am reușit să scap, Sudul mi-a mai dăruit și dragostea pentru literatură.

Ador să citesc — orice am la îndemână; de la etichetele cutiilor de cereale la manualele de instrucțiuni pentru video-playere. Dar vocile scriitorilor din Sud își spun cuvântul cel mai greu în lumea mea — asta se întâmpla și

atunci, se întâmplă și acum. Eudora Welty[3] cu umorul ei ironic mi-a fost cea mai dragă; William Faulkner m-a ajutat să-mi conturez imaginea despre lume; Flannery O'Connor[4] mi-a plăcut datorită momentelor de adevăr și inocență exprimate de către personajele ei aflate în momente dificile; Kate Chopin[5], cu povestirile ei scurte m-au făcut să îndrăgesc și să scriu în acest gen; sau poeziile piperate ale lui Frances Harper[6] care mă amuzau. Aceștia sunt oamenii cu ajutorul cărora mi-am făcut cultura de bază și ale căror cuvinte m-au fascinat întotdeauna.

Deși o doamnă adevărată din Sud ar leșina numai la gândul că ar putea ajunge în postura de a conduce o agenție de call-girl, nu am luat-o totuși razna de tot. Pentru că multe dintre aceste scriitoare sunt aceleași doamne care îmbracă erotismul în bun-gust și imaginație, care scriu obsesiv în toiul nopții despre cum să scapi de opresiunea societății albe (și, unele dintre ele, de cea a bărbaților), care visează la o lume în care să-și dirijeze singure viața. Cred că unele chiar ar aplauda inițiativa mea.

Sub îndrumarea tuturor acestor scriitori m-am hotărât definitiv asupra noii mele afaceri și am ales o anumită nișă în acest domeniu; auzeam atunci vocile lor spunându-mi că luam decizia corectă.

I-am ales ca țintă pe bărbații care vor mai mult decât sex. Știu că sună ciudat afirmația asta venind de la o matroană; dar sexul e doar pătura sub care dormim, ca să zic așa. Nu e vorba numai despre sex aici. Ci de mult mai mult. E o chestiune ce tine de putere, de singurătate și de presa care le spune întruna oamenilor că „pot avea totul", apoi, brusc, sunt proiectați în viața reală ca într-o glumă proastă și toate visurile lor se năruie. Sexul e un teren de luptă; e forumul unde puterea și singurătatea sunt negociate și trăite. Facem atâta caz de problema asta pentru că îi dăm mai multă însemnătate decât ar fi trebuit vreodată să aibă. Europenii deja știau asta. Nici unul nu s-ar fi scandalizat într-atât privitor la felația făcută lui Bill Clinton de o stagiară. Și-ar fi pus doar întrebarea: își îndeplinește Bill îndatoririle cum trebuie? Europenii votează pentru parlament foste staruri de filme porno, tolerează căsătoriile cuplurilor de homosexuali și, în general, își văd de viață, făcând din actul sexual un lucru la fel de normal

precum masa de seară, mersul la teatru ori ieșitul la o cafea. Doar noi, americanii, cu acest trecut puritan de care nu am reușit încă să scăpăm, interpretăm sexualitatea prin extremele sale: fie reprezintă totul pentru doi oameni, fie carența fundamentală a unei persoane.

Să nu ne surprindă faptul că toate problemele pe care le avem au o legătură sau se pot rezolva prin sex. E păcat ce se întâmplă, dar asta e realitatea; iar o afacere care vrea să profite de necesitățile americanilor ar trebui să aibă în vedere această particularitate a modului cum e înțeleasă sexualitatea la noi și să se folosească de acest lucru.

Concluzia la care am ajuns era că trebuia să găsesc fete educate sau studente, care puteau să discute și despre politică, și despre literatură sau despre evenimentele momentului, fete care să reușească să întrețină o conversație și care, în fine, să nu se poarte ca „blondele". M-am gândit atunci că genul acesta de fete ar atrage clientela pe care o voiam eu: bărbații de vârstă mijlocie care își doreau atât sex normal, cât și o conversație plăcută.

Nu e atât de nebunesc pe cât sună. Nu am ficut-o pentru că visam să conduc o agenție literară a doamnelor de companie, deși ar avea și acest lucru farmecul lui; mie îmi evocă imaginea a doi oameni care-și citesc din Anaîs Nin[7] și Anne Rice[8] unul altuia în timp ce se dezbracă, iar asta e o imagine care mie îmi place.

Am luat această decizie din necesități practice. Am dorit acest tip de dienți în primul rând pentru că ei prezintă riscul cel mai scăzut posibil.

Nu ar fi făcut chestii prea ciudate și nu ar fi rănit pe cineva. Nu m-ar fi amenințat că mă dau în vileag, având în vedere că mare parte dintre ei ar fi fost căsătoriți (sau, în cel mai rău caz, s-ar fi aflat la apogeul carierei) și nu și-ar fi dorit o astfel de publicitate. Și-ar fi comandat o asemenea „distracție", așa cum vrei să ți se aducă mâncare la domiciliu. Eu plănuiam să deschid restaurantul lor preferat.

Părea o strategie foarte bună. A reușit? Mai mult sau mai puțin...

Despre felul în care m-am descurcat în această afacere voi vorbi în continuare.

1

Muzical de Meredith Willson. (n. red.)

2

„După înserat", (engl., n. red.)

3

Eudora Welty (1909-2001) — scriitoare și fotografă fascinată de sudul Statelor Unite, (n. red.)

4

Flannery O'Connor (1925-1964) — autoare a două romane și a mai multor scurte povestiri, (n. red.)

5

Kate Chopin (1850—1904) — scriitoare considerată a fi una dintre premergătoarele curentului feminist, (n.red.)

6

Frances Ellen Watkins Harper (1825-1911) — poetă de origine afro-americană, militantă pentru drepturile populației de culoare din Statele Unite, (n. red.)

7

Anaîs Nin (1903-1977) — scriitoare de limbă franceză, autoare a unor celebre jurnale, (n. red.)

8

Anne Rice (n. 1941) — scriitoare americancă cunoscută mai ales pentru romanele ei cu vampiri, (n. red.)

Prima noapte cu Peach

Mi-am pus primele anunțuri în secțiunea *„After darii* din *Boston Phoenix* și am așteptat cu oarecare nerăbdare ca ele să apară în ziar.

Unul dintre ele era destinat tinerelor care aveau să lucreze pentru mine (am avut grijă să menționez că se caută fete cu educație); celălalt era pentru serviciile oferite de agenție. Anunțurilor le-am făcut chenare cu onduleuri; ieșeau în evidență între cele țipătoare cu „încearcă-mi sânii" sau „dă-ți drumul pe fundul meu". Eram foarte mulțumită de impresia pe care o lăsam.

Deja prospectasem terenul. In timpul tranziției mele din suburbii în Bay Village, am făcut mult mai mult decât să mă ocup de decorațiuni (deși trebuie să recunosc faptul că noul meu apartament, cu spoturi integrate în tavanul fals, pereți îmbrăcați în cărămidă aparentă, cadă modernă, mi-au consumat mare parte din energia pe care o cheltuiam cu plăcere astfel). Intre timp am discutat și cu fostele mele colege și le-am întrebat dacă vreuna dintre ele știa vreo fată dornică să lucreze pentru mine. Am considerat că nu-i fur nimic Laurei. Nu angajam câteva țipe, ci o rețea întreagă de persoane, lucru cu totul diferit. Și bineînțeles că am obținut niște nume de la ele.

Astăzi dau destul de rar anunțuri de angajare. Nici măcar o dată pe săptămână. Poate câteva zile la rând pe lună. Nu mai mult. Asta și pentru că de la început am avut cel mai mult succes în a găsi potențiale angajate întrebând în stânga și-n dreapta — pe la prieteni, cunoștințe, veri, colegi etc. Și lor le convine așa, pentru că sunt recomandate de oameni care știu cum lucrez eu, că nu mă voi comporta aiurea sau în vreun fel care să le pună în pericol și că nu voi profita de ele.

Iar acest sistem îmi este și mie pe plac, pentru că sunt slabe șanse ca fetele recomandate să fie polițiste.

Așa că, în prima joi în care *Boston Phoenix* a apărut cu anunțul meu, eram pregătită. Instalasem deja liniile telefonice: una pentru clienți, una pentru apelurile pe care le făceam eu și una pentru convorbirile personale. Aveam mesagerie vocală și le configuram pentru apel în așteptare și redirecționarea apelurilor; și, pentru siguranță, aveam și *Pagini Aurii.* Pentru ca timpul să treacă mai repede foloseam^ *Southern Family* de Gail Godwin[1] și *The Thanatos Syndrome* de Walker Percy[2]. Aveam un teanc de reviste pentru femei, un pix și niște coli de scris. Stăteam în mijlocul patului cu televizorul pornit, ca să nu devin neliniștită, și eram gata.

Mesajul meu voia să spună, de fapt, mai multe: „Bună, momentan suntem ocupate, dar va putea cineva sta de vorbă cu tine dacă ne suni astăzi după ora cinci". îmi și imaginam fanteziile care i-ar fi trecut prin minte celui care suna atunci când auzea aceste cuvinte pline de subînțeles. Probabil își imagina un loc plin cu femei care făceau sex una cu alta, în timp ce așteptau să se facă ora 17.00. Am descoperit apoi că este cea mai frecventă fantezie a clienților mei — ideea că femeile de-abia așteaptă să se-nfrupte una din cealaltă cu fiecare ocazie. Știam ce credeau ei când sunau la Laura. Desigur, în cazul ei aveau dreptate, mai puțin la partea cu săritul uneia pe alta: multe fete frumoase stăteau aproape goale, toate într-o cameră, așteptând nerăbdătoare ca vreunul dintre cei care telefonează să întrebe de ele. Ei bine, la Peach acasă, lucrurile erau mai altfel: eram doar eu.

Dar bărbații nu trebuiau să se încurce în astfel de detalii.

Speram să fie cât de cât o noapte liniștită. Poate doar câteva apeluri, câțiva noi clienți și o fată, două interesate de muncă. Știam că vocea mea cu accent sudic și „tonuri de piersici înfloriți", burbon și nopți fierbinți va părea seducătoare, dar serioasă în același timp. Știam că puteam convinge cu ușurință pe oricine să revină. Eram încrezătoare și mă așteptam la o primă noapte reușită.

Am primit, în schimb, o avalanșă de apeluri.

Era un prag nou pe graficul experienței. Am aflat mai târziu că toți clienții se dau în vânt după fetele noi în domeniu sau după cele pe care nu le-au mai văzut niciodată. Le adoră. Nu știu dacă e vorba de vreun rit inițiatic bolnav pe care și-l imaginează că îl vor face cu ele sau de vreo rămășiță din conceptul popular de deflorare a virginelor, dar, indiferent de situație, bărbații *le iubesc.*

Și au presupus că o agenție nouă trebuie să fie plină de asemenea fete.

N-am avut nici o clipă de respiro în noaptea aceea. Primeam apeluri întruna. Unele nu erau serioase: voiau să vadă cine sunt, încercau marea cu degetul sau se străduiau să mă prindă într-o conversație erotică. Din fericire, timpul petrecut la Laura m-a învățat cum să mă descurc în astfel de situații; nu aveam de gând să joc după regulile lor. Unii erau foarte serioși: „Pe cine am?“ și „Pot să o trimit la ei în clipa asta?" Mai erau și cei care doreau meniul stând confortabil în fotoliu, cu un brandy în mână, probabil, rugându-mă să trec în revistă specialitățile cu care îi puteam servi.

— Foarte interesant... Și ziceai că mai ai pe cineva puțin mai în vârstă? îmi poți povesti și despre ea? Bine, ce ziceai despre tipa aia, Tina...?

Și iată-mă în miezul acțiunii, răspunzând la telefoane, rugându-i pe acei oameni să aștepte, chinu-indu-mă să nu încurc numele sau numerele de telefon și încercând, în același timp, să-mi dau seama ce hram poartă fiecare ca să nu trimit vreo fată vreunui criminal maniac chiar din prima noapte de afaceri.

Cele trei femei pe care le aveam pregătite pentru posibilele oferte de muncă încinseseră și ele liniile telefonice, încercând chiar să mă ajute să găsesc posibile recrute.

— Bună, Peach? Sunt Kara, o prietenă de-a lui Stacey. Ea m-a rugat să te sun.

Am trecut direct la subiect.

— Bună. Cum arăți?

Kara, care nu era începătoare, fiind obișnuită, se pare, cu această rutină a întrebărilor, a început perfect relaxată:

— Sunt roșcată, păr până la nivelul umerilor, 22 de ani. Sutien mărimea C. Cântăresc 62 de kilograme, 1,68 m; am mașină.

I-am găsit imediat un client ținând cont de ultima informație furnizată

— Bine. Poți să ajungi în zona Newton într-o jumătate de oră?

— Da, a răspuns ea amuzată.

M-am uitat repede peste notițele mele împrăștiate pe marginea cărții lui Gail Godwin. Dacă ar mai fi citit-o cineva după mine, ar fi avut un șoc: „Bucătăria era deja plină de gânduri neterminate și conștientizam CARL.THE FOUR SEASONS, BLONDĂ...“

Am găsit ce căutam.

— Uite, sună-1 pe tipul ăsta, Bill Thompson, 555-5454. Dă-mi telefon după ce vorbești cu el ca să-mi confirmi.

Am închis, apoi l-am contactat pe Bill:

— Am o roșcată superbă care de-abia așteaptă să te cunoască. O să te sune ea într-un minut. Poate să ajungă la tine într-o jumătate de oră. O cheamă Kara. Doar să-i explici pe unde s-o ia.

Am închis înainte ca Bill să poată spune ceva. Nu era momentul să stau la taclale: aveam treabă.

— Alo? Bună, da, eu sunt Peach. Unde vă aflati? La Piaza? îmi spuneți vă rog cum vă numiți? îmi pare bine. Aveți vreo preferință? Am înțeles. Am o

blondă superbă, e studentă, 86-60-81 și are 55 de kilograme. O cheamă Lacey. Sunt sigură că veți fi încântat.

Privind în urmă, nu știu cum am reușit să mă descurc în acea noapte. Nici nu-mi amintesc ce era la televizor (asta este ceva cu totul ieșit din comun în ceea ce mă privește, deoarece ecranul e prietenul meu cel mai bun). Revistele și *Paginile Aurii* fuseseră evacuate din pat. Scrumiera era plină ochi cu țigări pe care le aprin-sesem și de care uitasem. Am primit apeluri unul după altul, lungind-o până târziu în noapte.

— Pam? Poți, te rog, să mai iei încă două apeluri? Mulțumesc mult. II am pe John în zona Cambridge și pe Louis la Four Seasons, în ordinea asta. îi poți suna pe amândoi acum! Uite numerele lor de telefon. Ai ceva pe care să scrii?

într-un final, a trebuit să le spun oamenilor că trebuie să încerce în seara următoare. Unii au înțeles repede, alții ceva mai greu. îmi amintesc că, după ce i-am închis în nas unui tip care mă făcuse cu ou și cu otet, mi-am dat seama că afacerea asta chiar avea să funcționeze. întrecea orice imaginație.

Făceam bani, foarte multi bani. Peste o mie de dolari doar în prima noapte. Nu-mi venea să cred. Era mai bine decât orice mi-aș fi imaginat.

De-abia la trei și jumătate dimineața am deconectat telefoanele. M-am târât apoi spre bucătărie și am sărbătorit cu un pahar de Veuve Clicquot. Sticla fusese din timp pusă la frigider să se răcească, special pentru această ocazie. Noua mea agenție — Avânți — funcționa!

Devenisem brusc, misterios, matroană.

[1]

„O familie din Sud" (engl.); Gail Godwin (n. 1937) — scriitoare americană, autoare de romane și povestiri, (n. red.)

[2]

„Sindromul Thanatos" (engl.); Walker Percy (1916-1990) — scriitor american pasionat de teme filozofice; a obținut National Book Award în 1962. (n. red.)

Numere

și iar numere de... telefon

Nu cred că am ieșit din apartament trei zile la rând după acea seară.

Am fost binecuvântată cu o memorie foarte bună în ceea ce privește numerele, așa că nu a trebuit să-mi țin notițe secrete — nimeni nu-mi va sparge apartamentul vreodată să găsească vreo agendă cu nume și numere de telefon, pentru că ea pur și simplu nu există. Am descoperit că talentul meu de a memora care mi-a servit atât de bine în timpul facultății revenise în forță și că îmi aminteam aproape toate numerele de telefon ale oamenilor care mă sunaseră în acea primă noapte de afaceri.

Găsisem singura slujbă din lume unde această abilitate pe care o foloseam ca truc la petreceri era un atu profesional.

II angajasem pe Jake, un șofer, prin intermediul uneia dintre fetele pe care le cunoscusem la Laura. Era fratele ei și lucra pe post de taximetrist ziua, iar noaptea muncea unde i se oferea; sora lui mi-a spus că-și pierdea tot timpul și banii câștigați la Suffolk Downs. Din moment ce trei dintre fetele care lucrau pentru mine în seara aceea nu aveau mașină, l-am ținut ocupat. A trecut pe la mine pe la sfârșitul acelei nopți și mi-a lăsat banii pe care fetele i-i dăduseră să-i țină pentru mine. Pe atunci, taxa mea de agenție era de 60 de dolari pe oră și le-am rugat pe fete să-i dea banii aceia lui Jake.

L-am sunat din nou și l-am rugat să se întâlnească și cu fetele care aveau mașină și să ia banii și de la ele; nu aveam de gând să-mi las banii pe mâna altora prea mult. Iar relația mea cu ele era la început.

M-am așezat în pat și am început să număr banii. I-am numărat din nou. Și din nou. Rezolvasem 18 dintre apelurile primite în seara aceea; pentru fiecare îmi reveneau 60 de dolari. Calculasem cât să cer bazându-mă pe

ceea ce învățasem de la Laura... și din câteva apeluri fictive pentru angajare la câteva agenții. Pentru mine pregătirea înseamnă totul.

Și, în plus, aveam și o listă de așteptare cu clienții pentru următoarele zile...

Nu aveam însă timp să sărbătoresc. Telefonul suna întruna; am aflat că se dusese vestea că Avânți era cea mai nouă și mai tare agenție de call-girl din oraș. Toată lumea voia să-i încerce serviciile. Toată lumea voia să lucreze pentru mine. Făceam interviuri rapide la telefon și mă rugam ca fetele cu care am vorbit să-mi fi dat descrieri adevărate în ceea ce le privește.

— Bine, e totul în regulă. Și ce nume vrei să folosești? Zoe? E bine. Sună-mă când ești gata să treci la treabă și vom vedea atunci ce clienți am pentru tine. Da, eu sunt Peach. Așa e.

Nu am răspuns la apelurile de pe linia pentru clienți până ce nu am simțit că eram pregătită. Mi-am făcut o listă cu fetele disponibile. In dreptul fiecăreia mi-am notat numele și date despre cum arăta. O aveam la îndemână. Am tras adânc aer în piept și am pus în funcțiune linia pentru clienți. Soneria telefonului a zbârnâit din nou.

Jake, șoferul, era în extaz:

— E cea mai bună slujbă pe care am avut-o până acum. Am mai făcut șoferie și pentru alte firme și nu se compară cu ceea ce faci tu aici. Oricând ai nevoie de mine, sună-mă.

Nu aveam timp pentru complimente:

— Poți să te întâlnești cu Melanie la magazinul Star Market din zona Commonwealth și să iei niște bani de la ea? Are 360 pentru mine. Va fi acolo la șase. Conduce un Subaru roșu.

— Sigur că da, Peach.

Am căscat și m-am dus în bucătărie să-mi fac niște cafea. Nu mă omor după cafea, mai ales nu noaptea, dar aveam nevoie. Cu șosete în picioare, pantaloni scurți și cu tricoul meu favorit pe care scria *Paris Hard Rock Cafe,* probabil că nu semănăm câtuși de puțin cu imaginea pe care o au oamenii despre matroane. Dar asta nu mă deranja deloc.

Pe la miezul nopții, m-a sunat Robert, un francez pe care-l întâlnisem la o petrecere pe vremea când încă lucram pentru Laura. Ne împrieteniserăm — la modul platonic, lucru care m-a dezamăgit oarecum — și ne întâlneam destul de des. Mă ajutase să-mi decorez apartamentul și, la un moment dat, se arătase atât de entuziasmat de cum mergeau lucrurile, încât mi-am pus întrebarea dacă pasiunea lui pentru design interior combinată cu lipsa lui totală de interes în ceea ce mă privește nu cumva duceau la concluzia că tipul era homosexual.

— Ce mai faci? Te scalzi în bani?

— Eee... Știi tu, am răspuns eu cu nonșalanță. E o zi ca oricare alta...

îmi și imaginam rânjetul lui:

— Mă gândeam să trec pe la tine și să-ți dau un cadou pentru reușită.

Era o veste bună. Robert se ocupa cu traficul de droguri, iar eu eram adormită.

— Sunt acasă. Poți să treci oricând.

A sosit chiar pe când apelurile telefonice se răreau. Venise cu bere și cocaină și-și adusese și un prieten.

— El e Stuart, a zis Robert.

— Unde ți-e jocul de scrabble? m-a întrebat Stuart.

Prietena mea Jeannette, care a lucrat pentru mine la câțiva ani după ce s-au întâmplat toate acestea, spunea că părea că eu organizam serate la care participau oameni interesanti, minți strălucite. îmi zicea că făceam eu ce făceam și ajungeam în centrul atenției lor, aproape în fiecare noapte. Dacă avea dreptate — deși cred că a exagerat puțin —, atunci reuniunile astea au debutat din a doua noapte de afaceri, alături de Robert și Stuart, în fața jocului de scrabble. Am așteptat până a sunat ultima fată, apoi am deconectat telefoanele, am deschis o bere, am tras o linie de cocaină și i-am dat drumul.

*

Aveam propriul meu sistem. Când o fată ajungea acasă la client sau în camera de hotel, o puneam să mă sune. Ii spunea clientului că proceda astfel ca să-mi spună că a ajuns cu bine („Peach își face griji pentru mine, cred că înțelegi"); dar, în realitate, puneam cronometru! în funcțiune și îi dădeam în același timp fetei posibilitatea să iasă dintr-o situație în care nu s-ar fi simtit confortabil.

Mă amuză când îmi amintesc de acele vremuri.

In prezent, aplic o tactică asemănătoare și cu Sam: — Parola de astăzi e „dansator", îi zic. Să nu te duci niciodată cu nimeni, chiar dacă persoana este un adult, chiar dacă spune că eu am trimis-o după tine. înțelegi? Dacă spune că eu l-am trimis, întreabă-1 care-i parola. Dacă nu o știe, fugi cât poți de repede.

Presupun că începusem să procedez la fel încă de la început cu fetele mele.

— Dacă nu te simți bine, poți să pleci. Când mă suni, prefa-te că tocmai ți-am transmis că sora ta mi-a telefonat și mi-a spus că e bolnavă. îți ceri scuze față de client, îl rogi să mă sune înapoi și îi spui că trebuie să pleci urgent. Apoi, pleci. îmi povestești mai târziu ce era în neregulă. Ai încredere în instinctul tău!

De fapt, devenisem mamă cu mult înainte să am copii. Asta din pricina clienților și a fetelor mele.

Ambele categorii se comportau ca niște copii de doi ani — poate chiar mai rău. Așa este în domeniul ăsta.

Motivul este simplu: nici una dintre cele două categorii, damele de companie și clienții, nu e formată din indivizi cu vieți puse la punct. (Cred că nu v-am dat până acum impresia că mie nu mi-ar merge totul bine sau că aș avea probleme, dar veți afla curând că nu e cel mai înțelept lucru să te iei după aparențe.) Așa stau lucrurile cu care a trebuit să mă obișnuiesc și cărora să le fac față și atunci, și acum.

Aceștia sunt oameni cu multe probleme — bagaje pe care le cară peste tot cu ei. Gândiți-vă: nu poți trăi într-o lume promiscuă fără să ajungi și tu, până la urmă, să te simți marginalizat.

în cazul cel mai fericit, munca de call-girl poate fi un pas intermediar necesar pentru a ajunge într-un loc mai bun — atâta timp cât ții la acest lucru ca la un scop precis. Femeile pentru care această muncă devine un mod de viață sunt cele care au cu adevărat probleme.

Dar poate fi și bine, chiar dacă nu vă vine să credeți. Munca aceasta poate deveni pentru o mamă singură calea prin care să plătească chiria și să-și poată petrece zilele cu copiii. Sau a unei femei abuzate care își obține independența financiară de care are nevoie pentru a lăsa în urmă o viață plină de violențe. Poate fi ultimul pas pentru ca rățușca cea urâtă să devină o lebădă frumoasă și să și-o dovedească — ei și lumii întregi. Dar — și e vorba de un mare „dar“ — acestea sunt scenariile cele mai fericite; ele funcționează doar dacă reușești să te folosești de profesia ta, nu să lași profesia să pună stăpânire pe tine.

Profesie care uneori te seduce — și e ușor să uiți parola, talismanul, calea de scăpare.

E ușor să ajungi să crezi că lucrurile cu care te ocupi ar fi, de fapt, Lumea Reală.

In primul rând, e vorba despre bani — a fost numită cea mai bine plătită profesie din lume pentru femei și, chiar dacă nu e întotdeauna adevărat, dacă e să ne referim la plata pe ora de muncă, cei care au spus asta au dreptate. Cel puțin din punctul meu de vedere, nu există alt loc pe pământ unde aș putea, cu educația și calificările mele — sau lipsa calificărilor, ca să zic așa — să fac atâția bani. La fel stau lucrurile pentru fetele de la agenția mea.

Așa că te simți sedus după o vreme. Te gândești la alte slujbe pe care le-ai putea avea și afli că salariul reprezintă o zecime din cât câștigi tu și despărțirea de această muncă se transformă într-o decizie foarte dificil de luat. Trebuie să ai ceva aranjat, care să te aștepte, altfel n-o să reușești să scapi definitiv. Oamenii care se tot întorc nu pleacă niciodată până la urmă. Cu cât lucrezi mai mult în acest domeniu, cu atât hotărârea de a pleca va fi mai greu de luat și cu atât mai mult o vei amâna.

Și încă un lucru: drogurile. Sunt omniprezente. Aproape că nu ai cum să le ocolești: numele se schimbă, dozele se schimbă, drogurile rămân.

Oriunde te duci — și acum, dar mai ales atunci, când încă aveai voie să fumezi în cluburile și în restaurantele din Boston — e foarte ușor să faci rost de droguri. Practic, trebuie să-ți faci loc printre oamenii care se înghesuie să ți le vândă.

Pe-atunci așa își câștiga Robert pâinea. Lua niște cocaină și o împărțea într-o mulțime de punguțe mici, apoi își petrecea timpul prin cluburi vânzând-o. Când a trecut de miezul nopții, oamenii sunt beți, au rămas fără rezerve, dar vor să continue petrecerea, așa că Robert putea să le ceară oricât voia, indiferent de narcoticul pe care aceștia îl doreau.

Adăugați la asta și atitudinea de respingere a valorilor sociale. E probabil la fel ca în cazul adolescenților, care disprețuiesc orice e „normal" și se cred

deasupra tuturor. Ei ascultă Wiccan, Goth sau muzică *grunge* și prietenii lor devin singurii care îi înțeleg, iar restul lumii e cumplit de plictisitoare. Același proces are loc și în cazul adulților. Sau al așa-zișilor adulți.

Dar, după un timp, ajungi să-ți trăiești cea mai mare parte din viață noaptea, faci mulți bani și cheltuiești la fel de mulți; oamenii vor să se afle în jurul tău. Până la urmă, îți vei pierde interesul pentru orice alt mod de a trăi. Să am o casă? Copii? Să mă duc la muncă în fiecare zi? In nici un caz. Astea sunt pentru cei care nu au avut norocul să fie speciali ca mine.

Mie mi se pare cel mai grav lucru posibil. Nu suntem mai buni decât alții; doar ne complăcem în a ne imagina asta. Ne înfruptăm din nevoia noastră de a crede că suntem mai buni, ca niște vampiri, și ajungem ca ei: obosiți și goliți, nemaisuportând lumina zilei.

Dar cât timp ești acolo... Cât timp durează... E magic!

Jesse, Jesse, Jesse...

Dacă îmi semeni, atunci știi ce spun: imediat ce un aspect al vieții tale începe să meargă bine, restul se năruie.

Treaba mergea perfect. Deschisesem o agenție de call-girl. Am avut câteva nopți mai puțin productive după primul val de cereri, dar era continuu de muncă, lucrurile deveniseră predictibile. Existau și probleme, dar le făcusem față.

Apoi, singurul lucru cu care nu mă puteam descurca s-a întâmplat. II chema Jesse.

Noi doi ne cunoșteam de dinainte de toate acestea, dintr-o excursie plină de nebunii și ghinion pe care am facut-o în California pe când încă eram la școală. Am fost cu niște prieteni convinși că pot câștiga la Las Vegas, lucru care probabil s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi fost prinși măsluind cărțile din prima noapte. Foarte subtili. Așa că am strâns banii pe care îi mai aveam și ne-am dus spre Palm Springs. Nu ne spusese nimeni că acolo totul era incredibil de scump. Am stat în mașină o vreme — eram cinci — și ne-am petrecut apoi restul verii într-un fel de comună hippie la mâna a doua ca pentru cei din zona Manhattan Beach. Acolo l-am întâlnit pe Jesse.

Sigur, am avut o aventură cu el; orice fată care se respectă și care se duce în California în timpul facultății are o asemenea experiență, să fiți siguri de asta. Cu lipsa mea de experiență, îl socoteam a fi modelul de califomian: avea pielea fină și bronzată, părul blond murdar și ochii albaștri. Când își fixa ochii asupra mea aveam impresia că vede prin mine, privind direct în sufletul meu; credeam că-mi cunoaște toate secretele. Avea mâini superbe, cu degete lungi și subțiri, degete de pianist cum ar fi spus mama. Și pe care știa să le folosească.

Trecuse o zi de când ne știam și deja ajunsesem să-mi petrec fiecare noapte, fiecare clipă cu Jesse și degetele lui incredibile. Și cu limba lui. Și cu alte

părți ale corpului lui. Era amețitor, mai amețitor decât orice lichior pe care-l gustasem vreodată. Ce facea el cu trupul meu ce nu crezusem a fi posibil. Când se dezbrăca, arăta ca desprins de pe coperta unui roman de dragoste (nu că aș fi citit vreodată așa ceva, dar dacă mi-ar fi plăcut cărțile de genul ăsta, Jesse obligatoriu ar fi trebuit să fie pe copertă).

își dădea toate hainele jos și începea să mă lingă peste tot. își folosea limba insistent, ca și cum avea nevoie de mine, ca și cum se înfrâna să nu mă devoreze. Mă excita nespus — femeilor le place să simtă că tensiunea crește din ce în ce până la a se transforma în furtună —, iar penisul lui era tare și pulsa pe pielea mea și mâinile lui mă mângâiau încontinuu. Când,

într-un final, mă penetra, era ca și cum fiecare particulă din trupul meu îi răspundea, într-atât intram noi doi în rezonanță. Chiar și aerul din jurul pielii mele părea erotic, încărcat electric. Se apropia de orgasm, apoi brusc se oprea din penetrare și mâinile lui începeau din nou să se miște, să mă mângâie... Și apoi mă pătrundea din nou. Făcea asta ceasuri întregi, după-amiezi întregi pline de sudoare, nopți fierbinți, până când, într-un final, trebuia să-l rog să mă lase să ajung la orgasm.

Ajungeam împreună. Și apoi începea din nou să mă mângâie.

Nu cunoscusem nici un bărbat care după orgasm să nu adoarmă sau să nu se ridice ori să nu facă alte chestii enervante. Am avut prieteni care luau telecomanda și dădeau pe meci după orgasm. Mai rău, odată, unul a luat telecomanda înainte de a ajunge eu la orgasm și a deschis televizorul; dar ăsta a fost sfârșitul lui.

Nu numai că Jesse stătea lângă mine, dar o lua de la capăt.

Era visul erotic al oricărei eroine dintr-un roman de dragoste; în acea incredibilă, minunată vară, a fost visul meu.

Dar verile se termină. M-am întors la Emerson, m-am concentrat asupra studiilor, și Jesse a devenit doar o amintire.

Până când m-am trezit cu el la ușă, cinci ani mai târziu.

Și m-am îndrăgostit din nou de el.

*

Am deschis ușa și am rămas holbându-mă la el, în stare de șoc. Mă așteptam să fie taximetristul cu cina mea comandată la Union Oyster House. îmi plac specialitățile lor de curcan. Dacă ești în Boston și vrei delicatese, la ei trebuie să te duci.

Așa că eu mă gândeam la curcan cu piure și sos și m-am trezit cu Jesse.

— Bună, iubito! mi-a zis el, într-un fel straniu; apoi a zâmbit și în jur începuseră din nou să se aprindă scântei.

— Bună!

Nu am putut spune mai mult. Respirația mea era prea sacadată.

— Jesse.

Zâmbetul lui a devenit mai larg. Jesse a urcat cele trei trepte ce ne despărțeau. Stăteam în dreptul ușii de la intrare. Trupul lui înalt, musculos și bronzat la doar câțiva centimetri de mine...

Asta nu era a bună.

Apoi m-a sărutat. Soarele, surfingul și fericirea din Manhattan Beach au năvălit iar în viețile noastre, chiar și în acea seară ploioasă din Boston. Mi-am pus brațele în jurul lui și l-am strâns cât de tare am putut. Bilă albă pentru el: m-a luat în brațe și m-a dus în apartament. De-abia am reușit să închidem ușa în spatele nostru că deja ne dezbrăcăm unul pe altul flămânzi, amândoi respirând greoi, mâinile lui atin-gându-mă din nou peste tot.

Brusc a sunat telefonul. Am înghețat. Jesse nu.

— Lasă robotul să răspundă, mi-a șoptit la ureche, înainte s-o muște ușor. Nu pleci nicăieri.

Dar eu trebuia să plec. M-am strecurat din îmbrățișarea lui, roșie toată la față.

— Trebuie să răspund, am șoptit. Mă întorc imediat.

Dar am zăbovit. Am alergat în dormitor — regatul telefoanelor — și am intrat într-o lungă negociere cu un client care voia trei fete. Nu puteam să ratez o astfel de ocazie. Am revenit cu picioarele pe pământ cât timp l-am descusut pe client, apoi am găsit trei fete care au fost de acord să se ducă la el, am vorbit cu șoferul și am mai răspuns la încă un apel. Când am terminat, am ridicat privirea și l-am văzut pe Jesse rezemat, în ușă.

— Ei bine, am zis, încercând să par ironică, măcar nu mai trebuie să-ți explic cum îmi câștig existența.

A zâmbit. Avea un zâmbet pervers, ca de pungaș, dar plin de căldură:

— Așa e, a fost și el de acord. Nu trebuie să-mi mai povestești.

A venit lângă pat și, fără să gândesc ce fac, mâinile mele — mișcându-se independent de voința mea — i-au desfăcut cureaua și i-au descheiat pantalonii. îndată ce penisul lui a ajuns la mine în gură, tot timpul ce trecuse a dispărut și tot ce voiam, singurul lucru la care mă gândeam, era să fac dragoste cu el.

Lucru care s-a și întâmplat, cu telefonul sunând și eu răspunzând la el în următoarele zece ore.

Jesse adusese niște vin, iar eu aveam suficiente rezerve de cocaină pe măsuța mea de machiaj, asta mulțumită lui Robert. Așa că somnul nu intra în planurile noastre. Am încetat să mai răspund la telefoane după ora două dimineața și nu-mi mai amintesc dacă delicatesele din carne de curcan au mai ajuns sau nu. Ne opream din atingeri, gemete, penetrări și lins doar

pentru a mai trage din sticla de vin, licoarea trecând din gura lui în a mefa, sau pentru o linie de cocaină, plasată expert pe sânul meu pentru ca el s-o tragă pe nară, pentru o fugă până la baie sau la frigider. Eram fascinată; nu mai văzusem un om care să prizeze coca și să-și mențină erecția. Jesse avea niște daruri ieșite din comun.

însă lucrurile nu sunt ceea ce par.

Am aflat că Jesse se muta în Boston. Avea nevoie de un loc unde să stea pentru câteva zile. Putea să stea cu mine? Respirând încă greoi după orgasm, bineînțeles că am acceptat. Și chiar a fost frumos. Pentru o vreme.

Nu-și căuta o slujbă, nu la început, dar asta nu conta, pentru că aveam mai multe fete care aveau nevoie de șofer, iar Jake nu reușea să facă față. Și Jesse avea mașină. Așa că serile și le petrecea ducând femei tinere și frumoase către destinații obscure; apoi, se-n-torcea la orele 1-2 să facă dragoste cu mine tot restul nopții. Adormeam de-abia spre răsărit și nu cred că m-am trezit vreodată, în acea perioadă, înainte de pa-tru-cinci după-amiaza. Atunci trebuia să mă descurc cu starea de mahmureală chiar când soneriile telefoanelor începeau să țârâie.

Era rău pentru afaceri? Ai crede că să lucrezi când ești mahmur ar putea fi, dar realitatea e că nu cred că i-a păsat cuiva. Atât clienții, cât și fetele mele sunt prea egocentrici ca să-și dea seama când eu nu sunt în cea mai bună formă.

Dar eu știam și devenise o problemă pentru mine. Mai era un impediment legat de nopțile mele libere în care fie puneam o fată în care aveam încredere să răspundă la telefoane, fie le decuplam pur și simplu. Ieșitul în oraș devenise o problemă. Jesse era inteligent și chipeș. își cumpărase un costum Armâni pentru rolul de șofer (deși părea că nu strânge niciodată suficient pentru un apartament) și adora să iasă în cluburi, în localurile șic, în noile restaurante. Locuiam pe Columbus Avenue, fix în centrul celei mai la modă zone în Boston pentru a ieși la cină; Jesse se simțea cel mai bine acolo, chipeș cum era, degustând un vin vechi, savurând un sos.

Toate acestea costă, iar eu plăteam pentru că, de altfel, eu făceam toți banii. Și trebuie să recunosc faptul că bucuria de-a fi cu tipul cel mai arătos din local începe să pălească atunci când tu achiți nota de plată întotdeauna, noapte de noapte.

Nu era vorba doar despre bani. Ci și despre femei. Fete care trebuiau să fie duse la o anumită oră și în-târziau inexplicabil, ale căror apartamente erau în drumul lui Jesse. Cumva, suspectam că nu sunt singura din Boston care a cedat farmecelor lui de tânăr californian.

El nega totul și facea ca îngrijorările mele să dispară cu săruturi, șampanie și cocaină. Oftam întruna și îmi spuneam că totul era în regulă, dar lucrurile nu stăteau așa. De fiecare dată când mă trezeam, după-amiaza târziu, cu fața scăldată în lumina filtrată de jaluzele, cu gura uscată și capul cât banița, cu nasul plin de cheaguri de sânge, mă încercau multe dubii legate de hotărârea mea.

Problema era că nu vorbeam niciodată despre nimic. Făceam tot felul de lucruri; făceam dragoste, mâneam și vorbeam despre afaceri când era necesar, dar în afară de astea nu vorbeam despre nimic altceva. Nu discutam despre lucruri, altfel firești, cum ar fi, de exemplu, de când avea de gând să nu mai trăiască pe spinarea mea.

Știam că Jesse purta o dezamăgire undeva, în suflet. Considera că lumea nu-i dă ce i se cuvenea, că merita mai mult. Iar eu picasem la mijloc. O parte din el se folosea de mine ca să simtă că primește ce i se cuvenea. Ce vină aveam eu în toate astea, habar n-am. In mod sigur, Jesse nu adusese nici o contribuție măreață la mersul întregii lumii, în așa fel încât să simtă că i se refuză ceva.

Această dezamăgire nu-i dădea tihnă. Chiar și când era cu mine se foia în permanență, pornea CD-playerul, televizorul, vorbea, bătea nervos în masă, se plângea, orice ca să nu se gândească, să nu cadă în această dezamăgire narcisistă.

încă sunt uimită de cât de autoritară și tare eram cu clienții, șoferii sau fetele mele și, totodată, de felul cum îmi pierdeam toată puterea și încrederea în mine când eram cu Jesse. Cum am petrecut luni întregi cu acest om — nu știu dacă poți numi legătura noastră bazată pe sex și ieșit în cluburi „relație" — și urân-du-mă, în același timp, pentru că nu-i țineam piept.

Când, în final, mi-am făcut curajul să-l înfrunt, am mai învățat o lecție importantă de viață: când dai voie cuiva să intre în sufletul tău îi faci cadou instrumentele cu care să te rănească.

Și asta a și făcut...

Am avut o ceartă, una plină de scântei, cu obiecte trântite și sparte și chiriașul de jos bătând furios la ușă. Jignirile pe care mi le-a adus Jesse atunci s-au dovedit destul de greu de îndurat. Referințele lui la preferințele mele sexuale și la cât de bună eram la pat au fost și mai și. Dar lucrurile pe care le-a zis despre mine după aceea prin cluburi altor oameni, indivizi care contau pentru mine... Nu puteam înțelege cum mă putea urî în așa hal încât să fi vrut să mă distrugă în felul ăsta. Chiar nu reușeam să-mi dau seama de ce.

Era umilitor. M-a făcut de rușine într-un mod în care nimeni nu-și mai bătuse joc de mine. Mă gândeam să port ochelari de soare tot timpul. Să nu mai ies din casă. Am încercat să mă gândesc doar la muncă.

Așa că a plecat, s-a întors, s-a dus din nou și iar a venit înapoi. Afacerea mea creștea, la fel și popularitatea agenției, dar eu eram încătușată emoțional de un om care avea comportamentul unui copil răsfățat.

Ironia sorții era că știam ce făceam, nu-mi plăcea, dar continuam.

Și lucrul cel mai ciudat e că tot timpul cât am fost împreună nu-mi amintesc ca Jesse să mă fi strigat vreodată Abby.

Asta ar fi trebui să spună totul.

Cod de deontologie

După ce pleacă autobuzul școlii, în casa mea domnește pacea. Lumina soarelui revărsată prin ferestrele sufrageriei, sunetul muzicii. In aceste momente, tuturor le-ar putea părea că sunt o femeie casnică. Strâng lucrurile, îmi fac cafeaua mea specială cu cremă și vanilie și mă gândesc cum să-mi petrec ziua. Din-tr-un anumit punct de vedere, odată ce copiii au plecat la școală, viața mea nu e așa de diferită față de cum era pe vremuri, timp pe care eu îl numesc „vremurile rele".

Cu excepția faptului că aseară m-am dus la culcare imediat după ce m-a sunat ultima fată; odată, de-abia în acel moment începea petrecerea. Unde mai pui că acum e opt dimineața, perioadă a zilei pe care n-am văzut-o prea des câțiva ani buni.

Asta se-ntâmpla și din cauza drogurilor. Nu poți priza linii de cocaină toată seara și să te aștepți să poți adormi imediat. Ar mai fi ceva: credeam că noaptea, după apusul soarelui, începea vremea mea. Nu mai răspundeam la apeluri după miezul nopții, după ora unu, și, în concluzie, atunci începea și pentru mine *ziua.*

Dacă eram singură, stăteam și scriam mai ales poezii, versuri lungi și încâlcite care-și propuneau să facă explorări ale lumii, încercând să dau răspuns întrebărilor ce-mi treceau prin minte. Dintotdeauna iubisem scrisul și perioadele acelea de liniște de după nebunia slujbei care îmi ofereau un spațiu și un timp numai ale mele.

Totuși, destul de des — trei sau patru nopți pe săptămână — cineva trecea pe la mine și, după ce închideam telefoanele, ne distram. Vin, cocaină și scrabble — ingredientele, cărămizile nopților mele. Cel mai adesea se-ntâmpla să fie Robert, care venea la mine după ce barurile se închideau la două, având în buzunare ce nu vânduse. De obicei, apărea împreună cu altcineva și, destul de repede, am ajuns ca în jurul meu să se afle mulți oameni care se bucurau să stea și să discute împreună secretele universului.

Niciodată nu mi s-a părut că toate acestea ar aduce cu un salon literar, așa cum spunea Jeannette, dar probabil că totuși semănau. Ea avea darul de a vedea unele lucruri legate de mine, lucruri pe care eu niciodată nu le luam în serios.

Pe măsură ce timpul trecea, jocul de scrabble a dispărut, fiind înlocuit de conversații. Am adus vechile mele cărți, pe cele ale lui James Dickey, Shelby Foote și Walker Percy. Dezbăteam care scriitori sunt mai buni: cei din Sud sau cei din Nord, cine lua partea cui și din ce motiv. în nopțile în care am băut prea mult Pinot Grigio, vinul meu preferat, citeam cu voce tare poezii și scurte pasaje literare pe care le scrisesem în orele mele de singurătate. Grupul nostru se transforma într-un cenaclu. De asemenea, dezbateam chestiuni legate de regulile privitoare la imigrare, de suprapopularea planetei și teoria lui Freud asupra femeilor.

Nu știu cât de coerenți eram în acele momente — când beau prea mult, revin obsesiv la aceeași idee și încerc să-i conving pe toți ceilalți că am dreptate —, dar ne distram copios.

Foarte rar se întâmpla să devin suficient de apropiată de una dintre fetele care lucrau pentru mine ca s-o invit să ia parte la o astfel de petrecere. O chemam după ce se întâlnea cu ultimul ei client, îmi dădea banii, apoi rămânea pentru un pahar de vin, pentru ceva cocaină și pentru conversație. Așa am devenit apropiate eu și Jeannette la început; venea să jucăm scrabble și să stăm de vorbă.

La început, nu voiam să intru într-o relație prea intimă cu fetele care lucrau pentru mine. De fapt, întotdeauna am avut o anumită aversiune față de acest lucru. Dar Jeannette a insistat. După aceea m-am mai întâlnit ocazional cu unele fete, dar niciodată nu m-am simțit tocmai în largul meu. Am făcut câteva excepții de la regulă; acum am chiar câteva prietene apropiate pe care le-am cunoscut pe când lucrau pentru Avânți; dar, în general, am vrut să delimitez clar munca de viața reală. Pe Peach de Abby. Realitatea de fantezie.

Știu că multora li se părea foarte comică situația. Cineva era în vizită, discutam, apoi trebuia să fac o pauză să sun o fată sau să vorbesc cu un client. Apoi, mă întorceam și reluam conversația. Nu vorbesc despre afacerile mele cu nimeni pentru că ele doar atât reprezintă: muncă. Nu vreau ca prietenii mei programatori să aducă în conversație subiecte despre computere — și chiar dacă munca mea poate părea mai incitantă decât calculatoarele, pentru mine lucrurile nu stau diferit. Pot trece de la muncă la viata reală și mă aștept ca și ceilalți să facă la fel.

Ideea e că foarte rar mă întâlnesc cu fetele care lucrează pentru mine. Atunci nu mă-ntâlneam cu ele pentru a păstra o oarecare distanță, astăzi, din cauza temperamentului lor, a lipsei de interese comune și, ca să fiu mai sinceră, a vârstei. Majoritatea fetelor sunt tinere, de-abia au terminat facultatea sau sunt încă studente. Multe dintre ele n-au trecut prin locurile întunecoase pe care eu le-am străbătut, nu au înțelepciunea pe care ți-o dau astfel de experiențe.

In timp ce scriu această carte, Massachusetts tocmai a devenit primul stat din SUA unde se oficiază nunți între homosexuali. Am citit un articol în revista *Common Dreams,* scris de o femeie care tocmai se măritase cu cea pe care o iubea de multă vreme. Le răspundea prietenelor ei din comunitățile de lesbiene și feministe care criticau decizia ei de a se căsători, considerând-o un fel de a accepta convențiile și o formă de abandon al libertății sexuale de care ele două se bucurau înainte. A scris ceva de genul: „Vârsta a doua n-are răbdare cu nimeni". Suntem mai preocupați de rata pentru ipoteci, de sănătate sau de educație decât de libertate sexuală sau de experimentare. Și eu am intrat în acest joc pe care l-am practicat îndelung, dar, sinceră să fiu, discursurile, filozofiile și problemele pe care le indică nu mai sunt relevante pentru viața mea. Am depășit faza asta.

Și știu prea multe acum ca să mă mai întorc...

Și mai e un lucru, pe care nu-1 recunosc decât în orele negre, în acele momente de adevăr de dinaintea răsăritului. Trimit fete în mod regulat în locuri în care eu însămi nu aș vrea să merg. Locuri urâte, sordide. Intr-un

fel, sunt nemulțumită că fac asta. Iar dacă aș ajunge să le cunosc, să știu care e viața lor și care sunt grijile care le preocupă, care sunt bucuriile, cum sunt aceste fete, de fapt, ar putea să complice lucrurile.

Ar putea să-mi facă imposibilă decizia de a le mai trimite în acele locuri.

Nu sunt atât de naivă să pretind că munca mea este cea mai sănătoasă din câte există. Fac tot posibilul să fie așa, dar până la urmă, e vorba despre prostituție și nu prea ai cum să cosmetizezi această realitate. Știu că, dacă o fată ar dori să-și ia o asemenea slujbă, eu îi ofer cele mai bune condiții de muncă, dar asta nu înseamnă că au fiîcut cea mai bună alegere pentru o carieră.

Faptul că sunt femeie contează foarte mult. Am auzit povești de groază despre unele dintre agențiile conduse de bărbați, firme de la noi din oraș. Acești patroni sunt, nici mai mult nici mai puțin, decât niște pești și se înfruptă din serviciile pe care le intermc diază. O fac pe gratis, bineînțeles, ceea ce configu reză un nou înțeles al conceptului de hărțuire sexuală la locul de muncă. Sunt șoferi care profită de fete, cărora le vând droguri, care își revendică mai mult decât ar trebui din ceea ce câștigă fetele. Așa se întâmplă la agențiile conduse de bărbați.

Cred că, în privința lor, există ceva adânc înrădăcinat în psihic care le spune că e în regulă să te folosești de femei, e un lucru absolut normal, ce nu te implică personal. Dar greșesc: întotdeauna e și ceva de ordin intim. Ceva legat de umanitatea din noi, nu de kilograme de cocaină. Așa că nu te poți minți: lucrurile acestea au o încărcătură personală.

Celelalte agenții le mint pe fete. Nu-i verifică pc clienți. Le pun să negocieze pentru serviciile pe care le vor presta și pentru preț. Le obligă să aibă un număr minim de clienți pe noapte și să meargă în locuri în care nu vor să se ducă. Le încurajează dependența de droguri pentru ca, mai apoi, fetele să le fie în permanență datoare cu bani. După o vreme, orice speranță de a ieși din această lume dispare.

Am auzit prea multe povești de groază ca să mi le pot aminti pe toate. Am aflat lucruri pe care nu aș fi vrut să le știu niciodată.

*

Ar fi trebuit să vină prima dată la mine, dar Valerie nu a facut-o. Era în primul an la universitatea din Boston și părinții ei tocmai divorțaseră. Nu prea mai avea de ce să se întoarcă acasă, iar banii primiți erau din ce în ce mai puțini, pentru că părinții ei îi cheltuiau pe avocați, prin tribunale, din pricina procesului. Așa că fata s-a hotărât să-și câștige singură existența.

A lucrat la un bar undeva, prin zona Columbus, pe urmă și-a luat diploma la Hammersley. Și-a scrân-tit glezna însă și n-a mai reușit să facă față programului. S-a angajat să introducă date în calculator la școală, dar fondurile s-au terminat și slujba s-a dus.

Facturile însă au continuat să vină.

S-a uitat în *Pagini Aurii* și a sunat la o agenție de call-girl. La interviul de la telefon din după-amiaza aceea i s-a spus că avea să vină un șofer să o ia pe la șase.

Era încântată. Reclama avea câteva desene cu femei frumoase în rochii negre, scurte, degustând șampanie din pahare. Credea că asta va reprezenta intrarea ei în viața de noapte a Bostonului, cu lumini și bucurii ce simțise că trec pe lângă ea atunci când își limitase viața la asociațiile studențești și la cafenelele de pe Commonwealth Avenue.

Și-a pus pe ea lenjeria din dantelă neagră, o rochiță scurtă de aceeași culoare și niște dresuri transparente, după care a așteptat emoționată să vină șoferul s-o ia.

Nu s-a purtat deloc frumos cu ea. A pus-o în temă cu privire la reguli: trebuia să negocieze separat pentru orice voia clientul; ar fi făcut bine să ia cel puțin 60 de dolari pentru o felație și să aibă banii în mână înainte de a-și face numărul. Trebuia să-i dea șoferului toți banii când pleca de la client,

șofer care îi va da el însuși partea ei. Și ar fi fost bine să se grăbească pentru că el n-avea s-o aștepte mai mult de-o jumătate de oră.

Valerie și-a spus că probabil așa merg lucrurile. Dar s-a dovedit că nu aveau nici o destinație pe moment. Cât timp au așteptat ca pagerul șoferului să sune, acesta i-a oferit droguri să prizeze. Când a refuzat, i-a spus că era obligatoriu să facă asta. A refuzat a doua oară și atunci șoferul a violat-o.

— Cui să mă fi plâns? m-a întrebat Valerie cu o voce lipsită de speranță. Aveam un ochi învinețit — asta pentru că încercasem să scap. M-a dat jos din mașină imediat. Mi-a zis că nici un tip nu m-ar mai fi dorit în halul în care eram. Unde să mă duc? La poliție? Ar fi râs de mine. Femeile care se pun singure în astfel de situații primesc ceea ce merită, așa mi-ar fi zis...

Astfel s-a spulberat visul ei privitor la viața de noapte. Când a venit la mine, îi plăcuse anunțul pentru că scria că eu căutam femei educate, iar eu am încercat s-o trimit numai la cei mai drăguți clienți ai mei, la tipii de treabă, care însă nu erau chiar așa de mulți. Și știam că mai lucrează și pentru o altă agenție. După un timp, nu m-a mai sunat. Câteva luni mai târziu a facut-o, mi-a cerut de muncă și am trimis-o la Jimmy Pearlstein, un individ drăguț din Brookline care știa să se poarte frumos cu fetele. Nu a stat toată ora, iar el nu era prea încântat când m-a sunat.

— lartă-mă Peach, dar arăta în ultimul hal și îmi tot cerea bacșiș. Care-i treaba asta cu bacșișul?

După acea seară, n-am mai auzit de ea; am încercat să nu mă mai gândesc la ce s-a întâmplat cu ea. Dacă îmi dau voie să meditez la astfel de lucruri, am o listă întreagă de astfel de fete despre care îmi aduc aminte, de vocile lor speriate, de fețele lor palide... Femei care trecuseră prin agenția mea și care apoi dispăruseră.

Bag mâna-n foc că nu s-au apucat de lucruri mai bune și mai frumoase.

Am mai vorbit despre asta, dar țin să subliniez: singurele femei care reușesc sunt cele care au o lume interioară a lor. Cele care văd munca într-o agenție call-girl ca pe un pas dintr-o călătorie cu o destinație bine stabilită. Cele care au o viață reală în altă parte, cu visuri și planuri *reale.* Acestea sunt cele care rămân sănătoase, care merg mai departe, care își urmează visurile.

Dar cele care încep să vadă această muncă drept un angajament pe termen nedeterminat sunt cele care se împiedică pe drum. Sunt cele ale căror imagini ar putea să populeze coșmarurile mele dacă le-aș permite.

Am avut însă și oameni care au lucrat pentru mine și de care sunt mândră. O femeie a ajuns să-și deschidă propria ei companie de teatru în Seattle. O alta a devenit profesoară și acum predă la o școală privată de elită din Virginia, declinând verbe. Mai este una care se ocupă de plata taxelor cuiva, făcând acest lucru pentru o sumă foarte mare de bani, în Manhattan.

Jeannette mai scrisese romane înainte, dar faptul că a lucrat pentru mine a ajutat-o să-și facă din această îndeletnicire o slujbă permanentă.

îmi place să cred că am fost o haltă pe drumul lor spre altceva. Astfel nu numai că nu le-am provocat neajusuri, ba chiar le-am ajutat.

Genul acesta de fete mă ajută să nu am coșmaruri.

în alte condiții, nu aș fi putut să-mi continui afacerea nici măcar pentru bani. Și n-o să vă mint: o damă de companie câștigă mult, însă matroana o întrece de departe.

Dar să fii matroană — mai ales una cu un cod etic, cum îmi place mie să mă consider — e destul de greu. E ca și cum ai încerca să găsești noaptea poteca într-o zonă mlăștinoasă: nu știi niciodată unde să pășești.

Pentru că am crescut în Sud, sunt, bineînțeles, o admiratoare a lui Emily Post[1].

Am cumpărat cartea ei, cea mare și albă, care e revizuită din când în când pe măsură ce noi dileme apar. Achiziționez și edițiile noi de fiecare dată când apare vreuna. îmi place ideea că există un loc unde poți găsi toate răspunsurile.

Dar nu există nici un ghid semnat de Emily Post care să te învețe cum să fii o matroană. Pentru această slujbă nu există manuale. Uneori tot ce poți face este să-ți ții degetele încrucișate și să speri că alegerile tale sunt cele mai bune — aici nu începe siguranță.

Să ne reîntoarcem la diferențele dintre Avânți și celelalte servicii de escortă din Boston. Pare că încerc cu prea multă îndârjire să justific ce fac? Nu cred, încerc doar să fiu cel mai bun ghid în această lume.

Cred că există o mentalitate de proxenet care-i ca un fel de virus ce-i îmbolnăvește pe bărbații care conduc o astfel de afacere. Nici nu le trece prin cap cât de mult suferă femeile. Eu însă știu.

Le cunosc durerile și, astfel, diferența de percepție dintre noi este radicală.

Știu cum e și am o undă de simpatie pentru aceste fete. îmi propun să fiu cinstită atât cu fata, cât și cu mine în privința locului unde o trimit. Ii spun de la început cam ce va dori clientul și o ajut să-și revină dacă după aceea e necesar. O pun în gardă despre cei care au o fire violentă sau lipsuri la capitolul igienă ori care știu că se vor purta urât cu ea. Nu mi-1 imaginez pe nici unul dintre acești țipi care conduc agenții de call-girl oferind sprijin emoțional angajatelor.

Știu că am o clientelă diferită tocmai pentru că sunt femeie. Și cred că fetele mele sunt tratate diferit pentru că sunt conduse de o femeie. Când doi indivizi vorbesc despre sex, discuția e presărată cu obscenități. Clientul o va privi pe fată cu aceste gânduri în minte.

In schimb, eu sunt totul pentru clienții mei: prietenă, mamă, soră. Le promit o evadare din cotidian, încântare, plăcere, le laud virilitatea, le respect

intimitatea. Sunt cea care găsește că lucrurile pe care și le doresc sunt normale și acceptabile. Procedând astfel, eu sunt Eros cel de neatins; visează să facă dragoste cu mine și, pentru că nu pot, o fac cu fetele mele și, astfel, se simt mult mai aproape de mine.

Nu am învățat toate astea din prima, bineînțeles. Mi-am dat seama încetul cu încetul ce tip de legătură se construiește între mine și clienții mei. Pe câțiva i-am pierdut pe drum pentru că am făcut greșeli, dar astăzi 80%-90% dintre ei sunt deja „de-ai casei". Sunt bărbați care mă sună de ani de zile.

Probabil pentru că sunt pricepută la ceea ce fac.

[1]

Emily Post (1873-1960) — scriitoare și jurnalistă americană ale cărei cărți și articole promovau respectarea bunelor maniere, (n. red.)

Frumoasa din Boston

Doar să mă întorc la povestea cu Jesse.

Nu ne-am despărțit niciodată definitiv — cel puțin nu în modul clasic. Cred că expresia „ne despărțeam și apoi ne împăcăm" descrie cel mai bine ce se întâmpla între noi. Nu ne vedeam o vreme, uneori săptămâni la rând, apoi se întorcea, prefăcându-se că nu se întâmplase nimic.

Ar fi trebuit să-i fi trântit ușa în nas.

Ar fi trebuit, de fapt, să fac multe alte lucruri, pe care n-am ajuns să le pun în practică. L-am lăsat să intre în viața mea, iar și iar, și nu m-am întrebat niciodată ce-i cu sentimentul acela de gol în stomac ce însoțea fiecare reîntoarcere a lui. Mă bucuram prea mult să-l văd, agățându-mă de iluzia că există ceva între noi, ceva bun. Chiar și după ce iluzia aceasta a murit, nevoia de el i-a meținut vie fantoma în sufletul meu, chinuindu-mi nopțile, dându-mi peste cap zilele. Credeam că viata mea sentimentală s-ar fi terminat odată cu despărțirea de Jesse, iar acest lucru e, într-adevăr, una dintre rețetele dezastrului.

Apărea în viața mea și apoi pleca, iar eu așteptam ca el să ia decizia legată de momentul apariției. Eram pasivă. Neajutorată. Inconștientă.

Lucrul cel mai ciudat e că, în acea perioadă, viața mea socială trecea printr-o fază destul de bună și tocmai de aceea sunt uimită cum de-l puteam tolera pe Jesse. Devenisem treptat o persoană cunoscută, iar noul meu statut îmi era pe plac. Robert mă lua cu el prin cluburi și astfel am cunoscut oameni importanți, am ajuns să fiu una dintre ei și, după scurt timp, eram invitată la toate evenimentele majore.

Pe de altă parte, și clienții mei erau deosebiți. Vorbeam cu ei la telefon noapte de noapte despre fetele pe care le doreau și, astfel, se conturaseră relații trainice între ei și mine.

Discutam despre tot felul de lucruri — despre slujba lor, despre a mea, despre cărțile pe care le citeam. în cel mai rău caz, despre echipa Red Sox și promisiunea că vor câștiga cel puțin un meci, victorie ce părea că se tot amână. Când vorbești cu cineva atât de mult, atât de des, automat se naște un soi de apropiere, chiar dacă una superficială.

Ne mințeam reciproc, dar în unele momente ieșeau la iveală adevăruri și puncte vulnerabile. Se întâmpla pe neașteptate, iar momentul acela unic survenea doar după miezul nopții, pentru că doar așa se poate, când fiecare dintre noi se simțea obosit, cu nervii întinși la maximum, având nevoie de cineva, de oricine, care să-1 asculte.

Mai erau și acei clienți cu care stabilisem relații exclusiv pentru distracție. Pe vremea aceea, exista un restaurant celebru la parterul unui hotel din centru — foarte șic și scump — oferea specialități culinare din toate bucătăriile lumii, unde se întâlneau grupuri selecte de indivizi aflati în vizită în Boston. Patronii >

mă sunau să aduc fete să-i cunoască pe clienții de la restaurant, să ia masa împreună, după care să se retragă cu ei în camerele de hotel.

De fiecare dată când mergeam acolo, mă tratau ca pe-un soi de celebritate. Oaspetele lor de onoare sosise. Toate acestea nu reprezentau mai mult decât un simplu schimb de servicii, dar mi-au permis să intru în cercuri mult mai înalte decât aș fi visat vreodată.

Un alt aspect al vieții mele sociale îl reprezentau nenumăratele petreceri și punctele lor de atracție: apartamente mari cu vedere panoramică, în care se aflau obiecte de artă, unde fumul de țigară și conversațiile în surdină se amestecau, liniile de cocaină erau aranjate pe mese de marmură, prizate prin bancnote de-o sută de dolari atent rulate. Erau apartamente în care întâlneai femei cu rochii scandalos de scurte și bărbați în costume Armâni. Cunoscusem astfel scriitori, politicieni, artiști, oameni puternici și, în tot acest timp, o voce interioară mă asigura că am o viață minunată și că eu *suntfoarte tare.*

La astfel de petreceri mergea toată lumea bună. La ele, la vernisaje sau la spectacole private. M-am trezit brusc — spre surprinderea mea, aș putea spune, deși sunt sigură că lectorul acestei cărți ar dori mai multe detalii — în centrul celor mai animate conversații, transformându-mă în destinatarul a și mai multor invitatii, oferte, cadouri.

Lucrând pentru Laura nu realizasem ce imagine bună îți conferă profesia mea în oraș. Cei din suburbiile americane sunt la fel de misogini, rasiști și în-guști la minte precum fanaticii religioși. Nu că lumea drogurilor și a costumelor Armâni ar fi mai egalitaristă, dar persistă aici germenele diversității, oamenii sunt mai deschiși la minte, lumea aceasta e în continuă schimbare.

Aici, în oraș, eram văzută drept o femeie tenace și puternică. Cred că atunci am început și eu să mă consider astfel.

La toate acestea se adăugau aventurile, nenumăratele relații bazate pe sex și celelalte evenimente despre care toată lumea bârfea! Chiar lăsând deoparte munca mea, părea că trăiam într-o lume saturată de sexualitate.

Nu mai aveam mult până să devin și eu o victimă a plăcerilor carnale. Mă întâlneam prin baruri pline de fum cu bărbați cu ochi negri. Mâna mea ajungea la ei în pantaloni, mângâindu-le mădularul pe coridoarele înguste ce duceau spre toalete sau bucătărie. Odată mi-am rezemat capul pe umărul cuiva la o petrecere și m-am trezit pe jumătate dezbrăcată într-un taxi mergând spre un loc unde nu mai fusesem niciodată, sărutându-mă cu un bărbat al cărui nume nu mi-1 puteam aminti. De câteva ori m-am deșteptat dimineața cu capul durându-mă din cauza mahmurelii, încercând să deslușesc cu privirea încețoșată trupul gol care se afla lângă mine în pat și întrebân-du-mă cine o fi și cum o fi ajuns acolo.

Mă duceam la petreceri care începeau în forță, fără urmă de inhibiții și mă trezeam dimineața înconjurată de trupuri goale și de chipuri încercănate. Am ajuns să citesc literatură erotică — Anaîs Nin, Henry James, Anne Rice sau, autorul meu favorit, Anonymous. Scriitori francezi de la începutul

secolului trecut se delectau cu absint[1] și fumau hașiș, care luau cina în restaurante cochete, în spatele draperiilor ce le protejau intimitatea... Iubeam la nebunie cărțile lor. A fost o perioadă în care erotismul încă își păstra misterul, când eleganța și perversiunile mergeau mână-n mână. Oftam după vremurile acelea.

Din moment ce-mi câștigasem o anumită reputație, brusc am înțeles că trebuia să mă comport ca atare. Dacă pe vremuri aș fi început o relație cu un tip mai tânăr și chipeș, mi-am dat seama că în acel moment conta cu cine mă culcam. Pentru că influența percepția celorlalți asupra mea. Cumva în genul spuselor mamei, dar cu totul pe dos: „Să nu te culci cu nimeni, ce va zice lumea?" In acea perioadă, eu îmi ziceam: „Să te culci cu oamenii cu care trebuie, altfel ce va zice lumea?"

O percepție răsturnată a lucrurilor.

Mă bucur să subliniez însă că lucrul acesta se concretiza mai degrabă într-o listă de persoane cu care nu trebuia să fac sex decât în adăugiri la lista de țipi cu care mă culcam. Adică nu m-am dus să mi-o trag cu cineva pentru că era șic. De-abia pot să port haine despre care altcineva spune că sunt șic, cu atât mai puțin să las moda să dicteze și asupra altor aspecte din viața mea. Dimpotrivă, îmi place să cred că eu stabileam tendințele în domeniu.

Ce vreau să spun este că, în trecut, m-am folosit de scuza că mă amețisem prea mult ca să nu-mi pese cu cine mă trezeam în pat în ziua următoare. îmi dădusem seama că era la fel ca la fast food: te mulțumește în primă fază, dar nu-ți face prea bine, iar dacă oamenii află că tu de obicei iei masa acolo, nu-ți vor cere opinia în privința delicateselor servite într-un restaurant de lux. Dacă vrei să fii un bucătar respectat, nu mănânci la McDonald’s.

Am vrut să fiu respectată de cei din branșă, așa că am încercat să fiu lucidă în privința hotărârilor legate de cei cu care mă culcam înainte să ajung să fac efectiv sex cu persoana respectivă.

Cred că e o strategie destul de bună pentru fiecare dintre noi.

Jesse era tot timpul acolo, la periferia gândurilor mele, revenind în viața mea când avea el chef. încercam să-l ignor și, când nu reușeam, deveneam obsedată. Stăteam după colțul clădirii din Bay Village, unde Jesse își închinase un apartament, pândind, aprinzându-mi țigară de la țigară, apoi stingându-le, urmărindu-1 cu cine se ducea acasă sau cu cine se trezea dimineața.

Durerea de a-1 vedea cu altcineva mă excita și mă făcea să sufăr în același timp. In vreme ce durerea din inimă aproape că mă sfâșia, sfârcurile mele se întăreau și o căldură păcătoasă mi se insinua între picioare. Nu reușeam prin alte mijloace să obțin acea senzație dulce.

In realitate, toată viata mea se afla sub influenta lui Jesse. Nu puteam să mănânc ceva fără să mă gândesc dacă lui i-ar fi plăcut. Nu puteam să adorm dimineții le fără să-mi doresc ca el să fi fost acolo, și mă încercau tot felul de gânduri bolnave și dureroase despre unde ar fi putut să fie. Nu puteam să văd un film fără să-mi fi dorit să-1 comentăm împreună, iar asta era în total dezacord cu lipsa noastră absolută de comunicare din vremea când eram împreună. Nu puteam să fac nimic, să spun nimic și să evit realizarea unei legături între acel lucru și Jesse.

Când nu era cu mine, trăiam într-o stare vegetativă, într-un automatism total; interpretam orice aspect al vieții mele din perspectiva lui Jesse. Număram orele până primeam următorul telefon de la el, până la următoarea noastră întâlnire, până la următorul moment în care ajungea iar să facă parte din viața mea. Doar când eram împreună simțeam că trăiesc.

își cumpărase un pager — habar n-am la ce considerase că-i era necesar, deși am unele bănuieli — și îmi amintesc rușinată nopțile acelea de disperare, prea multe la număr, când îi dădeam întruna mesaje așteptând să-mi răspundă. Mă enervam, deveneam foarte neliniștită când nu mă suna. Era o șaradă care mă chinuia enorm.

Când, în sfârșit, se întorcea la mine, mă purtam ca un taur înfuriat, îl acuzam tot timpul, deveneam genul de persoană cu care nimeni, mai ales

Jesse, nu ar fi vrut să-și petreacă timpul. Nici eu nu mă recunoșteam.

Când ne-ntâlneam, o făceam doar ca să pot să-i arunc acuzatii:

— Pe unde ai umblat? De ce nu mi-ai răspuns la apeluri?

— Iubito, am avut și eu treabă.

— De ce-mi faci asta? mă plângeam eu.

Se uita în ochii mei:

— Ți-o faci cu mâna ta, mi-a zis.

Prea enervată din pricina adevărului acelor cuvinte, prea chinuită de durerea din inimă ca să-mi mai păstrez rațiunea, izbucneam:

— Mă urăști! mă lamentam eu. După câte am făcut pentru tine...

Mă privea cu milă:

— Uită-te la ce-ți faci tu singură! Privește persoana în care te transformi!

Pleca, închizând încet ușa în urma lui, la timp pentru ca vaza pe care o aruncasem să nu-l nimerească.

Când nu mă gândeam la Jesse, mă gândeam la mine. Recunosc: la începutul afacerii, eram foarte egoistă. Sunam ultima fată pe seara respectivă și îmi turnam un pahar de Pinot Noir, prizam niște cocaină, chiar dacă nu aveam musafiri și mă gândeam că sunt destul de mulțumită de mine însămi. De aceea nu înțeleg de ce îmi era atât de necesar Jesse. Făceam lucruri ilegale, palpitante, șic. Și le făceam bine.

Dar exista și un neajuns în statutul de cea mai tare țipă din lume. Mă trezeam dimineața (sau după-a-miaza, uneori) din ce în ce mai greu, dar mă raportam la acest lucru ca la ceva necesar pentru a-mi duce viața palpitantă.

Nu mai știam când se termina noaptea și când începea ziua. Ce conta însă? Așa făceau oamenii deosebiti.

Dormitorul meu avea o singură fereastră, care era acoperită permanent cu o draperie din catifea groasă, foarte elegantă, care mă făcea să mă simt protejată, de parcă aș fi fost închisă într-un ou. Pentru distracție aveam livingul: acolo țineam seratele, râdeam, fumam și mâneam, mă drogram și citeam. Dar în dormitor lucram, cu cărțile, revistele și televizorul aproape, răsturnată în patul meu matrimonial, ascultând muzică și bucurându-mă de confort, făcând abstracție de lumea în care-mi trimiteam fetele.

In dormitorul meu nu era niciodată zi.

1

Băutură alcoolică tare, de culoare verde, cu gust amar, preparată din uleiuri eterice de pelin, anason și alte plante aromatice. A fost interzis în multe țări din cauza gradului său mare de toxicitate, (n. red.)

Salonul literar

In luna septembrie a acelui an m-a sunat o femeie: voia să lucreze pentru mine. Lăsase câteva mesaje în timpul zilei — de parcă eu aș fi răspuns la telefon ziua — și, într-un final, am ajuns să stau de vorbă cu ea. Părea literată, amuzată și nerăbdătoare în același timp, o combinație care m-a fascinat. Era mai în vârstă decât majoritatea angajatelor mele; mi-a spus că preda undeva și nu voia decât o slujbă cu jumătate de normă. M-am oferit s-o trimit imediat la un client, dar a dorit să mă cunoască mai întâi.

— De acord, am zis eu neatentă.

Am stabilit o întâlnire la prânz, întâlnire de care am uitat imediat. După muncă am petrecut în seara aceea și în următoarea și, în a treia zi, m-a sunat din nou:

— Te-am așteptat. Ai făcut o confuzie în privința locului și orei întâlnirii noastre?

Rahat! Cum naiba de uitasem?

— Nu, nu, n-o să-ți vină să crezi, dar mi-am scrân-tit glezna, am mințit eu. Hai să încercăm mâine.

Am simțit, din nou, tonul acela amuzat din vocea ei:

— Bine, voi fi acolo.

De parcă știa deja că nu voi veni.

— A treia oară e mai plăcut, am promis eu când m-a sunat a doua zi după-amiază.

Trebuia să mă întâlnesc cu ea ca să scap de insistente. Părea că nu avea să se dea bătută.

Ne-am întâlnit la Legal's, dar am ieșit afară ca să discutăm. Era drăguță — nu o țipă superbă de douăzeci și ceva de ani cum erau unele dintre fetele mele — avea frumusețea aceea rafinată, europeană. Când zâmbea i se lumina toată fața. își făcuse studiile în străinătate, cunoștea mai multe limbi străine, vorbea despre Descartes — pentru numele lui Dumnezeu, eram în mijlocul interviului de angajare ca damă de companie și ea vorbea despre Descartes! M-a fascinat.

Lucrul cel mai important era că aveam un segment de clienți pentru ea. își alesese un pseudonim — Tia — și am trimis-o în acea seară la clientul meu cel mai drăguț și mai ușor de rezolvat. De-abia trei ani mai târziu i-am mărturisit cât de mult m-a intimidat când am văzut-o prima dată. Sinceră să fiu, când am întâlnit-o pe Jeannette, nu mă gândisem decât că aș fi putut fi eu în locul ei, cu toate diplomele ei de studii, cu aerul acela de femeie cultivată și care pentru ea era lucrul cel mai firesc. Aș fi putut alege și eu acel drum și urmăream pentru a înțelege ce aș fi devenit dacă l-aș fi ales. Straniu, era ca o imagine în oglindă.

Era inteligentă și elegantă. Scria un roman. Voia să se lase de predat și să strângă suficienți bani ca să depășească neajunsurile pe care i le provocase fostul ei prieten. Discuția devenea prea prietenească; eu nu am vorbit prea mult și am încercat să abordez alte subiecte. Devenise una dintre primele persoane de care mă apropiam. Cumva, reușea să scoată la iveală ce era mai bun din mine. îmi asculta poeziile — obiș-nuiam să o sun în miezul nopții, trezind-o, uneori, ca să-i citesc; asculta cu atentie, nu cum făceau altii doar ca să scape. Când mă aflam cu Jeannette, îmi doream să devin mai bună, mai deșteaptă, să mă auto-depășesc. Am îndepărtat ziarele și publicațiile de scandal. Am recitit unele dintre romanele clasice, cărți lăsate deoparte pe vremea când prea multă meditație credeam că-mi face rău.

Eudora Welty scrie undeva despre importanța unor anumite locuri, care se transformă într-un fel de cămin spiritual și care întrec în importanță locurile cu care te-ai obișnuit. Dacă aș aplica aceste considerații asupra unei persoane, atunci pot spune că Jeannette a fost, pentru un timp, căminul meu spiritual. Asta din punct de vedere intelectual, deși mărturisesc că, pe

undeva, existau și conotații de ordin religios în toată povestea; ea era catolică și vorbea destul de des despre legătura sa cu Biserica, slujbele și spiritualitatea creștină. Atunci se trezea și în mine dorința de a redescoperi caracteristicile confesiunii mele, cea luterană. Iar dacă pentru ea religia însemna atât de mult, poate că mie îmi scăpaseră unele lucruri.

Jeanette mai publicase câteva romane și se gândea la unul nou. N-am avut decât de învățat de la

ea: își fixa un țel, muncea pentru el și îl atingea, chiar dacă dura ani întregi. Am urmărit momentele de început ale unei cărți de-a ei. întâi a fost o idee pe care a mentionat-o în treacăt la una dintre seratele mele, sub influența vinului roșu franțuzesc, a liniilor de cocaină pe care le prizam în timp ce ea trecea în revistă diverse scenarii. Câțiva ani mai târziu și-a publicat romanul *TheIllusionist*[1] și chiar și-acum, când citesc pasaje din el, îmi vin în minte cuvintele rostite mai întâi în apartamentul meu din Bay Village.

Se descurca bine cu munca, pentru că atrăgea țipi inteligenți și cu stil, genul de oameni pe care mi-i doream drept clienți. Avea câțiva fideli, dintre care unul cumpăra sticle din vinul ei favorit ca să le aibă la îndemână când se ducea să-l viziteze. Am fost șocată să aflu că o sticlă costa 150 de dolari. îi determina pe bărbați să ia în calcul faptul că un strop de bun-gust nu strică niciodată.

Bineînțeles că nu toți doreau asta și, pe măsură ce lunile treceau, simțeam cum devenea tot mai precaută. Aveam senzația că zilele ei ca damă de companie erau numărate. Era genul de fată care supraviețuiește datorită faptului că nu amestecă viața de noapte cu cea de zi; și, după primul an împreună, am sesizat că se îndepărta treptat, treptat de slujba pe care i-o oferisem. I-a luat încă un an și jumătate să renunțe cu totul; eu intuisem însă că va pleca cu mult înainte ca ea însăși să-și dea seama de asta.

Am rămas prietene, Jeannette încă mai venea la seratele mele. Ea botezase acele petreceri cu numele de „salon literar" și, privindu-i pe cei care se

adunau în jurul meu, făcea tot felul de comparații cu altele renumite pe care le știu din istoria artelor. Iar asta mă flata.

îmi spunea că sunt genială, așa că și eu mă simțeam astfel.

Era dulce, calină și întotdeauna de acord cu ceea ce voiam eu să fac în acele după-amiezi; câteodată refuza totuși sugestia mea să urmărim un film împreună și mă lua la Muzeul Isabella Stewart Gard-ner sau la cel de artă. Am început să lucrăm la proiectul unui roman pe care să-1 scriem împreună.

Relația noastră a cunoscut suișuri și coborâșuri de-a lungul anilor; dar ea este singura mea prietenă care m-a făcut în mod constant să cred că și eu pot atinge excelența. Că sunt foarte deșteaptă.

Mai vizitez încă zona Walden Point din orașul Concord — de fapt, pot spune că Sam a crescut acolo, așezat pe băncuțe sau scăldându-se vara în apa caldă, în zilele acelea toride de iulie și august, când aerul sclipește din cauza căldurii, iar vulturii se rotesc leneș deasupra helești eului. Adunam pietricele ca să le punem pe mormanul de lângă casa lui Thoreau. Sam lua asta foarte în serios, așa cum face el cu toate lucrurile.

Concord, dar mai ales Walden Pond îmi trezesc amintiri plăcute; tot ele îmi recheamă în minte vremurile când eu și Jen mergeam acolo în după-amie-zile reci, după ninsoare, să facem ocolul helești eului, învăluite în aburii respirației noastre. Eu insistam mai mereu să ne oprim ca să-mi mai aprind o țigară.

Apoi, luam masa la Concord. Obligatoriu făceam un drum la restaurantul Cheese Shop pentru vin, brânză și batoane de vanilie; apoi la Artful Design, de unde mi-am cumpărat o sculptură din metal, după ce opream la anticariatul Barrow și la librăria din Concord, pentru ca, la final, să intrăm în farmacia Snow pentru alifia minune Bag Balm care hidrata și catifela totul, de la buze sau mâini uscate la nasurile însângerate din pricina prizării cocainei. îmi aduc aminte de libertatea pe care o simțeam atunci; celularele

încă nu erau la modă, așa că ne aflam pe un tărâm fermecat, departe de Boston, de clienții nesu-feriți și de telefoane și țignalul lor.

Retrăiesc toate aceste lucruri aproape de fiecare dată când vin în Concord.

Jen m-a încurajat să-i ajut pe cei de la Design Group, o asociație cu profil artistic din Boston unde lucram ca voluntară din când în când, îmbrăcân-du-mă la patru ace, vorbind la telefon cu potențiali donatori sau prezentându-le galeria. Nu se gândea că mi-ar putea lărgi orizontul carierei; din contră, era unul dintre puținii oameni care nu m-a privit ca și cum eram doar un copil ce urma să crească și să-și găsească o slujbă adevărată într-o bună zi. Așadar, nu era ceva de genul: „E foarte bine și frumos ce ai tu acum, dar când o să iei lucrurile în serios? Doar ce-ai de gând să faci când vei crește mare?"

Oricum, răspunsul meu a rămas același: vreau să conduc propria afacere. Vreau să fiu matroană.

[1]

„Iluzionistul", (engl.) (n. red.)

Sub Jesse...

După Jesse...

Ar fi trebuit să scriu din nou poezie, dar mare parte din versuri i le-aș fi dedicat lui Jesse. încă îl stresam, contabilizând în mod obsesiv fiecare mișcare a lui, fiecare întâlnire. Ne-am văzut odată la o petrecere într-un apartament aflat undeva în zona Channel și, după o seară memorabilă în care ne-am îmbătat amândoi și am devenit melancolici, l-am luat acasă.

Mi-am dat seama că era o greșeală imediat ce am intrat în apartament. Jesse s-a îndreptat spre o lampă și a aprins-o. Umbra lui s-a proiectat instantaneu pe perete, grotescă și amenințătoare. M-a înfricoșat și m-am întrebat cum de trupul meu simte când ceva îmi face bine sau rău, în vreme ce rațiunea îmi rămâne cu mult în urmă la acest capitol. Chiar crezusem că Jesse va deveni brusc alt om? Eram mai îndrăgostită de fantoma lui decât de imaginea reală și trupul meu știa asta, dar mintea îmi repeta întruna că puteam să-l fac din nou al meu, că nu voi mai putea iubi niciodată pe altcineva, că merita toate suferințele pe care le-am îndurat pentru el. Minte îngustă!

Totuși, m-am supus dorinței creierului; nici nu am ajuns în dormitor. Mă trăgea de rochie și ne-am oprit în dreptul bucătăriei mele Pullman (apartamentul a fost proiectat pentru oameni ca mine, care intră în bucătărie doar ca să prepare cafea și să reîncălzească cina). M-a proptit de chiuvetă. Am gemut și am început să-l sărut, cu mâinile încolăcite în jurul gâtului său. Ne-am sărutat cu lăcomie în timp ce el îmi dădea jos chiloții. După ce am scăpat de ei, m-a ridicat astfel încât fundul meu gol să se sprijine de marginea chiuvetei; mi-am pus picioarele în jurul lui în timp ce el mi-a eliberat sânii din sutien, l-a apucat pe fiecare cu câte o mână și a început să-mi lingă sfârcurile. Nici nu mai puteam să respir.

Jesse își scosese deja bluza lui neagră și se des-călțase; m-a luat și m-a aruncat pe umărul său de parcă eram tulumba unui pompier și m-a cărat în dormitor. Court (botezat așa după melodia mea preferată *Court fi Spark,* a

lui Joni Mitchell, a existat cândva și un motan Spark, dar a murit, Siddhartha luându-i pentru o vreme locul) mieuna în semn de protest, în timp ce eu aterizam peste el, cu Jesse deasupra mea. II simțeam greu, dominându-mă; am uitat că eram supărată pe el. Am uitat de toate, mai puțin de trupul său ce mă strivea, de mâinile care îmi țin-tuiau încheieturile de pat și de săruturile sale violente.

Mi-am dat jos rochia și sutienul. Când am terminat, el era deja gol. M-a prins și m-a întors invers. Stăteam pe burtă, iar el îmi presăra spatele cu săruturi, mângâieri și mușcături în timp ce mă imobiliza.

Și-a pus mâinile pe șoldurile mele și m-a tras spre el ca să mi-o tragă pe la spate. Când penisul lui a intrat în mine, am avut senzația că avea să-mi iasă prin gât. Nu fusesem niciodată penetrată atât de adânc și de violent. Cred că am țipat, dar palmele sale mi-au apucat fundul, ciupindu-1, frământându-1 și, apoi, lovindu-1, lucru care mă excita mai mult ca niciodată.

Știu sigur că în acele momente țipam. Intra cu forță în mine, cât de adânc putea, cu mici pauze în care își scotea mădularul aproape de tot, ca să gem de dorință, și intra din nou, mai tare, mai adânc, până mi-a atins cervixul și l-am simțit în fiecare părticică din mine. Apoi o lua de la capăt. Fiecare penetrare era mai dură, mai chinuitoare și, când se retrăgea, o făcea doar ca să-mi dea palme peste fund, iarăși și iarăși...

Nu știu cât a durat. S-ar putea chiar să fi leșinat la un moment dat. Nu mai exista nimic în afară de noi; Jesse cu penisul lui mare care mă penetra și eu cu vaginul meu umed care îl primea. Fesele îmi ardeau din pricina palmelor primite; un foc intens părea că-mi cuprinsese întregul corp. Am simțit apropierea orgasmului. Se năștea undeva sub muntele pubian, apoi trecea spre clitoris, pentru ca după aceea, în momentul culminant, să se reverse în forță în fiecare fibră a ființei mele.

A mai urmat o ultimă serie de penetrări, iar Jesse m-a apucat de păr ca să-mi tragă capul pe spate.

— Ia-o! a țipat. Ia-o, ia-o, ia-o.....Aaaah!

Când mi-a dat drumul, m-am rostogolit pe-o parte ca să-mi trag sufletul.

Am rămas acolo în liniște, leoarcă de transpirație, încercând să ne revenim. Am așteptat până când inima mea a început să bată normal și mi s-a făcut frig de la sudoarea care se răcise.

Mi-am dat seama, cu uimire, că nu mai eram beată.

M-am întins spre noptieră după o țigară. Lampa de lângă divan mi-a oferit lumina de care aveam nevoie pentru a găsi o brichetă. Am aprins țigara, am tras un fum și-am privit. Stătea întins pe spate, cu o mână pe frunte, uitându-se fix în tavan. M-am întins pe pat, cu capul pe pernă și am expirat lent fumul, lucru care întotdeauna îmi dădea o senzație de ușurare, de bine.

Nu am spus nimic, doar am zăcut acolo, așteptând — nu prea știu exact ce. Pe neașteptate, am avut o revelație.

Am înțeles că nu-l voiam pe Jesse acolo.

Am priceput cât se poate de limpede că omul acela nu avea ce căuta la mine în pat. Sau în apropierea mea. Nu avea nici un drept să vină și să plece când dorea, ca și cum locul lui în viața mea era unul asigurat. Nu avea ce căuta cu mine; nici eu nu aveam ce căuta cu el.

Tocmai îmi dregeam glasul ca să-i împărtășesc gândurile mele, când a sunat telefonul. Cel pentru muncă. M-am ridicat, dorindu-mi brusc să nu fi fost dezbrăcată în fața lui, și mi-am tras repede halatul Victoria’s Secret din mătase. Apoi am ridicat receptorul:

— Peach? Bună, sunt eu, Evvy.

Rotițele creierului s-au pus în mișcare. Ewy trebuia să se vadă cu un tip din Worcester. E uimitor să constați că oamenii sunt în stare să parcurgă kilometri întregi și să piardă multe ore pentru o femeie. Nu existau agenții

de call-girl și în Worcester? Se pare că nu, iar asta nu mă deranja câtuși de puțin...

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

A tușit:

— Nu pot să merg, Peach. Tocmai mi-a venit ciclul.

Ei bine, asta rezolvă problema, nu? Aveam câțiva clienți fetișiști care ar fi fost încântați de un asemenea anunț, dar, din păcate, individul din Worcester nu se număra printre ei. Am oftat:

— Nici o problemă, Ewy.

In spatele meu, Jesse pornise televizorul. Cineva spunea:

— Suntem disponibili 24 de ore din 24, așa că sunați acum....

Mi-am îndreptat atenția din nou spre Ewy, care încă vorbea:

— îmi pare foarte rău, Peach, mi-a venit mai devreme, nu mă așteptam...

Am întrerupt-o:

— E în regulă. Du-te acasă. Dă-mi un telefon când ești din nou liberă.

„Să fii liberă" era eufemismul prin care eu subînțelegeam disponibilitatea pentru muncă.

— îți mulțumesc, Peach. lartă-mă. Vrei să-1 sun eu?

Am ezitat. De obicei, eu sunt cea care face un astfel de apel, după ce mă gândesc pe cine i-aș fi putut trimite. Dar aveam ceva mai important de rezolvat acasă.

— Sigur, de ce nu? Spune-i adevărul. Poate va dori să stabiliți o altă dată. Dacă nu vrea, spune-i să mă sune.

Am pus receptorul în furcă și m-am întors să-l privesc din nou pe Jesse. Era încă dezbrăcat, pe marginea patului, uitându-se la televizor. Erau niște reclame destinate celor care doreau să afle ce prezic astrele. Un număr de apel gratuit pâlpâia în partea inferioară a ecranului.

Nu cred că era ceva interesant, dar pe Jesse părea să-l atragă. Mi-am dres glasul:

— Jesse, e timpul să pleci.

— Ce-ai zis, iubito?

Nu părea să fi fost atent și, când m-am apropiat de el, mi-am dat seama că nu se uita, de fapt, la televizor, ci la numerele de telefon de pe pager. Căuta, probabil, persoana la care trebuia să plece: cele cinci minute rezervate mie expiraseră. Mi-am simțit stomacul încleștându-se — era senzația aceea familiară, amestecată, de excitație și durere. Am simțit că explodez din cauza nervilor.

Nimic nu te ajută mai mult să iei rapid o decizie decât un șut în fiind.

Am țipat la el:

— Vreau să ieși afară în clipa asta.

Acum auzise.

— Poftim?

Nu-i venea să creadă — pe bună dreptate, probabil, pentru că până în acel moment lucrurile se petrecuseră pe dos. Mi-am amintit o clipă că, de obicei, după rarele noastre partide de sex, mă rugam de el să rămână și plângeam. Nu-i de mirare că nu înțelegea pe moment...

— Vreau să pleci.

S-a întors și m-a privit. In lumina violetă a lămpii și a televizorului părea bătrân, consumat și gol pe dinăuntru.

De ce oare nu observasem asta până acum?

M-am ridicat, mi-am strâns halatul mai bine pe mine, simțind un fior rece, ca atunci când îți aduci aminte de ceva neplăcut. Am stins țigara și l-am privit în ochi. Faptul că stăteam în picioare și mă îmbră-casem mă punea pe poziție de forță. Penisul lui era mic și ridicol și m-am întrebat atunci de ce-mi pierdusem eu mințile din pricina lui. Avea o picătură de spermă pe șold. Mi s-a părut dezgustător.

— Te rog să pleci, Jesse.

Nu-i venea să creadă ce auzea.

— Bine, spuse el încet, pe un ton ce încerca să fie seducător. Rămân în noaptea asta.

își coborî vocea și mai mult:

— Știu că și tu vrei asta, *cara.*

Acea prefăcătorie de amant italian a fost picătura care a umplut paharul. M-am dus și am deschis ușa dormitorului:

— *Acum!* am zis eu cu fermitate.

S-a ridicat. Avea un aer ridicol, de om bătrân.

— Bine!

Nervii și frustrările îl însoțeau întotdeauna, gata să iasă la lumină. Putea atât de ușor să treacă de la atitudinea de seducător la dispreț!

— Bine... dar o să-ți pară rău. Nu știu când mă voi întoarce.

Amenințările constituiau arma lui secretă în caz de eșec. Și-a tras cămașa și, pentru că era furios, și-a încheiat aiurea nasturii.

— Nu vreau să te mai văd niciodată, m-am auzit spunând.

Am rămas eu însămi surprinsă de vorbele mele, îmi venea să mă felicit. Reacția lui a venit imediat:

— Du-te dracului!

Arăta mai prost ca niciodată în cămașa lui neglijent încheiată, pe jumătate îmbrăcat, cu un pulover și cu micuțul și acum insignifiantul lui penis atârnând fără sens, sub cămașă.

Prost inspirată, m-am pus pe chicotit. Nu m-am putut abține. Bărbații sunt atât de mândri de mădularul lor, dar, sincer, în clipa aceea chiar arăta ridicol. Era greu să-ți imaginezi că puța aia ar putea avea vreo legătură cu pasiunea.

Râsetul meu și-a atins scopul. Jesse și-a aranjat puloverul, și-a tras rapid blugii pe el, s-a încălțat și dus a fost. O săptămână mai târziu i-am găsit șosetele aruncate sub pat. Una dintre pisicile mele dormea fericită pe ele. Fusese prea ocupat cu discursul de final ca să se mai încurce cu ceva atât de neînsemnat cum sunt ciorapii:

— Dacă asta îți dorești, fie. Dar să nu te-aud că plângi după mine mai târziu. *Nu o să ai cui!*

Vocea lui suna amenințător. Nu am rostit nici un cuvânt. Mă privea disprețuitor, călcând apăsat spre ieșire, având grijă să trântească suficient de tare ușa astfel încât să audă toti vecinii.

M-am dus la frigider și am deschis o sticlă de votcă. Am băut dintr-o înghițitură un păhărel, apoi încă unul. Am închis televizorul și m-am băgat

în pat. Mă simțeam prea obosită să schimb cearșafurile, deși consideram că ar fi trebuit. Parcă întreaga greutate a relației mele cu Jesse îmi căzuse brusc pe umeri, copleșindu-mă.

Am auzit un mieunat plăcut; Siddhartha s-a așezat lângă mine. A început să toarcă, frecându-se de mâna mea, fericit că era din nou singur cu mine. Am adormit, în vreme ce motanul torcea fericit și poate că era mulțumit de ceea ce făcusem.

Aș vrea să pot spune că s-a terminat totul atunci. Să scriu că am fost puternică și că m-am simțit eliberată, că am putut trece mai departe fără să privesc în urmă. Dar viața nu e niciodată atât de frumoasă, nu? Relațiile se sfârșesc într-un mod mai degrabă jalnic decât dramatic, în mizerie, și nu în triumful uneia dintre părți așa cum s-ar crede. A doua zi, deja puneam la îndoială decizia luată.

Jesse plecase, dar lăsase în urmă o umbră. Ce mi se părea a fi oribil era ceea ce simțeam pentru el. Mă copleșise un dor nebun să-l văd, să-i simt căldura... Patul îmi părea gol fără el. îmi aminteam de sticla lui de burbon de pe măsuță, de tricourile lui din baie, de respirația lui fierbinte pe obrajii mei. Mi-era mai dor de el decât puteam îndura. II uram, mă uram, însă tot mi-era dor de el.

Dar nu voiam să mă întorc. Chiar dacă m-aș fi împăcat cu mine, nu aș fi putut da cu ochii cu el. Așa că am făcut ce nu m-am crezut niciodată în stare să fac.

Am plecat. Mi-am părăsit afacerea, prietenii, viața. Stăteam în dormitor și simțeam cum pereții se prăbușeau peste mine, având senzația că mă sufocam, că aveam să mor. Și dacă urma să se-ntâmple asta, nu voiam să sfârșesc acolo, unde Jesse m-ar fi putut privi triumfător, unde cineva, fie chiar și numai pisicile mele, m-ar fi jelit.

M-am urcat într-un autobuz spre Atlantic City și am plâns tot drumul. Uitați-vă pe hartă: din Massa-chusetts și New Jersey sunt o mulțime de

kilometri de plâns întruna.

Nici nu știu de ce anume plângeam.

Când am ajuns la Atlantic City, eram frântă, mi-am luat o cameră la Sands Casino. Candelabrele sclipitoare și un țipăt de fericire de la una dintre mesele de blackjack pe lângă care am trecut, murmurul continuu al oamenilor, iscat din speranță, cinism și disperare, toate mă învăluiau ca într-o mantie fantastică.

Lumea număra cărți, eu mă aflam într-o cameră de hotel numărând pastile.

Suficiente, mă gândeam, dar poate mi-ar mai fi trebuit câteva.

Adusesem o bilă de cocaină cu mine și m-am gândit că, poate, combinația ar fi fost nimerită. O bilă — trei grame și jumătate — ar fi trebuit să ajungă chiar și fără medicamente. Am pus semnul „Nu deranjați!" pe ușă și am deschis sticla de vin (adusesem sticle cu dop din plastic; poate că nu era cel mai bun sortiment de vin, dar așa nu aveam să mă chinuiesc cu tirbușonul și cu dopurile din plută) și mi-am aranjat liniile de cocaină pe birou. închiriasem niște filme și le-am vizionat fără să văd însă ceva, cu inima ce-mi zdruncina pieptul din cauza drogurilor, cu gândurile roind nebunește.

Am început să aranjez pe masă pastilele, să le rostogolesc ca pe jetoanele de pocher, să le apreciez greutatea și înțelesul pipăindu-le. Le-am aliniat și le-am numărat, apoi iar le-am amestecat, am mai prizat o linie și apoi le-am aranjat din nou. Mă vrăjiseră.

Nu-mi plăcea ideea de-a le înghiți, dar îmi doream ceea ce ele promiteau. Uitare. întuneric. Liniște. Somn.

Le-am atins, le-am mângâiat ca și cum ascundeau un înțeles întunecat pe care l-aș fi putut pricepe, care s-ar fi putut transmite prin buricele degetelor. Răspunsul la toate problemele vieții. Adio gânduri, dileme sau durere! întrebarea nu este de ce oamenii se sinucid, ci de ce nu o fac. Am atins pastilele și m-a copleșit un val de pace. Dețineam controlul. Aici, în sfârșit

— da, în sfârșit —, viața nu se mai scurgea de capul ei. Puteam să decid dacă voi trăi sau dacă voi muri.

Am tot pipăit pastilele și, încetul cu încetul, sentimentul s-a risipit. Le-am numărat în mod repetat. Am dus una la buze, am lipit-o de ele, dar nu am deschis gura.

Ceva întunecat sălășluia în adâncul firii mele. Nu știam ce e și cum să scap de el.

Le-am pus pe toate la loc în punguța din plastic și m-am lăsat pe spate. Am închis ochii și le-am strâns la piept. Visam că sunt din nou în holul casei din South Battery Street. Lumina intra prin fereastra din capăt, surprinzând în drumul ei praful din aer, ce părea suspendat în timp.

Vocea tatălui meu m-a speriat:

— Unde-i Abby?

Un murmur de voci, apoi sunetul cuiva care le-a spus să tacă.

— Ai nevoie de toate forțele ca să te faci bine.

Cred ca era vocea unuia dintre oamenii care au fost tot timpul cu tatăl meu, unul dintre partenerii lui de afaceri. Apoi am auzit din nou vocea tatălui meu:

— Vreau să-mi văd fetita...

Stăteam lipită cu spatele de tapetul din damasc de pe hol. Lângă mine era o vază chinezească. Am încercat să-mi deschid ochii, dar nu am reușit.

— Mai bine te-ai odihni, Edgar.

Vocea mamei mele se auzea foarte clar prin ușa masivă a dormitorului.

Atunci s-a deschis ușa încet și au ieșit cu toții. Doctorul s-a oprit și a vorbit cu mine, dar eu nu am vrut să le spun nimic. Nu aveau de gând să mă lase să-mi văd tatăl!

întotdeauna crezusem că el nu a dorit să mă vadă și că toți ceilalți îi respectaseră dorința. In următorul moment în care l-am zărit era alb ca varul la față. Murise și îl așezaseră într-un coșciug frumos decorat. 11 îmbrăcaseră în cel mai bun costum al lui.

Am strâns pastilele la piept, mi-am dus genunchii la piept și am început să plâng:

— Tați, am șoptit. Tați, tati, tati...

A vrut să mă vadă. I-a rugat să-1 lase să mă vadă. Nu știusem asta.

Am zăcut acolo într-o stare puternic febrilă, ametită și epuizată. Nu știu cât timp am rămas așa.

Apoi am pus pastilele la loc în valiză, am scos o carte și m-am dus la toaletă.

îmi luasem un roman ca să citesc în autobuz. Un volum de Pat Conroy[1].

Nu apucasem să deschid cartea pentru că eram prea ocupată să privesc prin geam ploaia de-afară și să-mi plâng de milă. Am luat-o și am început să citesc la întâmplare pasaje. Sau poate citeam într-o anumită ordine? Conroy a fost un gentleman din Sud, ca și tatăl meu. Stăteam pe toaletă și citeam; Conroy m-a fascinat imediat cu descrierile lui. Cuvintele sale semănau cu ale tatălui meu; era aceeași voce din Sud.

Mă aflam în baia aceea tristă de hotel și, brusc, am început să simt mirosul mlaștinilor din Carolina de Sud, ca și cum aș fi fost acolo. O macara lovită de rafale de vânt. Aerul dulce-lipicios al verii. M-a cuprins dorul — de ei, de călătorie, de casă, de orice altceva — numai să nu-mi mai plâng de milă pentru că pierdusem un om mediocru precum Jesse.

Am adormit după aceea, visând la căldură și la azalee, la arșița verilor din sud, m-am trezit a doua zi. Nu știam dacă e dimineață sau seară.

Am prizat rapid o linie de cocaină ca să mă dezmeticesc, apoi am deschis *Paginile Aurii.* Era ciudat ca eu să sun... Așteptam puțin neliniștită să răspundă; dar știam că aveam nevoie să mă simt bine, pur și simplu să mă distrez.

Așa că am făcut ce ar face oricine în situația mea. Am sunat la o agenție ca a mea.

Nu eram sigură nici măcar pe cine și ce voiam; doream să simt ceva, orice, să mă simt ca atunci când am citit din cartea lui Conroy, să simt că merită să fac toate acestea — să muncesc, să trăiesc, să conduc o afacere, să mă întâlnesc cu diverși oameni, să mă angajez în tot felul de relații. Voiam să fac sex. Legătura dintre sex și moarte a fost discutată la infinit în literatură — dar o să fac și eu o mică adăugire: mă întorceam de pe marginea abisului și nu voiam decât să fac sex.

Să trăiesc.

Mi-au trimis o femeie și un bărbat. Iar asta are o logică: când nu știi ce vrei, asigură-te că rămân accesibile toate posibilitățile. Sau poate s-au gândit că pot câștiga dublu de la o persoană atât de confuză cum probabil că le părusem la telefon.

Amândoi erau tineri, în jur de douăzeci și ceva de ani; mă pricep la astfel de evaluări. Au sosit pe rând, femeia mai repede decât bărbatul. Noi două băuserăm deja un scotch din minibarul din cameră și inhalaserăm o linie de cocaină din provizia mea până a sosit și el.

Am început imediat să facem sex, pentru că ăsta era motivul pentru care ne aflam toți trei acolo, dezbrăcări, transpirând și gemând. Voiam ca ei să facă totul, le-am spus. Trebuie să recunosc că au făcut un spectacol pe cinste. Era normal, pentru că ne aflam totuși în Atlantic City.

Așa că eu mai mult am privit. A așezat-o pe genunchi și a început s-o penetreze; apoi ea i-a supt penisul, după care mi-a lins păsărică, în timp ce el i-o trăgea pe la spate. M-am implicat atât cât mi-am dorit, lucru care m-a încântat. Nimeni nu-mi cerea să fac nimic, să suport nimic.

Și, de-a lungul a două ore minunate, m-am destrăbălat după pofta inimii. Mi-am mângâiat sânii și clitorisul, privindu-i relaxată. După aceea, el m-a stimulat, în vreme ce femeia sălta lângă mine. Bărbatul mă săruta și o penetra pe ea. Tipa mă săruta și tânărul i-o trăgea. Totul se întâmpla fără implicații, aproape pe tăcute.

După ce au plecat, mi-am aprins o țigară și am fumat-o pe întuneric. După aproape o oră, s-a auzit un ciocănit la ușă. Fata se întorsese cu niște câștiguri de la cazinoul de jos.

S-a sprijinit de ușă, puțin rușinată.

— Bună, mă mai ții minte? Sunt Joy, am fost aici cu puțin timp în urmă...

Doamne, cred că trebuie să fi întâlnit în viata ei mulți amnezici...

— îmi amintesc, i-am răspuns încet.

A arătat spre camera din spatele meu.

— Eu doar...

S-a recules, și-a îndreptat spatele și m-a privit direct în ochi.

— Adevărul e că am văzut pastilele. Și voiam să verific dacă ești bine.

Am rămas trăsnită. Nu știam cum să-i răspund. O persoană pe care o închiriasem nu numai că și-a dat seama, dar i-a păsat suficient de mult de mine cât să se întoarcă să se asigure... Probabil că reflectase îndelung, stând la mesele de jos și își făcuse griji pentru mine. Eram impresionată.

Mi-am dres vocea și m-am dat la o parte din ușă: — Vrei să intri?

A zâmbit și a pășit înăuntru:

— Mai ai șampanie?

Am închis ușa:

— E bine dacă te servesc cu un scotch?

Am mai stat câteva ore treze, am băut scotch, am prizat cocaină, ne-am plâns de bărbați și am discutat despre toate și despre nimic. îmi reveneam, chiar dacă pe moment nu conștientizam asta. Era un sentiment plăcut.

Duminică m-am trezit mahmură și epuizată, dar nu mă mai simțeam așa de golită pe dinăuntru ca atunci când sosisem în Atlantic City. Până la urmă, am pus toate pastilele la loc în cutiuțele lor și le-am așezat în geamantan. Poate că mă simțeam eu mai bine, dar nici chiar atât de bine; nu aveam de gând să arunc la gunoi propria posibilitate de a alege.

Poate că așa trăim cu toții până la urmă: hotărân-du-ne că azi nu va fi ziua în care ne vom sinucide.

Și m-am urcat în alt autobuz și, tot prin ploaie, m-am întors la Boston pentru a recupera ce mi-a mai rămas. Și am jurat, așa cum o facem cu toții, să nu mă mai îndrăgostesc niciodată.

[1]

Pat Conroy (n. 1945) — autor american ale cărui cărți se află pe lista de bestselleruri a *New York Times* (n. red.)

Relațiile mele >

Am fost surprinsă să aflu că lipsa mea nu trecuse fără urmări și că nu doar pe clienți îi supărasem. Robert îmi lăsase aproape o sută de mesaje pe robot, Jeannette mă sunase și ea, la fel și Vivienne de la Design Group. Poate că viața nu era chiar așa de rea.

Clienții, bineînțeles, s-au manifestat în diverse grade ale supărării din cauza indisponibilității mele de câteva nopți. Nu mă gândisem să aduc pe cineva să răspundă la apeluri, pentru că nu eram foarte convinsă că mă voi mai întoarce. Unii erau nervoși, alții cereau foarte multe, de parcă erau îndreptățiți să se răzbune pe mine.

îmi formasem deja o părere clară despre profesia mea. Clienții se clasificau în anumite categorii: existau câteva tipuri de personalități; cei mai mulți se încadrau într-una dintre ele. Pe unii îi și întâlnisem, devenisem chiar prietenă cu ei.

Am descoperit repede că aceia care se foloseau de serviciile pe care eu le ofeream îmi puteau fi și ei mie folositori. Parcă aș fi avut un volum *Paginile Aurii pentru uz personal* — sau propria rețea de deservire.

Trebuia doar să dau un telefon pentru a beneficia de serviciile unui medic specialist în ce aveam nevoie, de cele ale unui avocat strălucit în chestiuni privitoare la dreptul penal (aveam numărul lui în agenda telefonului, pentru orice eventualitate), de tot ce-mi puteau oferi patronii de cluburi, persoanele impo-tante, diverșii traficanți de droguri și cei care se ocupau de site-urile de pe internet, atunci aflat în plină dezvoltare. Mi se ofereau invitații gratuite la concerte, intrări la dineuri politice, acces în multe restaurate și cluburi de noapte exclusiviste.

Iar asta îmi plăcea la nebunie. Altfel nu aș fi simțit că trăiesc. O fantezie devenise realitate. Cenușăreasa ajunsese la un bal care nu se mai sfârșea.

Patronând o agenție de call-girl ajunsesem să știu câte ceva despre fantezii, în general. Ele joacă un rol important aici, dar asta nu se aplică tuturor formelor de prostituție. Consider că atunci când un bărbat alege o țipă de la colțul străzii pentru o felație rapidă la el în mașină nu stă să-și imagineze tot felul de prostioare. Eu, în schimb, vând un vis, și anume fantezia că această femeie superbă, frumoasă și grijulie, care nu-și dorește nimic altceva decât să-și petreacă o oră cu tine, ar putea fi a ta pentru totdeauna.

E o fantasmă, indiferent de perspectiva din care judeci. In primul rând, nici o femeie nu e atentă din punct de vedere sexual sau emoțional cu bărbatul ei când stau împreună 24 ore din 24. Intrebați-1 pe soțul meu dacă nu mă credeți... Sau pe oricare soț. Munca, proiectele, copiii, întâlnirile, hormonii — toate solicită atenția partenerului. In plus, cele mai multe femei își doresc, din când în când, ceva atenție îndreptată *doar asupra lor înșile.* Bărbaților nu prea le place să se gândească și la acest aspect.

Totuși, fanteziile sunt cele care fac legea: fata frumoasă, întotdeauna disponibilă și dorită, care te face să te simți puternic, adorat, viril...

Felul acesta de gândire e destul de găunos; dar de el trebuie să profităm și asta fac și eu. Mă joc cu această fantasmă, dăruindu-le clienților fetele visurilor lor, asigui ăndu-i totodată de admirația nelimitată pe care respectiva 1-0 poartă. Și, uimitor, sunt crezută întotdeauna.

Un astfel de exemplu este Peter Povaklas. A devenit clientul meu din prima săptămână de afaceri. $i Peter așteaptă ca o fată să se îndrăgostească de el și amândoi să facă dragoste la nesfârșit. Dar încearcă multe fete, pentru că atunci când își dă seama că nu e iubit, se poartă urât cu ea. Nu violent, doar răutăcios. O repede, îi aruncă-n față toate nemulțumirile — cam asta face el.

Dar încă mă sună de două ori pe săptămână, încrezător, și încă speră, de fiecare dată, că minunea se va întâmpla.

Fețele care au fost la el mi-au spus că una dintre problemele lui Peter este că nu privește o relație (chiar și una atât de bine precizată și scurtă cum este

cea de-o oră în compania unei call-girl) ca fiind ceva în care trebuie să dai și să primești. Se ceartă întruna cu fata (chiar și cu mine) din orice motiv.

— Peach mi-a zis că o să-mi faci un masaj lung pentru început.

— Bine, întoarce-te pe burtă.

— Nu fi proastă! Trebuie să-ți dai jos hainele mai întâi! Nu știi nimic!

Peter cronometrează totul și se asigură că nu e înșelat nici măcar cu 30 de secunde din timpul alocat, încercând chiar să se bucure de un răstimp mai lung decât durata pentru care a plătit. Când o fată ajunge la el, nu o lasă să mă sune, facând-o să aștepte și zicând apoi că el își calculează ora din momentul în care a sunat. Astfel de lucruri...

Nu-și dă seama că ar putea exista o legătură între proasta lui creștere și faptul că nimeni nu se îndrăgostește de el.

Chestia legată de timp e destul de dificilă în afacerea asta. Unii dintre clienții mei stau cu ceasul în mână, ca Peter, prețuind cu un soi de gelozie fiecare secundă din timpul „lor“. Altora nu le pasă, ba chiar se bucură că fata pleacă mai devreme dacă a terminat treaba pentru care fusese chemată.

Am avut o vreme un client foarte pretențios, care își lua o cameră de hotel o dată sau de două ori pe lună și voia să se bucure de o felație la ziarul de dimineață. La propriu. Chema o fată acolo, la 7.00-7.30. Ea ciocănea la ușă, lua ziarul *USA Today* și intra. El se uita la știrile de dimineață de la televizor, își băuse deja jumătate din cafea și își consumase micul dejun. Nu trebuia să mă mai sune (de-abia aș fi auzit telefonul la ora aceea). îl instruisem bine, o plătea dinainte; nu exista nici o problemă.

Fata nu trebuia nici măcar să se dezbrace. El citea, ea îngenunchea în fața lui, îi desfăcea halatul și-i lua penisul în gură. Cinci minute mai târziu, lăsa ziarul jos, își aranja frumos hainele, zâmbindu-i amuzat fetei, deja cu mintea la afacerile din ziua respectivă, iar ea putea să plece. Oricare dintre

angajatele mele putea să se trezească atât de devreme (sau să stea trează până la acea oră) era mai mult decât fericită să se ducă la el.

Unele dintre fetele noi de-abia așteaptă să plece de la client. Cele care reușesc să plece mai devreme sunt cele mai frumoase și care îi amețesc pe clienți convingându-i că tocmai au făcut sex cu un foto-model. Nu ar trebui să vă surprindă. Realitate e că, în lumea în care trăim, fetele frumoase obțin cam tot ce vor.

Unele îl grăbesc pe client: ce vrei, unde vrei, uite prezervativul, să-i dăm drumul. Unii clienți apreciază lucrul ăsta — nu mai trebuie să stai la palavre, scapi de toate senzațiile ciudate și de prefăcătorie. E vorba doar despre sex...

Dar cei care doresc să-și îndeplinească fantasmele sunt cei care vor ca femeia să stea toată ora. Din ce în ce mai des întâlnesc astfel de bărbați.

Una dintre fete mi-a spus — Jen sau poate Lily (dintre toate prietenele mele, ele aveau cea mai mare putere de introspecție) — că, din perspectiva ei, era plătită pentru o oră din timpul său. Clientul putea să petreacă acest timp cum dorea: să vorbească, să spună ghicitori, să facă sex cu ea. Nu pleca niciodată înainte de terminarea orei decât dacă așa dorea el. Jen și Lily aveau un număr destul de mare de clienți fideli, așa că, probabil, știa respectiva ce spunea — Jen sau Lily.

Cei precum Peter, cei cărora le place să se certe, procedează astfel pentru că așa le este firea. Obsesia puterii, dorința de a deține controlul, sentimentul pe care îl au când se ceartă cu altcineva și câștigă... Mi se pare un mod ciudat de-a te excita, dar, dacă așa procedează ei, asta e.

Cu mine, ei se ceartă tot timpul.

Totul începe cu negocierea fetei cu care se vor întâlni în seara respectivă. Unii sună din timp, rezer-vându-și o anume femeie; cel mai des, dau telefon

de parcă ar cere o livrare la domiciliu de la restaurantul chinezesc din colt. O astfel de convorbire se desfășoară cam așa:

— Bună, Peach, sunt Hubert.

— Bună, Hubert, ce mai faci? Cu ce te pot ajuta?

— Lisa lucrează în seara asta?

Ce să ne mai batem capul cu politețurile... „Sunt bine, îti mulțumesc de întrebare".

O privire rapidă peste foile mele. Știu că Lisa nu lucrează azi, dar asta nu mă va împiedica să fac afaceri cu Hubert. Mă gândesc pe cine am care să semene suficient cu Lisa s-o trimit în locul ei.

— Știi, Hubert, nu lucrează în seara asta, dar Gloria iese de la cursuri la opt și aș putea s-o trimit direct la tine după aceea.

Pare enervat.

— Cine-i Gloria?

— Te-ai mai văzut cu ea, îl asigur eu cu o voce fermă. E studentă la Northeastern. Vine din Kansas, are accentul ăla specific. Ai văzut-o acum câteva săptămâni. Cu părul lung și castaniu? adaug cu un ton plin de speranță.

Hubert nici nu vrea să mă asculte:

— Nu-mi amintesc, îmi răspunde el nervos. Nu poți s-o suni pe Lisa?

Oftez. Fata și-a luat liber pentru acea noapte și el crede că, dacă aș suna-o, ar fi încântată să-și dea peste cap planurile doar ca să dea o fugă la el să facă sex. Ca și cum cei de la birou l-ar putea suna duminica noaptea să vină la muncă să lucreze la un raport.

— A plecat într-o excursie la schi cu părinții, am mintit eu.

Scuza mi-a venit foarte repede. Unul dintre atu-urile mele este că găsesc instantaneu minciuni plauzibile.

„Părinții" au un rol esențial: dau senzația de integritate la care se așteaptă clienții, lucru pe care, altminteri, nu-l găsesc niciodată în contradictoriu cu meseria fetei. Sunt unii țipi care chiar cred că e pentru prima oară când femeia se prostituează...

V-am mai zis, e o lume a fantasmelor.

— Cred că o să te simți de minune cu Gloria. I-a plăcut foarte mult de tine, Hubert. Mi-a spus că o pot trimite la tine oricând. N-a mai zis asta despre nimeni.

Urmează o pauză; își adună gândurile:

— Nu știu ce să zic, Peach. Mai spune-mi încă o dată cum arată.

Am încă un apel și cel curent pare că mă va mai ține ocupată.

— Așteaptă te rog puțin, Hubert, îi zic, și comut înainte să poată răspunde. Alo?

— Bună, ăăăh, voiam să te întreb dacă ai putea să, ăăăă, să vii pe la mine în seara asta.

Am inspirat adânc. Chiar dacă pe anunț scrie că este vorba despre o agenție, se găsesc întotdeauna bărbați care își imaginează că e vorba de o blondă cu sutien mărimea D care răspunde la telefon și lucrează de una singură. In privința unora dintre anunțuri lucrurile așa stau. Dar cele date de mine nu sunt dintre acelea.

— Domnule, spuneți că doriți să petreceți timpul cu o tânără în seara aceasta?

— Păi, da.

— Și unde vă aflați, domnule?

Nimeni nu se mai adresează cu „domnule", cu excepția celor care vin din Sud. Sau a celor crescuți în familii rigoriste. Cred că eu fac parte din ambele categorii.

— Sunt la hotelul Sheraton, din zona Newton. Nu locuiesc în Boston.

Decid că Hubert poate să mai aștepte:

— îmi puteți da, vă rog, numele ca să-l verific la recepție?

Pauză lungă. Sau e un individ-problemă, sau s-a rușinat. Simt că e timid, așa că-l liniștesc:

— E confidențial, domnule. Vi-l cer pentru siguranța fetei care vine la dumneavoastră.

Cu asta l-am prins... E surprins de faptul că ar putea fi considerat un soi de amenințare.

— Ooo...! Da. Aveți dreptate. Nu, e în regulă...

— Foarte bine, domnule. Dați-mi doar informațiile — numele dumneavoastră și numărul camerei unde stați — și o să vă sun eu înapoi.

Mi le dictează, iar eu mă întorc din nou la Hubert.

— Scuză-mă că te-am tinut atât. Era mama. Nu puteam să-i trântesc telefonul în nas. Ce zicei?

Hubert a avut timp de gândire, lucru nu prea bun.

— Ești sigură că Lisa nu s-a întors? Când se întoarce?

Nu voiam să pierd apelul și îl simțeam deja ezitant.

— Hubert, sincer, nu știu. E în Europa, în Alpi. Schiază. S-ar putea să mai dureze și va fi supraocu-pată cu facultatea când se întoarce. Dar știu că vrei să vezi pe cineva în seara asta și mi-ar face mare plăcere să te întâlnești cu Gloria. Are păr lung castaniu, sunt sigură că-ți vei aminti de ea. Ochi verzi. (Ce bine că există lentile de contact!) Are dimensiunile 91-63-82,22 de ani, e frumoasă, foarte, foarte dulce. Știu că-ți va plăcea de ea. Ea a rămas cu o impresie foarte bună despre tine.

Haide, Hubert! Acceptă că asta e oferta. Știu că pe ea o vei cere până la urmă... Și tu știi asta... Hai să nu ne mai jucăm unul cu altul și să trecem la fapte.

— Bine, Peach.

încă nu pare prea convins. Dar mai bine de-atât nu se poate.

— O să te sune, Hubert. Știu că te vei simți foarte bine. Va fi...

— Când o să mă sune? mă întrerupe Hubert.

îmi reamintesc că i-am zis că fata termină cursurile la opt. întotdeauna m-am descurcat foarte bine cu minciunile.

— Probabil pe la 8.30.

— Adică de-abia peste o oră!

A sunat ca un urlet de durere. „O să supraviețuiești . u tu...

— Da, nu iese de la cursuri până atunci. O să o rog să te sune. Promit.

închid înainte să poată zice el ceva, verific dacă noul client este serios și îl sun.

— Deci, Jack — pot să-ți zic Jack? — sunt Peach de la Avânți. îți mulțumesc pentru răbdare. Spune-mi câte ceva despre tine. Preferi un anumit gen de tânără în seara asta?

Sunt nopți în care nu sunt plătită suficient pentru munca mea.

Clientul nesuferit

Să ne întoarcem la Peter Povaklas. Chiar dacă, de obicei, clienții aparțin unei categorii precise, Peter Pova-klas iese în evidență. Pentru că e nemulțumit, jalnic și pentru că speră. Peter nu renunță la vjsul lui, chiar dacă este imposibil de realizat.

Face toate greșelile posibile, desigur. Le invită pe fete să meargă cu el la New York și să participe la orgii și, când ele se conformează, se plânge că nu sunt monogame, le cere să achite nota de plată pentru cina de dinaintea orgiei. Nu sunt sigură ce spune codul bunelor maniere despre o asemenea situație, dar, în mod sigur, el nu o respectă. Va trebui să caut în cartea mea mare și albă scrisă de Emily Post.

Se poartă urât, ca un bădăran zgârcit și, apoi, tot el se plânge că fetele nu vor să mai rămână — neplătite, bineînțeles — în minunata lui companie. Le insultă și e surprins că ele nu reacționează. Rămâne uimit când îi spun că vreo angajată nu mai vrea să-1 vadă, lucru care chiar s-a întâmplat cu unele dintre ele.

Sursa acestor situatii absurde o constituie băiețelul trist care-și dorește o casă cu gard alb și pe June Cleaver[1] așteptându-1 cu brațele deschise la sfârșitul zilei. Nu e vina lui că visurile sale erau depășite de mai bine de 50 de ani. Nu-1 poți învinui pentru că nu-și poate da seama că tot ceea ce face nu-1 va duce nicăieri, nici într-un milion de ani. E produsul trecutului său, la fel ca și mine, iar acest trecut nu-i permite să fie sensibil, atent și respectuos.

Așa că e prins într-un spațiu vid prin care plutește la întâmplare și face același lucru la nesfârșit, fiind surprins întotdeauna de rezultate; nu înțelege de ce rutina n-a dat rezultate nici de această dată.

Undeva — cred că pe o felicitare Hallmark sau pe ceva asemănător — am găsit o definiție a nebuniei: să procedezi la fel de fiecare dată și să te aștepți

la rezultate diferite. Așa este Peter Povaklas.

Noi doi am inițiat o relație pe termen lung. Va fi aici și când, în sfârșit, voi închide porțile afacerii. Eu și cu Peter Povaklas...

Pe unele dintre fete felul lui de-a fi nu le deranjează. Dacă lași deoparte nemulțumirile și mofturile lui, nu e un tip chiar așa de dificil. Nu le pune să se legene pe candelabre. Vrea doar sex normal. Și ele au învățat cum să-l manevreze; îi repetă că mă vor suna imediat ca să nu mai poată să se joace cu ele la telefon. Intr-o noapte, Cilla a trecut pe la mine ca să bem un pahar de vin și să-mi lase banii și mi-a povestit conversația ei cu Peter, care s-a desfășurat, mai mult sau mai puțin, după cum urmează:

PETER: Bine, intră, lasă-mă să văd cu ce ești îmbrăcată.

CILLA: Bună, Peter, trebuie s-o sun pe Peach în primul rând.

PETER: Stai un pic, bine? Te porți de parcă ai fi o casă de marcat. Vreau să mă asigur că te vreau. Lasă-mă să mă uit la tine.

CILLA: Știi deja cum arăt, Peter. O să mă tot învârt pe-aici cât vrei, dar mai întâi trebuie s-o sun pe Peach.

PETER: Dar...

CILLA (întrerupându-l): Dar știi că Peach nu mă va mai trimite aici dacă nu o sun. Spune că pierd o grămadă de timp și-ți va trimite data viitoare altă fată mai atentă la ceas. Așa că lasă-mă s-o sun ca să ne putem vedea și altă dată, da, Peter?

PETER (murmurând): Voi toate stați cu ochii pe ceas...

CILLA (dulce, întinzând mâna spre telefon): Poți oricând să mai ceri o oră, Peter. Ar fi mai relaxant așa...

PETER: Cum adică, încă o oră?! Crezi că mă dau banii afară din casă sau ce?! Bine, dacă numai la asta îți stă mintea, dă-i telefon!

Plăcut mod de-a începe o întâlnire intimă cu cineva, dar ce să-i faci?! Din punctul de vedere al clientului, merge orice... Măcar atât am învățat din afacerea mea.

Multe fete nu se poartă atât de frumos cu Peter sau cu oricine altcineva atunci când aceștia se arată nemulțumiți. Multe dintre noi am fost crescute să ne purtăm frumos și e greu să renunți la politețe, chiar și în fața nesimțirii, chiar și când se profită de faptul că ești bine crescută. E greu să fii și fermă, și drăguță în același timp. Sunt atât de mulți bărbați care te-ar exploata fără pic de milă, cărora le place să profite de altcineva, cum ar fi, de exemplu, o studentă care încearcă să-și câștige existența.

Așa că am trasat granițe clare. Explicite. Când unei fete îi place prea mult un client, încerc să o scap de el. Insă nu sunt fraieră, nu-mi dau singură în cap: dacă nu am pe altcineva sau dacă tipul o cere, pe ea o trimit, dar de fiecare dată, când pot, încerc să evit lucrul ăsta.

Pentru că, atunci când începe să-ți placă un client, lucrurile devin neclare. Iar asta nu e bine...

Chiar și pentru mine lucrurile s-au tulburat când Benjamin a reintrat în viața mea.

Benjamin... L-am cunoscut în primul an de funcționare a agenției; era șofer pe taxi și cânta într-o trupă numită Mnemonic. Fusesem undeva — ciudat, nu-mi amintesc exact unde — și mă întorceam acasă, noaptea târziu. Benjamin conducea taxiul. Eram puțin beată, puțin drogată, așa că l-am invitat la mine.

Nu sunt mulți șoferi de taxi care rezistă unei asemenea invitatii. >

Benjamin nu s-a grăbit pe urmă să plece. în dimineața următoare, mi-a reparat aparatul video, astfel încât afișajul pentru ora 12.00 să nu mai

clipească întruna și mi-a pregătit micul dejun — realizare notabilă având în vedere că frigiderul meu nu prea oferea materie primă. Pentru mine, cină însemna să comanzi mâncare la domiciliu formând un număr scurt de telefon. A plecat să ducă înapoi mașina și să se ducă la repetiții, dar la ieșire a zâmbit...

Ca și cum știa deja că se va întoarce.

Eu și Benjamin aproape că formam un cuplu — pentru a parafraza romanul *The Hitchhikers Guide to the Galaxy*[2] — fără să mă gândesc prea mult la ce se întâmpla. Era pur și simplu lângă mine. Venea și pleca atunci când voia. Uneori, stătea cu mine câteva zile la rând pentru ca, mai apoi, să lipsească o săptămână întreagă. I-am dat o cheie a apartamentului, mai degrabă cu o doză de indiferență.

Și totuși e ciudat, când stau să mă gândesc: relația cea mai importantă din viața mea nu a început deloc bine. De fapt, s-a conturat cu dificultate. Dacă, la un moment dat, mă consideram a fi singură, după ceva timp, fără să-mi dau seama, eram cu Benjamin.

De fapt, uneori, eram cu el.

Partea cu „uneori" devenea obositoare. Nu că m-aș fi întâlnit și cu altcineva în mod deosebit, dar mi se părea că întotdeauna reacționam ca și cum eram, mai degrabă, observatoarea decât subiectul propriei vieți. Cu rolul acesta nu prea mă descurc. Jesse ar fi trebuit să-mi fi fost învățare de minte.

Dar, pe măsură ce afacerea înflorea, eram cu atât mai dispusă să-mi asum un rol pasiv în viața personală.

Când era cu mine, Benjamin era amuzant. Dacă aveam prieteni în vizită, își petrecea timpul cu noi, juca scrabble, se droga. îmi amintesc de conversațiile serioase din acele vremuri, care, probabil, nu erau chiar așa. Pe atunci mi se păreau a fi serioase. Nimic nu te poate face să te simți mai

bine decât să pui la punct toate problemele lumii, și asta într-o singură noapte.

Sinceră să fiu, nu era cea mai bună perioadă din viața mea și mă mulțumeam doar cu niște firimituri, care îmi furnizau ceva fericire. îmi intrase în cap ide-ea că atunci când afacerea se va pune pe roate și voi deveni un personaj popular, o țipă cu totul specială, lucrurile vor fi bune, iar eu — fericită. Toate umbrele vor fi dispărut și mă voi simți mulțumită, descurcăreață și frumoasă.

Uneori credeam că toate acestea sunt la îndemâna mea, că dispun de ele, că mă aflu la doar un pas de fericire.

Apoi, totul se evapora ca și cum această apropiere n-ar fi existat niciodată.

Pentru a fi fericită trebuia să am pe cineva în viața mea. Asta nu înseamnă că sexul fără implicații ar fi ceva lipsit de importanță. întotdeauna mi s-a părut că este parte integrantă și încă una plină de satisfacții din viața mea și după ce Jesse a plecat a devenit un lucru obișnuit pentru mine.

Fiind o persoană cunoscută, nu aveam probleme în a-mi găsi un partener pentru o noapte, o săptămână, câteva luni chiar; unii erau țipi de treabă, dar numele și fețele lor nu mi le mai amintesc.

Realitatea era că îmi dădeam seama că până și petrecerile se termină, iar oamenii pleacă acasă. Iar eu rămâneam singură.

Când mă trezeam cu gândul că trebuia să fac față unei duzini de bărbați care se lamentau că le era dor de mine, conștientizam că nu așa îmi imaginasem eu fericirea.

Benjamin nu era nici el cum mi-1 imaginasem, dar începeam să înțeleg și, lucrul cel mai important, să accept că nimic nu e cum îți dorești. Cred că mă considera importantă. Da, dar mă aflam pe o listă unde existau și alte lucruri importante: trupa, echipa Red Sox și munca. își făcea timp și pentru mine. Exact asta era senzația: îmi făcuse și mie loc în viața lui.

Nu-mi plăcea să reprezint un punct dintr-o listă.

Am mers înainte așa o vreme — eu, letargică și incapabilă să iau decizia de a-i spune să plece, el, prea ocupat și incapabil să-și ia un angajament pe termen lung.

Ii vedeam și pe alți cunoscuți sau prieteni făcând același lucru — lăsând lucrurile să meargă de la sine. Unde erau întâlnirile între îndrăgostiți? Ce se întâmplase cu ideea de cuplu și cu asumarea unei astfel de reiatii?

1

Chiar și Jen, care devenea una dintre cele mai apropiate prietene ale mele, până și ea făcea la fel. Se vedea cu Luis, apoi se despărțeau. După o vreme, se întâlneau din nou. Parcă ne pierduserăm busola internă pe care generația părinților noștri reușise să și-o păstreze și cu ajutorul căreia putuse să urmeze drumul cel drept. Nu mai știam încotro ne îndreptam.

Așa că Benjamin venea și pleca, iar eu pierdeam nopți și zile vorbindu-le lui Siddhartha și lui Court, întrebându-mă cum ajunsesem în situația aceea, în care cele mai importante relații ale mele erau acelea cu pisicile.

In tot acest timp, afacerea mea prospera. Era pe la mijlocul anilor ’90 și tinerii făceau averi creând site-uri în nopți în care prizau mult prea multă cocaină (am văzut aceste lucruri) și își cheltuiau o parte din avere pe fete care nu s-ar fi uitat niciodată la ei dacă n-ar fi avut bani. Așa că nouă ne mergea bine.

Câteodată beam prea mult Pinot Grigio și începeam să mă plâng. Jeannette râdea de mine întotdeauna. Avea și ea o pisică, cu un nume care avea legătură cu domeniul IT, nu-mi amintesc... Revăd și acum felul în care se uita amuzată la mine prin paharul de vin.

— Nu subestima relația cu o pisică, spunea, dând din cap cu tâlc. Cu pisicile, știi întotdeauna cum stau lucrurile.

Știu că după câteva zile petrecute în compania pisicilor îl așteptam cu nerăbdare pe Benjamin să apară, iar ăsta nu era un lucru bun. Când o femeie își dorește ca un bărbat să fie alături de ea mai mult decât își dorește el e semn că există o problemă.

Robert s-a oferit să mă ia cu el într-un weekend, iar Lily mi-a propus să-mi țină de urât; a și dormit o săptămână la mine în sufragerie, asta pentru că, în caz că Benjamin ar fi apărut, să nu fi fost tentată să-l rețin. Cilla s-a oferit să-l vadă, pe gratis, pentru ca apoi să-l pot disprețul cu adevărat. Așa că prietenii mei erau cu toții de partea mea.

Din păcate, nu și inima mea. Ea, care era cea mai periculoasă prietenă.

1

Personaj din serialul de televiziune *Leave It to Beaver.* (n. red.)

2

„Ghidul Autostopistului Galactic", roman-cult de Dou-glas Adams, publicat în 1979. (n. red.)

Deci cum pot demonstra...?

Simțeam nevoia să plec departe de oraș.

Benjamin nu mă mai vizitase de mai bine de o săptămână. Clienții deveniseră de-a dreptul enervanți, soarele strălucea cu putere și totul înjur parcă te îndemna într-un singur glas: „Pleacă în excursie!"

Jeannette era de acord. Accepta întotdeauna propunerile mele și, de obicei, le îmbogățea cu tot felul de idei.

La Ogunquit, a decis ea.

Părea un plan bun. Ogunquit este un orășel pe coasta de sud a statului Mâine, o stațiune de vară. Iernile sunt friguroase acolo, cu cerul cenușiu și valuri mari, dar vara, toate magazinele de antichități, pensiunile și teatrele sunt deschise și tot orașul se trezește la viață, văzduhul e plin de culoare și în aer răsună cuvintele tuturor limbilor lumii. E un fel de Mecca a homosexualilor, lucru care mie mi se paie foarte atrăgător. Orice loc unde viața urmează principiul „trăiește și lasă-i și pe ceilalți să trăiască" este pe gustul meu.

Și, lucrul cel mai bun, Ogunquit e doar la câteva ore cu mașina de Boston. E un fel de vacanță în care n-ai nevoie de aranjamente speciale.

Numele orașului înseamnă „loc superb aflat lângă mare" în limba populației *mikmaq*[1]*ș*\ am ajuns acolo într-o vineri după-amiaza. Malul e sinuos, așa că, de pe șosea, îl zărești din când în când, panorama lui oferindu-ți promisiunea relaxării după stresul zilelor de muncă. Am mers mai întâi în oraș. Jen îi înjura pe trecătorii care treceau prin fața mașinii. Eu priveam pe geam; am trecut pe lângă straniul Leavitt Theatre cu vopseaua lui albă și decojită și cu ferestre cu rame verzi, pe lângă Maxwell’s Pub, unde se făcea karaoke, și apoi pe lângă Mad Hatter Bakery.

Jeannette nu mai avea răbdare. Voia să coboare din mașină.

— E bine aici?

— Desigur, oriunde e bine.

Ne-am oprit la Viking Hotel, o clădire cu balcoane late. Avea vedere spre ocean, care îl înconjura și pe laterale. Era amplasat în capătul unei străduțe ce dădea spre plajă. Am aruncat gențile prin cameră și nici n-am stat să cercetăm încăperea în care ne-am cazat: Jen voia să facă plajă.

Mi-a povestit odată că visul ei era să navigheze în jurul lumii.

— Știi, să-mi iau doi ani liber, să plec pur și simplu. Să las apa să dicteze ritmul vieții mele. La întoarcere, sigur nu voi mai fi aceeași persoană.

Visurile mele? La vremea aceea, erau vag definite, gravitând în jurul unor cuvinte precum *fericire* și *împlinire.* Nu-l întâlnisem încă pe Sam. El mi-a adus toată fericirea și mulțumirea din lume.

Ne-am plimbat pe plajă o vreme, apoi ne-am întors în oraș. Ne-am oprit la piață pentru a cumpăra câteva sticle de vin. Le-am lăsat în cameră când ne-am schimbat pentru cină. Ogunquit e genul de oraș — iar prin asta nu seamănă deloc cu Bostonul — unde trebuie să te schimbi pentru a lua masa în oraș seara. Îți dorești să faci asta. Am mâncat rață cu sparanghel și *risotto* la un mic restaurant și am băut o sticlă de vin. Jen a insistat să bem și niște coniac la sfârșit. Eram cam amețite când am ajuns la hotel.

Veranda din fata camerei noastre ne chema. Era întuneric și valurile sunau plăcut, îmbrățișând nisipul. Era noaptea perfectă pentru unul sau pentru cinci pahare de vin.

Nici una dintre noi nu avea tirbușon pentru sticlele cumpărate.

Am ridicat imediat receptorul. Din pricina băuturii, mă simțeam foarte sigură pe mine. Nu ne aflam la Ritz, dar, dacă voiam, eram în stare să-l fac

pe individul de la recepție să ne servească.

Nu numai că a găsit un tirbușon, dar părea fericit să ni-l aducă el însuși, își termina tura în câteva minute.

M-am întins leneșă pe pat.

— De ce nu? Adu trei pahare de vin, te rog.

Jen stătea pe terasă cu ochii închiși, ascultând oceanul. Sau poate că dormea.

Recepționerul a ciocănit la ușă zece minute mai târziu. Nu cred că avea 20 de ani. Se mișca precum un adolescent și jur că am văzut că penisul lui era în erecție.

Eram aproape bete; vinul întreținea buna dispoziție. Valurile oceanului loveau cu putere țărmul. Bostonul părea că se află la un milion de kilometri distanță; aveam chef să mă joc.

Recepționerul (nu pot să-mi amintesc cum îl chema, altminteri, mi se pare o minune că-mi amintesc ceva din seara aceea) era fericit să stea și să bea cu noi. Părea să nu aibă alte ambiții în afară de a lucra la Viking Inn. Asta îmi părea un lucru convenabil: mă săturasem de pseudointelectuali.

Probabil și Jen avea aceeași dispoziție. Stătea întinsă pe un șezlong, sorbind din vin, cu ochii închiși.

— Ei bine, știi cu ce se ocupă ea? l-a întrebat Jen pe recepționer, arătând spre mine.

Am chicotit. Tipul părea nerăbdător să afle:

— Nu, cu ce?

Jen a zâmbit fără să deschidă ochii:.

— Este matroană.

M-am uitat la recepționer. încă zâmbea, părând cumva surescitat, dar și neliniștit, ca și cum glumiserăm cam mult, ceea ce însemna că urma să râdem de el. Se juca puțin cu paharul de vin.

— Da, sigur, zise el cu jumătate de gură.

— întreab-o! îl îndemnă Jen.

Se uită la mine. Eram îmbrăcată într-o rochie albastră, subțire, pe care dădusem o grămadă de bani într-un magazin de lux numit Sola, aflat în Harvard Square. îmi scosesem pantofii cu tocuri înalte. Era impresionat, dar nu suficient ca să-și lase temerile deoparte.

— E adevărat? m-a întrebat.

Am arătat spre șezlongul de lângă mine:

— Vino aici, i-am sugerat.

A venit. Mirosea a săpun, a transpirație, la care se adăuga aroma puternică a aftershave-ului cu care se dăduse înainte să urce la noi. Avea fața plină de acnee. Am hotărât să fac abstracție de vârsta lui. Doar era suficient de mare ca să lucreze, nu? Mi-am pus o mână pe genunchiul lui.

— Sunt matroană, am confirmat încet, privindu-l în ochi. în Boston.

— Pe bune?

Simțeam cum zidurile lui de apărare se năruiau: băiatul voia cu disperare să mă creadă. Mi-am urcat mâna spre coapsa lui încet, dar ferm.

— Pe bune, am zis, și m-am aplecat spre el.

Nu mi-a luat mult. La cât băusem, mintea mea nu prea mai funcționa.

Recepționerul s-a dat bătut. Cam atât durează până ce un bărbat trece peste mândrie. M-a cuprins cu brațul de umeri și m-a sărutat. Nu era chiar un vis, dar, de ce nu, până la urmă? L-am sărutat și eu cu o oarecare doză de entuziasm. Cred că ultima dată când sărutasem un bărbat atât de tânăr fusese pe la 16 ani.

A fost foarte amuzant.

Odată ce a hotărât să încerce, recepționerul s-a dovedit el însuși plin de entuziasm și de o surprinzătoare creativitate. Amândoi am abandonat paharele de vin destul de repede și am decis să pasăm sticla de vin de la unul la altul.

S-a oprit să-și tragă sufletul după ce am terminat sticla. Jen ne privea cu un aer amuzat. Desfăcuse deja o altă sticlă de vin și mi-a oferit-o:

— Distracție plăcută, mi-a zis.

Recepționerul a hotărât să mai facă puțină conversație:

— Dar tu cu ce te ocupi în Boston? i s-a adresat lui Jen.

Ea a zâmbit și mai larg:

— Lucrez pentru ea, i-a răspuns, arătând spre mine.

A clipit:

— Vrei să zici că...

A aprobat din cap:

— Sunt damă de companie.

Ochii lui s-au mărit:

— Oh, Doamne!

S-a uitat de la ea la mine, pe măsură ce creierul lui prelucra informația. Mi-l și imaginam la școală sau la pizza a doua zi. Probabil că nu l-ar fi crezut nimeni. Săracul recepționer!

— Oh, Doamne! a zis din nou.

Jen părea să creadă că totul era o glumă. Stătea întinsă pe spate cu un zâmbet așternut pe chip și cu ochii închiși.

Eu, în schimb, încă aveam chef de joacă. M-am mișcat puțin ca să poată sta întins pe șezlong, apoi m-am urcat pe el. I-am dat jos tricoul, îl mângâiam pe piept. Ii simțeam prin pantaloni penisul întărit și brusc m-am simțit îndrăgostită de acel băiat, de acel moment în care orice se putea întâmpla doar pentru că așa ne plăcea. Nimic nu fusese pus la cale, nimic nu se taxa.

Mi-am tras rochia peste cap, stând tot deasupra lui, iar el a gemut de plăcere. I-am lins gâtul, simțin-du-l cum se mișca sub mine. Mi-a desfăcut cu îndemânare sutienul, asta spre surprinderea mea. Vasăzică, nu era prima oară.

Asta m-a excitat.

I-am dat jos pantalonii; șlițul și nasturele s-au deschis ușor. Și-a ridicat fundul ca să-i pot trage de pe el.

Cineva mi-a pus mâna pe umăr. Jen, cu geanta ei de seară în mână, stătea lângă mine, căutând ceva în ea. Intr-un final, a scos un prezervativ. Am dat din cap în semn de mulțumire, apoi am râs tare, pentru că mă simțeam fericită, fără griji, plină de viață. încă zâmbea când s-a așezat la locul ei, a luat o gură de vin și a închis din nou ochii. Nu-mi puteam da seama dacă dezinteresul ei era real sau mimat.

Pe de altă parte, în acea clipă nu mă interesa prea mult ce făcea Jen.

Mă așezasem din nou deasupra lui; recepționerul era mai mult decât pregătit să continue. M-a ținut de șolduri în timp ce și le-a ridicat pe ale lui și și-a

vârât mădularul în mine. Mă umezisem; am încercat o senzație foarte plăcută când m-a penetrat. Am gemut, am început să-l călăresc. Mă deplasam sus-jos, de-a lungul penisului lui. A dat drumul șoldurilor mele, mă ținea de sâni, înfingându-și cu putere mădularul lui tare, tânăr și foarte mare.

A durat parcă la nesfârșit. Intr-un final, am avut orgasm, respirând sacadat, prăbușindu-mă peste el și tremurând de plăcere. Apoi, m-a ridicat de pe șezlong și m-a așezat direct pe podea. S-a așezat deasupra mea și a continuat să-și împingă cu putere penisul în mine, țintuindu-mă cu el de,podea. Transpirase îngrozitor și gemea. M-am mișcat în același ritm cu el și, absolut uimitor, am avut două orgasme unul după altul. Când mi-a băgat-o ultima oară, a juisat și m-a ridicat de mijloc.

Am stat acolo preț de câteva minute, amândoi încercând să ne recăpătăm suflul până când, în sfârșit, el s-a ridicat în capul oaselor. Avea picături de sudoare pe spate; eu parcă tocmai ieșisem din cadă. Și-a scos prezervativul cu pricepere și l-a aruncat în coșul de gunoi de lângă ușă, unde se aflau doar dopuri și sticle goale. Stând în picioare, s-a întins să-și ia hainele. Carevasăzică, era un om care poate să reguleze ca lumea și știe suficient de multe ca să nu înceapă să vorbească despre asta. Mai mult, își dăduse seama cum stau lucrurile: nemaifiind vorba despre sex, el era în plus. Și, pentru că era în plus, își făcea grațios ieșirea. Recepționerul acela valora greutatea lui în aur. L-am aprobat apreciativ din cap.

Mi-a răspuns zâmbind:

— Deci... a început el, iar așteptam cine știe ce vorbe.

Un individ cu așa bun-simț, cu siguranță va face o remarcă elegantă.

— Deci, reluă, cum le pot demonstra altora că tocmai am futut o matroană?

—Ți-ai făcut-o cu mâna ta, mi-a zis Jen pe când ne pregăteam de culcare.

In cameră era un pat dublu matrimonial; nu-mi aminteam când am dormit ultima dată într-unul de acest fel.

— Era tânăr, am zis eu, căutând o scuză sau o explicație, nici eu nu sunt prea sigură.

— Avea acnee, observă ea malițioasă.

Se spălase pe dinți și în acel moment se îmbrăcase cu un tricou negru și cu un șort asortat.

— Care e faza cu francezii și hainele negre? am întrebat eu fără nici o legătură.

— Și oamenii din New York se îmbracă în negru, a spus ea. Și cei din Londra. Poate că e un obicei al celor de la oraș...

— Și eu sunt de la oraș, am spus, privind spre cămașa de noapte albă din bumbac cu care tocmai mă ajutase să mă îmbrac.

Da, eram mult mai beată decât credeam.

— Cine ți-ar vedea garderoba n-ar zice, mi-a răspuns cu un zâmbet.

A stins lumina și am stat pe întuneric câteva clipe, după care a început să chicotească:

— Ce e? am întrebat-o.

S-a întors cu fața spre mine:

— Așadar, zise ea încercând să-și păstreze un ton serios și imitându-l pe recepționer, cum le pot demonstra altora că am futut o matroană?

Am început și eu să râd cu poftă, ceea ce nu prea era normal, dar, pe de altă parte, ăsta e tot farmecul în a fi beată: totul devine amuzant.

— Astfel, am zis fără să gândesc.

Mi-am pus mâinile în jurul ei și am tras-o spre mine. Ne-am sărutat, buze moi peste buze moi, ale mele încă rănite și frăgezite, ale ei cu izul proaspăt al pastei de dinți.

Sărutul a durat parcă trei secole sau trei secunde. Jen s-a depărtat puțin și a vrut să spună ceva; dar am pus un deget pe buzele ei.

— Șșșt. Nu spune nimic.

Și n-a făcut-o. Mai mult chiar, și-a deschis buzele și și-a băgat degetul meu în gură, sugându-l mai întâi cu finețe, apoi tot mai hotărâtă. Mi-am apropiat șoldurile de-ale ei, tremurând excitată. Mi-am scos degetul din gura ei și cu el i-am explorat corpul, masându-i un sân, ciupindu-i un sfârc prin tricou. Din nou a vrut să spună ceva, dar m-am aplecat spre ea și mi-am lipit gura de a ei, mai insistent de această dată, limba mea explorându-i cerul gurii.

Și-a pus brațele în jurul meu și m-a ridicat deasupra ei. Săruturile ei erau acum la fel de insistente ca ale mele. Sânii noștri se frecau unii de alții, respirația ei devenise sacadată; încercă să desfacă panglicile cămășii mele de noapte. Nu a reușit și amândouă am început din nou să râdem. Și-a apropiat mâinile și a rupt pur și simplu materialul cămășii.

— îmi place de tine când ești hotărâtă și nerăbdătoare, am gâfâit eu.

Mâinile noastre se mișcau haotic, mângâind și ciupind trupul celeilalte. Jen s-a lăsat mai jos, pe pat. Cu buzele și limba îmi mângâia sânii, îmi lingea și îmi sugea sfârcurile. încercam să rezist, dar mă ținea nemișcată în timp ce mă chinuia. Mă ondulam sub ea, respirând cu greutate, sucindu-mă și întorcân-du-mă până când am ajuns eu deasupra. Am coborât pe ea până când buzele mele i-au sărutat vulva. Ea era acum cea care gemea și se zvârcolea de plăcere, cu degetele încâlcite în părul meu.

M-am ridicat să trag aer în piept și ne-am lipit șoldurile. Ea și-a apropiat mâna de labiile mele și mi-a introdus un deget în vagin, apoi încă unul,

mișcân-du-le ritmic înăuntru, jucându-se cu clitorisul meu, apoi înfingându-le din nou. Gemeam și gâfâiam foarte tare. A tresărit de încântare și s-a aplecat pentru a-mi gusta din nou vulva. Mi-am încolăcit picioarele după grumazul ei și am strâns.

Trecuse de ora trei dimineața când ne-am oprit extenuate; eram încă bete. Stătea în ușa toaletei dând pe gât ce mai rămăsese din sticla de vin. Eu mă uitam la cămașa mea de noapte care era ruptă.

Jen a râs și a început să cânte:

— „Bun venit la azilul de nebuni..."

M-am așezat în fund pe pat, vrând să-mi aprind o țigară.

— M-am născut în Carolina de Sud, am spus, aprinzând un băț de chibrit pentru ca, mai apoi, să-l arunc în scrumieră.

Am inhalat fumul, apoi i-am dat drumul încet.

— Cineva faimos — nu-mi amintesc exact cine — a zis că acest stat, Carolina de Sud, e prea mic pentru a fi considerat o plantație și prea mare pentru a fi transformat într-un spital de nebuni.

S-a întors în pat, mi-a luat țigara din mână și a stins-o în scrumieră. Aplecându-se peste mine ca să stingă lumina, mi-a zis:

— Și tu crezi asta?

Am rămas tăcute foarte mult timp.

[1]

Populație indigenă din nordul regiunii New England. (n. red.)

La domiciliul clientului, altfel spus catering

Crăciunul se apropia cu repeziciune: mama mă întreba prin intermediul unui șir lung de scrisori dacă avea să mă mai vadă vreodată.

Dorul ei nu avea nimic de-a face cu semnificația religioasă a acestei sărbători. Familia mea mă crescuse în credința luterană, dar religia nu a ocupat niciodată un loc important în viața mea.

Uneori, îmi doresc ca lucrurile să nu fi fost așa.

Ii aud pe acei oameni, toate acele voci, chiar și pe cei de la mine din Sud, care vorbesc despre ispășire și pocăință ca fiind experiențe comune și îndrăgite și eu nici măcar nu pot să mă apropii de astfel de sentimente.

Obișnuiam să întâlnesc acele voci în cărți — la Walker Percy și Flannery O'Connor, în special — și toate proclamau certitudinea că există ceva care poate constitui măsura vieții noatre; îmi doream și eu asta, acea provocare și nevoie. Noaptea foarte târziu, copila din mine se întreba — încă o face — unde e Dumnezeu și dacă El se gândește la mine vreodată; dar cam la asta se limitează sentimentul meu religios. Port uneori conversații lungi cu Dumnezeu, în poezia și în scurtele mele povestiri, dar acestea sunt mai degrabă monologuri pe care le pun pe hârtie pentru a-mi calma durerea, vinovăția, frica, în căutarea icoanei unui părinte care să îndrepte lucrurile.

Această privire simplistă nici nu atinge adâncimea, intensitatea, misterul pe care aud că alți oameni le încearcă. Cei mai mulți dintre aceștia sunt catolici. Cred că a fi catolic este ceva cu adevărat special. Toți par să cunoască lucruri la care eu nu am acces, taine zăvorâte în spatele unei uși cu mii de lacăte. Jeannette mi-a vorbit într-o noapte despre vremea când frecventa școala de maici, despre rugăciunile de dimineață, despre acea atmosferă pe care o creează lumânările, cântecele, fumul de tămâie.

— Ne rugam pentru restul lumii și pentru oameni care nu vor afla asta niciodată. E un lucru plin de mister, nici n-ai cum să-ti dai seama dacă n-ai trăit asta. E pur și simplu vorba de mister.

Da, ea e catolică. Face parte din acel „club“.

Trebuie să recunosc că unele dintre cele mai bune scrieri pătrunse de credință erau dintre cele datorate autorilor din Sud. Flannery O'Connor era catolică în Sudul protestant, iar povestirile și corespondența ei reflectă nu doar sentimentul diferenței, ci și faptul că accepta semnificația ei. Protestanții se vor profund religioși, dar, sinceră să fiu, nu cred că depun prea mari eforturi în direcția asta. Ei trăiesc religia și discută despre ea în termeni elevați și pompoși care altora li se par inaccesibili.

Dar tot ei își pun aceleași întrebări la care mă gândesc noaptea sau mi-e frică. GaiJ.Godwin are, undeva, un personaj care îl întreabă pe un preot: „Cum pot eu să-ți cer ție sau lui Dumnezeu să-mi ierte păcatele când știu că ieșind de-aici o să spun data viitoare aceeași minciună atunci când voi fi întrebat?"

Noi nu prea înțelegem care sunt limitele ființei umane și în ce constă pacea spirituală extraordinară conferită de credința că undeva, chiar dacă noi toți creăm haos înjur, Dumnezeu le vede pe toate. Tocmai acest aspect mă fascinează.

Dar nu într-atât cât să mă convertesc. Sau cât să fac asta. Dar suficient cât să meditez și, într-un fel, să-i invidiez pe alții.

V-am spus toate acestea pentru a vă explica faptul că mama nu mă ruga s-o vizitez pentru că împărtășeam amintiri legate de slujba de Crăciun. Nu, mama voia să știe ce se petrecea.

O, da! Asta era o întrebare de milioane: „Cu ce te ocupi, Abby?"

Trebuie să am grijă ce le răspund celor care-mi spun Abby. E vorba despre lumea reală, iar întrebarea devine una dificilă.

Multă vreme le-am spus celor care mă întrebau că aveam o firmă de *catering.* Asta explica multe: vorbeam la telefon întreaga seară, supraveghind felul în care erau respectate contractele pe care le semnasem; vorbeam ziua la telefon pentru a organiza evenimente, pentru a lua legătura cu femeile care lucrează pentru mine ca bucătărese și chelnerițe. Nu aveam un sediu, era vorba despre o companie de distribuție, cum se spunea prin anii ’90. Părea un răspuns plauzibil pentru cei mai multi oameni, care se declarau mulțumiți de el.

Și asta era — și încă e partea cea mai bună din această minciună: nu stârnește curiozitatea pentru că, pur și simplu, nu e nimic interesant la mijloc.

Imaginați-vă o petrecere cu cocteiluri, conversații animate și zâmbete false.

— Și cu ce te ocupi?

— Am o mică firmă de catering.

Zâmbetul rămâne în mod artificial pe figura interlocutorului:

— O! Ce... drăguț!

Dacă trebuie să mai stea de vorbă cu mine, se va chinui să găsească o altă întrebare. Nu sunt prea multe.

— Și îți place ceea ce faci?

Dau din umeri cu indiferentă:

— E bine. Nu e chiar atât de interesant.

Și subiectul este închis. Garantat.

Această „afacere" îmi oferă un excelent paravan. Am făcut chiar și un antet cu emblema și numele companiei, pe care le-aș putea folosi pentru

corespondență oficială la nevoie. I-am spus și mamei că am o astfel de firmă și, odată ce a trecut de faptul că eu nu știu să gătesc („Mamă, am oameni care fac asta pentru mine!“), a acceptat ideea.

In cea mai mare parte a timpului...

Când m-am întâlnit cu tatăl unei prietene, în scurtul răstimp cât am făcut parte din consiliul de administrație al unei biblioteci, am încercat să spun același lucru în așa fel încât să pară credibil. Aveam o firmă de catering și eram foarte bună în domeniu.

Jeremy Burns era un fel de guru al marketingului. Erau mulți ca el în anii ’90, indivizi ale căror afaceri constau în a le spune „vrăjitorilor" care creaseră in-ternetul cum să-și cheltuiască banii și să devină faimoși făcând ce știau ei mai bine. M-am întâlnit cu el când căutam cărți la anticariatul Avenue Victor Hugo de pe Newbury Street și am ieșit cu el o dată sau de două ori la o cafea. Nu erau întâlniri romantice, îl priveam doar ca pe o cunoștință. Și atât. Când Jeremy m-a întrebat cu ce mă ocup, răspunsul mi-a venit imediat:

— Am o mică firmă de catering.

Mi-a cerut cartea de vizită și am mimat surpriza profesionistului care te asigură că tocmai le-a terminat, dar că urma să-mi fac altele. I-am dat numărul meu de serviciu, pentru că linia mea privată nu prea funcționa. Am mai dat nas în nas cu el de câteva ori, pentru că Bostonul e un oraș mic. Dar doar în treacăt.

Apelul a venit într-o zi de marți.

— Alo? Bună, ăăă, firma Avânți?

Agenția mea are un nume, pe care însă îl folosesc destul de rar și doar în scopuri promoționale.

— Da, așa este, am spus. Cu ce vă pot ajuta, domnule?

— Tu ești Abby? Pare a fi vocea ta. Sunt Jeremy Burns. Noi — ăăă — ne-am întâlnit pe Newburry Street acum câteva săptămâni. Sunt cel cu care ai stat de vorbă despre Faulkner...

Știți care e calea sigură spre inima mea? Să îmi vorbești despre Faulkner. Dar ceva nu era în regulă. Cum aflase Jeremy de afacerea mea? Voia o fată? Intrasem deja în rolul matroanei, răspundeam la telefon și le anticipam nevoile. Apelul acesta mă luase prin surprindere.

— îmi amintesc de tine, am zis într-un final, neajutorată.

Nu știam ce altceva să spun.

— Mă bucur. Pari ocupată, nu o să te rețin. Organizez o mică serată...

„O, ce bine!“, m-am gândit eu. „O invitație." Lucrurile se limpezeau. Poate că totuși exista un soi de atracție între noi.

— Și mă întrebam dacă ai putea aranja ceva pentru, să zicem, 30 de oameni? Nu mă interesează preparatele calde și nici nu mă dau în vânt după bucătăria asiatică. Doar niște aperitive, ceva ingenios. O să am și un bar bine aprovizionat, vreo doi țipi care să se ocupe de băuturi; cred că vor mai trimite pe cineva. Așa că, poate, doar trei sau patru oameni care să servească...? Ce zici? Tu ești experta. De duminică în două săptămâni. Orice crezi tu că ar fi nimerit îmi convine de minune.

Nasol. *Foarte* nasol.

— Jeremy, las apelul tău în așteptare pentru un minut. Revin imediat.

Asta ca să-l fac să creadă că-mi verificam calendarul. Am inspirat adânc și apoi am sesizat comicul situației și am izbucnit în râs. Parcă aș fi fost prinsă cu mâna în bolul cu bomboane. „Asta să-ți fie învățătură de minte!", mi-am zis și am reluat convorbirea.

— Uite, știi ce, suntem ocupați până la sfârșitul lunii viitoare. Mă bucur totuși că ai sunat.

Dacă îl dezamăgisem, a reușit totuși să mascheze asta.

— Ce păcat... Bine, eu de obicei apelez la altă firmă. Doar că mă gândisem...

— Nici o problemă, am zis eu repede.

Aveam încă un apel, iar afacerile sunt afaceri.

— Mult succes cu petrecerea...

Ii venise altă idee:

— Uite, Abby, poate ai vrea să vii?

„A, nu, mulțumesc!. De ce? Ca să mai fac rost și de alți clienți pentru «firma mea de catering»? Nu, cred..."

— O să fiu destul de ocupată cu tot felul de treburi aici, i-am răspuns sinceră.Trebuie să închid, Jeremy. Mă sună cineva. Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă.

Nu mai folosisem pretextul cu firma de catering în fața mamei de câțiva ani. Nici nu o mai vizitasem în tot acel răstimp. Mă gândeam la ea, la casa și la felul ei de-a vorbi. îmi aminteam de petrecerile obligatorii de Crăciun — și care fac parte din tradiția orașului Charleston — la care mama mă va determina să particip. Pahare de sherry ciocnite cu oameni în vârstă și bogați, în fața șemineurilor mult prea fierbinți, voia bună pe care trebuia s-o întrețin fără vreun alt sprijin decât alcoolul. Mă gândeam. Am mai luat un pahar de vin și am continuat să mă gândesc.

Am ajuns la concluzia că în nici un caz nu mă voi duce acasă de Crăciun.

*

Ningea când taxiul m-a lăsat la aeroport. Mă gândeam tristă că nu aveam nici un chef să mă duc acasă. Dar măcar acolo nu era zăpadă.

Acasă a însemnat întotdeauna Charleston, Carolina de Sud. Oricât de mult stătusem în nord, știam că rădăcinile mele se aflau acolo unde mă născusem. Sunt originară din al optulea stat care semnase Constituția, primul care ieșise din Uniune înainte de Războiul Civil.

Nimic din toate astea nu păreau a fi suficiente pentru cei din Charleston. Tot ce fac ei este excesiv: locuitorii unei insulițe aflate la sud de Charleston au zis că, dacă statul nu ieșea din Uniune, atunci ei își vor proclama autonomia. Așa sunt oamenii pe-acolo — își formează o opinie și apoi nimic nu-i mai poate convinge de contrariul, orice le-ai spune. Fie că e vorba despre bucătăria noastră (în care sunt folosite din plin *okrcf,* alune fierte, jumări, brânză pimento și mult prea multe piersici) sau despre moștenirea noastră culturală (Rhett Butler care era din Charleston, pirații faimoși), noi suntem foarte mândri de ceea ce ne caracterizează.

**Abelmoschus exculentus,* plantă ale cărei fructe sunt folosite mai ales în bucătăria Africii de vest. (n. red.)

La fel era și mama, trebuie să recunosc. Există doar câteva familii în Charleston care contează — și ea face parte dintr-una dintre ele, asta dacă nu punem la socoteală căsătoria cu tatăl meu. După moartea lui, și-a recăpătat numele ei inițial și cred că a regretat întotdeauna că renunțase la el în acea perioadă.

Am fost crescută — mama încă trăia acolo — într-o casă cu arhitectură italiană, pe South Battery Street. Era, în același timp, un vis și un coșmar să crești acolo. Verandele sudice nelipsite, balustradele și ornamentele și-ar fi avut locul mai degrabă pe un tort de nuntă decât pe o astfel de clădire.

Acum râd de Charleston, dar din pricina lui am ajuns cine sunt acum, cine eram până ce am plecat la Emerson College din Boston, unde am descoperit ce bine e să nu te știe toată lumea. In copilăria mea, totul avea un Sens. Da, cu majusculă.

La nici trei străzi de casa unde am locuit se găsea Cabbage Row, redenumit în *Porgy andBess* drept Cat-fish Row de George Gershwin, care s-a mutat în Charleston în 1934. îmi amintesc că mă plimbam pe plaja Folly în perioada romantică a adolescenței mele, gân-dindu-mă că Gershwin și Heyward[1] lucraseră la doar câțiva iarzi distanță de locul pe unde hoinăream, încercând să redea sunetele de atunci ale locurilor: strigătele lăptarului, ale celui care vinde căpșune sau ale celui care aducea crevete.

Mă amuzam de slăbiciunea compozitorului pentru publicitate și de felul în care încercase să rede-numească plaja Folly cu numele lui.

Doar că nu i-a mers, desigur, v-am zis că locuitorii de-acolo sunt încăpățânați.

Sunt copilul trecutului meu și sunt la fel de încăpățânată ca oricare dintre ei. Poate de aceea mă aflam acolo: nu voiam să-mi las mama sau trecutul să mă împiedice să-mi adjudec prezentul. Aveam o viață pe care o iubeam. Totuși, orașul meu natal făcea parte din mine. Sosise vremea ca trecutul și prezentul meu să se unească din nou, pentru ca, în sfârșit, cercul vieții mele să se închidă. Deci propria mea încăpățânare mă adusese aici, încăpățânarea oamenilor în jurul cărora am crescut, a vântului și a vocilor din trecutul Charlestonului.

La sud de oraș și până la Savannah, coasta e plină de insule deșertice ca niște diguri. Dacă mergi cu mașina la sud de oraș, pe Route 17, râurile sunt maronii precum ceaiul. In fața ochilor tăi se desfășoară lent o panoramă care te seduce: chiparoși înalți și stejari vajnici, palmieri — simbolul vegetal al statului (de ce au nevoie statele de un astfel de simbol oficial?), plante *kudxu* și arbuști de yucca. Malul e presărat cu ierburi înalte, singurele care sunt în stare să reziste vitregiilor climei.

Uraganele atacă nemilos coasta, urlând în vreme ce cotropesc insulele de barieră, apoi caută drumul spre Charleston. Multe uragane au lăsat urme asupra orașului. In 1989, cel botezat Hugo a trecut prin Charleston deplasându-se spre interiorul continentului până la Charlotte. Lunile de septembrie și octombrie nu au mai fost la fel de-atunci, cel puțin asta spunea mama când vorbea în acea perioadă cu mine la telefon, aproape sigur cu privirea ațintită la cer. Dacă nu are ceva care s-o îngrijoreze, mama nu e fericită.

Grijile privitoare la mine constituie pasiunea ei cea mai mare. Iar ele priveau tot ce ține de mine: notele, prietenii, tivul fustelor. După ce m-am mutat la Boston, se plângea că nu mâneam suficient, că nu îmi spălam rufele cum trebuia, că le dădeam lui Siddhartha și lui Court mâncare proastă.

Ca să nu mai vorbesc despre slujba mea...

M-a așteptat la aeroport. Era la fel de sprintenă ca întotdeauna. Nu am putut niciodată nici să înțeleg și cu atât mai puțin să ajung să depun la fel de multă energie în orice activitate așa cum face mama.

— Mașina e parcată acolo. Ce ai de cărat? Mă bucur să te văd. Nu ți-e frig?

Ne-am așezat în fața uriașului șemineu din sufrageria casei în stil italian de pe South Battery Street. Am băut câte un pahar de Chardonnay; mama îmi povestea ce s-a mai întâmplat, ce însemna să-mi împărtășească istoria unui întreg an de bârfe.

— Da, desigur, știam cu toții atunci când s-a căsătorit cu el că va fi un dezastru, dar ea totuși a făcut asta. Nu avea *un Nume,* știi...

In Charleston, există nume și există Nume, iar mama se referea la cele din urmă. Cei care le poartă sunt anglo-saxonii, deși nimeni nu le spune așa. Ei sunt Oamenii Importanți de-acolo. Până când s-a căsătorit cu tatăl meu, mama a purtat un astfel de Nume.

In camera unde se servea masa în acea imensă casă, pe care acum o împarte numai cu umbre și cu amintirile ei, există un fel de altar dedicat tatălui meu: portretul lui, pictat de un artist celebru din Carolina, o medalie din al Doilea Război Mondial, în care el a luptat, diverse fotografii pe un perete lateral, primul cadou pe care i l-a oferit, un exemplar cu dedicație din *Winnie-the-Pooh.*

Mă opresc în fața altarului, ating acele amintiri; îi aparțin ei, nu mie. Nu astea erau lucrurile legate de el care-mi rămăseseră în suflet. Eu îmi aminteam de barba lui țepoasă atingându-mi obrazul când mă săruta, de omniprezentul miros de tutun de pipă, de acea ușă care mi-a fost închisă în vreme ce așteptam în hol.

Mama are propriile relații cu cei din casta superioară a „brahmanilor" din Boston și e mai mult decât dezamăgită că nu mi-am găsit și eu locul printre ei. Aduc în discuție firma mea de catering. Ea intervine îndemnându-mă să mă reapuc de școală. încerc să argumentez devotamentul față de afacerea de care mă ocup.

— Poate consideri că o meserie în acest domeniu e sub nivelul meu, o provoc eu.

A strâmbat din nasul plin de zbârcituri:

— Nimeni nu te acuză că te ocupi de catering, dragă, îmi răspunde ea.

Mâinile ei delicate țin în echilibru ceașca de ceai. Este dintr-un porțelan foarte fin care strălucește în lumina focului.

— Altceva ar fi într-adevăr sub nivelul tău.

Și astfel am aflat că știa de afacerea mea reală, dar nimic mai mult, pentru că ea nu spune lucrurilor pe nume atunci când e vorba despre aspecte care prezintă inconveniente. Orice mică problemă poate fi tratată cu un zâmbet; orice problemă majoră poate fi ignorată. Era o abordare care a ajutat-o de-a lungul vieții și la care nu voia să renunțe acum.

Cu toate acestea, eu nu mă lăsam așa ușor. Poate chiar voiam o confruntare — cine știe? Prietena mea Tammy, care e lesbiană, mi-a povestit odată despre dezamăgirea trăită când s-a întors acasă ca să-i înștiințeze pe-ai ei cu privire la orientarea ei sexuală.

— Am crezut că vor fi șocați, mi-a spus, că vor fi îngroziți, că mă vor renega, că le va fi rușine de mine, ceva, orice. Dar au acceptat asta foarte ușor. Toată povestea aia chinuitoare s-a sfârșit cu bine.

Poate că și eu mă simțeam la fel, provocând-o pe mama să mă conjure să-i spun cu ce mă ocupam. Nici nu știu de ce. Poate că, dacă ar fi reușit să mă scoată din sărite, m-ar fi făcut să simt că sunt, în sfârșit, egalul ei.

Dar se consideră, oare, vreodată vreo fiică egala mamei sale?

în oraș au fost organizate toate cele tradiționale de Crăciun: coruri cântând în stradă, petreceri cu vin fiert — lucruri care aminteau de lumea lui Dickens. Simțeam că toate acestea se întâmplă undeva, departe. Mama și cu mine am decorat un uriaș brad de Crăciun, cât două etaje, l-am pus în holul nostru înalt. Ne-au vizitat prieteni de-ai ei, veniți la un pahar de punch sau de rom, discutând despre probleme lor. în dimineața Crăciunului, am deschis cadourile atent alese. Am primit un medalion din argint pe care îl port și astăzi.

Nu că n-ar fi frumos; chiar este. Nu că nu ne înțelegeam bine în atmosfera aceea dominată de superficialitate. Dar, în sfârșit, recunoșteam față de mine că, pur și simplu, nu aveam ce căuta acolo și probabil că de multă vreme locul meu nu mai era acolo.

M-am întors la Boston și am nimerit într-un uriaș ambuteiaj tot drumul prin Callahan — Summer Tun-nel, venind dinspre aeroport spre oraș. Șoferul de taxi nu era prea vorbăreț, iar asta nu mi-a displăcut.

Eram acasă.

Cred că, până la urmă, fiecare își alege familia. Nu mă refer la cea în care te-ai născut și de care ești legat prin trecutul comun și viitorul nesigur, ci la oamenii pe care îi alegi să fie în jurul tău.

Stăteam în living și îi priveam pe Robert, pe Luis, pe Jeannette, pe Lily și pe Benjamin, cu Siddhartha și Court torcând în apropierea noastră și îmi venea și mie să mă pun pe tors. Legăturile care ne țineau laolaltă erau fragile — mai fragile decât credeam fiecare dintre noi dar reale, rezultat al unei alegeri libere. Și, la urma urmei, acesta poate că este singurul lucru de care avem nevoie.

Undeva în muzica celor de la Clannad apare un vers care sună cam așa: *As deep as you could wish to find/ On the blind side of your heart, safe inside your mind* [2]. Acolo se aflau toți: în siguranță, în mintea mea.

[1]

Du Bose Heyward (1885-1940) — autor american cunoscut mai ales datorită romanului *Porgy,* adaptat ulterior în varianta muzicală semnată de George Gershwin *(Porgy andBess).* (n. tr.)

[2]

„In acele profunzimi pe care-ai vrea să le afli/ în nevăzutul inimii tale, adăpostit în mintea ta“ (engl.) — versuri din cântecul *Court of Love* al formației irlandeze Clannad. (n. red.)

Familia și afacerile

Tot referindu-mă aici la felul în care vorbești despre profesia ta, ajung din nou la prezent.

Sam adoră să meargă în parc. De ce? Există oare ceva în ADN-ul fiecărui om din pricina căruia, copil fiind, te simți atras de aceste locuri cu nisip, leagăne, tobogane și discuții stupide? îmi vin în minte o mulțime de locuri, unde copiii se pot distra, unde pot merge — pe plajă, la fermă, la râu într-o călătorie —, dar nu, el vrea în parc, mereu în parc.

Trebuie măcar să recunosc că e consecvent.

Când intră în vacanță sau suntem în weekend, ne ducem acolo aproape în fiecare zi în care vremea e frumoasă. îmi iau o revistă și mobilul, împreună cu toate nimicurile nelipsite când copii ies în parc: pahare din plastic, ceva de mâncare ca să reziste până la ora mesei și, desigur, plasturi. Nu e prea rău; pe vremuri trebuia să car și o pungă de scutece, loțiuni și șervețele umede. Nu le duc dorul acelor zile, deși uneori aș vrea ca Sam să fie din nou bebeluș.

De obicei, revista rămâne nedeschisă, pentru că Sam are nevoie de atenția mea în tot ceea ce face, chiar și în cazul celor mai banale lucruri.

— Uite, mami, cum mă dau pe tobogan!

— Mă uit.

— Mami! Nu-i bine! *Nu m-ai văzut*\

— Te-am văzut, Sam, te-am văzut.

— Mami! Uită-te cum mă dau în leagăn! Ia uite cât de sus ajung!

— Foarte frumos, dragă.

Cam așa decurg de obicei conversațiile noastre. Așa că-mi iau tot felul de lucruri cu mine, sperând că în acea zi copilul meu mă va lăsa ca printr-o minune în pace și voi putea să citesc. Dar asta nu se întâmplă niciodată.

In privința telefonului mobil, lucrurile stau cu totul altfel.

Stau de vorbă cu celelalte mămici, desigur. Și (spre marea mea surpriză) nu-i o categorie rea din care să faci parte — cea de mămică. Discutăm doar despre copii, nu despre lucrurile pe care le facem în afara calității noastre de mame. Nici măcar despre familie, soți sau despre alte lucruri care nu au legătură directă cu scutecele, urticariile sau febra.

Vorbim doar despre copiii noștri.

Aici nu trebuie să mă chinuiesc cu povestea mea plictisitoare despre catering. Faptul că sunt mama lui Sam e suficient pentru ele.

Stăm pe o bancă, lumina soarelui filtrându-se prin frunzișul copacilor; copiii se joacă liniștiți. Câte unul dintre ei mai cade și trebuie să-l iei în brațe, alții se mai ceartă, dar la atât se rezumă neplăcerile care s-ar putea produce. Păsările ciripesc deasupra.

Mănânc și sunt atentă la discuția despre problemele create de faptul că fiicei lui Marianne îi dau dinții.

Și apoi îmi sună telefonul.

Acum, toată lumea are celular. Copii puțin mai mari ca Sam au așa ceva. Dacă te afli la raionul de alimente din orice mall, înțelegi instantaneu ce vreau să zic. Așa că nimeni nu mai e luat prin surprindere când un telefon mobil sună undeva în apropiere.

— Alo?

— Bună, Peach. Sunt Pete Povaklas.

„Nemaipomenit". Cel mai bun client al meu din iad..., iar eu trebuie să joc rolul mai ceva ca o actriță.

— Bună, Pete, îi răspund prudentă.

Celelalte mămici vorbesc acum cu voce scăzută, din politețe, ca să pot purta conversația.

— Peach, vreau o fată nouă. Adică, una cu adevărat nouă. Una care să mă aprecieze.

Dacă aș fi fost acasă știu ce i-aș fi zis, și anume că ar fi apreciat mult mai mult dacă s-ar fi purtat mai respectuos cu ele. E o discuție pe care o purtăm destul de des. Dar având în vedere circumstanțele...

— Desigur..., îi zic eu pe un ton nesigur. Nu sunt la birou acum, mă poți suna mai târziu ca să rezolvăm problema?

Aș vrea eu.

— Nu, Peach, îmi zice enervat. M-am săturat să mă tot amâni. Tot ce-mi spui e: „Discutăm mai târziu". Vreau să vorbim acum. Pe vremuri, aveai fete minunate.

Are o memorie selectivă. Era la fel de nervos și în acele vremuri bune, indiferent ce-ar fi însemnat asta în lumea lui imaginară.

— încă am, Pete, îi spun nepăsătoare, întâmpinând privirea uneia dintre mămici cu un zâmbet.

Acum eu sunt doar o mamă ca toate celelalte, o femeie obișnuită care încearcă să-i spună individului acesta că nimeni nu vrea să se culce cu el pentru că are un fel de-a fi atât de neplăcut.

— Mă pot uita pe listă când ajung acasă, nu o am cu mine acum.

— Pe listă? Ce listă?

„O, Doamne! Demonstrează-mi, Pete, că totuși creierul tău funcționează cât de cât...“

— Glumeam, zic eu neconvingător.

„Cum să scap de tipul ăsta și încă repede?"

— Ce vreau să spun e că sunt plecată, sunt ocupată și aș fi bucuroasă dacă am putea vorbi mai târziu. Acum nu pot, îl informez ferm.

Sam aruncă totul din nisiparniță. Până și ăsta e un bun motiv ca să închid; nu e un lucru care să-mi atragă prea multe simpatii în parc.

— Peach, tu întotdeauna vrei mai târziu...

II întrerup cu obrăznicie:

— Ei bine, acum nu e mai târziu, Pete, îi dau eu replica inteligentă. Vorbim mai încolo.

închid apelul și oftez, având grijă să nu mă uit la mămicile din jur. S-or gândi că lucrez în domeniul imobiliar?

Uneori mă gândesc că ar fi o alternativă mult mai bună.

Trebuia să iau o decizie în privința lui Benjamin.

După ce s-a perindat pe la periferia vieții mele timp de doi ani, într-un final a hotărât că avea nevoie de ceva mai mult decât o formație care repetă într-un garaj și câte o noapte petrecută ocazional la mine. Iar acesta era un lucru foarte bun altminteri. Nu mă înțelegeți greșit: nu eram sigură dacă aveam și eu un loc al meu în noile sale planuri.

S-a lăsat de șofat, a renunțat la slujba de taxime-trist, nu a mai lucrat ca șofer de noapte pentru agenția mea. Stătea toată ziua pe jos, în livingul meu,

înconjurat de broșuri lucioase de la diverse școli, răsfoindu-le, vorbind de unul singur. A făcut asta câteva săptămâni la rând. Mi s-ar fi părut un lucru minunat dacă nu mi-ar fi dat o stare de nervozitate.

Deși nu eram prea liniștită în privința relației mele cu Benjamin, îmi era totuși frică să-l pierd. Dacă acel lucru pe care îl căuta l-ar fi îndepărtat de mine?

Așa că l-am pus la încercare. Am scornit tot felul de motive ca să mă supăr pe el. Am băut și am petrecut și l-am ignorat zile în șir, apoi m-am luat de el, fără să ascult de glasul rațiunii. Trăiam într-o rutină înnebunitoare, preferam să mă enervez decât să contracarez lucrurile care mă faceau să mă comport așa. Era o situație neplăcută.

Benjamin a suportat toate aceste răbufniri ale mele. Pleca atunci când aruncam cu tot felul de lucruri după el și se întorcea după ce mă calmam. Trebăluia prin apartament, făcând reparații de care nu avusese timp luni întregi. Făcea dragoste cu mine încet, cu gingășie. Se uita întruna prin acele broșuri.

Intr-un final, a luat o decizie și s-a înscris la faimoasa North Bennet Street School din Italian North End.

Am rămas cu gura căscată. Eram cu cineva despre care crezusem că-și va petrece tot restul vieții schimbând slujbele, trupele, ieșind și plecând din viața mea când avea chef. Iar el lua acum decizii care îi schimbau radical cursul vieții.

Totuși, eram speriată că, odată ce va face asta, nu-mi voi mai găsi un loc în viața lui.

Așa că am fost încântată când m-a rugat să mergem împreună să vizităm școala. North Bennet Street School are o reputație internațională, fiind cunoscută ca școală de meserii, un gen de unități de învățământ aflate pe

cale de dispariție. A fost construită în 1885: până și numele ei impune respect. Nu cred că mai sunt multe nume care să aibă o asemenea rezonanță.

Aici poți învăța care este tehnologia de construcție a pianelor, poți afla cum se fac bijuteriile, poți descoperi misterele lăcătușeriei, ale legării cărților, cum se fac viorile și cum se recondiționează. Benjamin a ales tâmplăria în domeniul restaurării. In acest univers al fast-foodurilor, al relațiilor sexuale consumate pe fugă, al educației făcute în doi timpi și trei mișcări, North Bennet iese în evidență prin faptul că reprezintă o continuare a unei lungi tradiții de meșteșugari pe cale de dispariție dacă e să ne luăm după succesul Wal-Mart[1].

Sau cel puțin așa mi-a zis Benjamin. încă încercam să par la fel de entuziasmată ca el. Luam cunoștință de idei care nu știam să-i fi trecut până atunci prin minte. Voia să le redea lăcașurilor vechi frumusețea. Făcuse prospecții, mi-a zis el, plecase la vânătoare de fantome, studiase mori abandonate și case în paragină.

Voia să readucă viața în aceste clădiri și voia să o facă așa cum trebuia. Voia să învețe calea.

Nu știam ce să zic.

îl subestimasem, credeam că Mnemonic și fotbalul de duminică după-amiază erau singurele lucruri la care se gândea. Mă uitam la meșteșugarii din North Bennet Street School, contemplându-le concentrarea, bucuria, atenția pentru detalii. îl priveam pe Benjamin a cărui figură se lumina urmărindu-i. Am știut că se întâmpla ceva misterios. Ca atunci când Jeannette îmi povestea despre slujbele de dimineață din copilăria ei. Simțeam că universul începe să se miște și ceva cu totul special, plin de forță, ieșea la lumină pentru a-1 însufleți.

Când scrisoarea de acceptare a lui Benjamin a sosit, l-am dus la Aquitaine în clădirea St. Cloud de pe Tremont Street să sărbătorim. Fața de masă era de-un alb imaculat. Am băut un vin foarte bun și am mâncat mult prea mult.

Când l-am privit pe deasupra paharului, am avut senzația ciudată că era un străin, un om pe care nu-l mai văzusem până atunci.

Nu spun asta într-un sens negativ. Nici pomeneală! Dimpotrivă, se năștеau un fior și o încântare — senzația că-l voi redescoperi. Iar asta îmi plăcea. Mi-am încleștat degetele într-ale lui, privindu-l de parcă ar fi fost prima noastră întâlnire.

Câteva dintre firele sprâncenelor sale erau zbârlite, lucru pe care îl găseam atrăgător. II sorbeam din ochi, fără a da pic de atenție la ce se întâmplă în jur, chelnerilor! care serveau la mese, vântului care mătura Tremont Street. Stăteam, mă amețeam cu vin și mă îndrăgosteam de Benjamin.

Când, în sfârșit, am plecat de-acolo la o oră foarte târzie, ne-am îndreptat spre apartamentul meu, stând tăcuți în taxi, ținându-ne de mâini cu un soi de înfricoșare pe care nu o mai simțisem până atunci. Nici măcar nu ne sărutam, nici nu ne mângâiam, cum aș fi ftcut-o eu — pe cine încerc să păcălesc, cum am tot făcut — cu o mulțime de alți bărbați. Totul era învăluit în mister, dar era, în același timp, simplu, plin de intensitate, cumva neliniștitor, cu totul altfel decât dacă ne-am fi năpustit unul asupra celuilalt sărutân-du-ne și mângâindu-ne.

Am intrat după el, închizând ușa în spatele meu și rezemându-mă ușor de ea. Era pentru prima dată, din adolescență, când nu știam ce să fac. Apoi, i-am simțit răsuflarea pe gât și m-a luat de mână.

— Vino cu mine.

L-am urmat.

M-a așezat pe pat, apoi a aprins el lumânările. De obicei eu mă ocup de lucrul ăsta. De fapt, când vine vorba de atmosferă, se știe că, dacă ți-o dorești, tu ca femeie trebuie să te ocupi de toate. Știți că am dreptate.

Dar Benjamin punea acum CD-uri cu jazzla combina muzicală, aprinzând lumânări și bețe parfumate, creând atmosferă. O făcea cu atenție, cu grijă.

Când s-a întors în pat, mâinile lui m-au prins ușor, dezbră-cându-mă lent, și mă privea întruna de parcă aș fi fost extrem de fragilă, facându-mă să mă simt specială. Buzele lui mi-au acoperit trupul; limba lui, mâinile lui mă mângâiau, se întorceau, mă pipăiau. îl doream mai mult decât mi-aș fi putut imagina vreodată că mi se poate întâmpla.

Cred că, uneori, a face dragoste înseamnă să uiți de toate, mai ales de șinele tău. Te dezintegrezi în torentul de sentimente și senzații și, câteodată, chiar asta îți dorești.

Făcând dragoste cu Benjamin în seara aceea nu m-a făcut să simt asta. Nu voiam să uit de mine, voiam să devin eu însămi. Voiam să găsesc acea căldură și intensitate despre care am crezut întotdeauna că se află undeva în afara mea — când, de fapt, erau ascunse adânc în mine, în miezul ființei mele, ca o flacără, ca o lumină, ca o scânteie pe care o căutam de mult, în sex. în alcool. în droguri. în dragoste.

A trebuit să vină Benjamin ca să-mi arate că totul era, de fapt, în mine. Fusese acolo de la bun început.

Am făcut dragoste la început cu lentoare, apoi sporind intensitatea, transformând ceva de ordin fizic într-un lucru suprafiresc, ceva obișnuit într-un lucru extraordinar. Simțeam că mă ridic mai sus decât aș fi putut spera...

[1]

Wall-Mart — cea mai mare corporație din lume, al cărui obiect de activitate îl constituie comerțul, (n. red.)

La „birou"

Mă pregătesc de muncă și simt cum mă ia încet durerea de cap.

E din cauza vremii. Știți că există oameni, de exemplu cei care poartă o rană veche sau care suferă de artrită, care pot să-și dea seama dacă vine o furtună doar pentru că simt dureri în articulații? Ei bine, durerile mele de cap sunt barometrul cel mai istovitor din lume.

A fost o după-amiază liniștită. Sam a avut teme și eu l-am urmărit rezolvându-le. Când a terminat, am preparat prăjituri în bucătărie, râzând și murdă-rindu-ne amândoi cu ciocolată.

Jane a sosit chiar înainte de șase.

O iubesc. Nu știu cum de-am reușit să găsesc pe cineva care face cu plăcere totul — de la a răspunde la telefon la învățat sau la cititul poveștilor ca să-l adoarmă pe fiul meu; dar am găsit-o și încerc să mă port cu ea cât se poate de frumos. A venit să lucreze pentru mine ca damă de companie inițial, în primul ei an de maștеr la Colegiul Boston, dar vocea ei aspră și temperamentul autoritar m-au determinat s-o pun să răspundă la telefoane; iar ea n-a stat pe gânduri.

Nu acceptă mizerii din partea clienților, dar are, în același timp, un mod fermecător de a stabili anumite limite cu ei, astfel încât aceștia nici nu-și dau seama ce se petrece cu ei. îi poate convinge să se vadă cu o fată pe care au refuzat-o deja în alte trei ocazii și îi face să-i și mulțumească pentru asta.

Știu că Jane nu va rămâne mult timp la mine. Până la urmă, se va plictisi și își va lua o slujbă adevărată, dar, între timp, e a mea. De când și-a terminat maste-ratul, anul trecut, și a început studiile doctorale, sper ca perioada pe care o va petrece cu mine să fie cât mai lungă.

Sam o iubește, o strigă „mătușica Jane“; ea îi aduce cadouri — hârtie colorată, carioci sau tot felul de fructe ciudate. Locuiește lângă piața braziliană din Somer-ville, așa că întotdeauna cumpără tot felul de lucruri de care nu am auzit niciodată.

în acea seară era aici în calitate de bonă.

— Să îi faci baie, da? am zis eu, verificându-mi mesajele primite pe mobil.

Jane mă privea cu subânțeles. Uitasem de ciocolată.

— Se pare că nici ție nu ți-ar strica una, observă ea. Dar ce-a fost asta, ai făcut un fel de experiment de laborator?

— Acolo unde m-am născut eu, am zis cu telefonul la ureche, se numește „a găti“.

A ridicat din sprâncene, dar nu a adăugat nimic. Sam dădu buzna în cameră.

— După miros, eu cred că-i gata, mami!

Sam aproape strigă, niciodată nu vorbește pe un ton normal. Am strâmbat din nas.

— Bună, mătușa Jane!

— Bună, Sam, răspunse ea ușor. Ce faceți la bucătărie?

— Prăjituri!

— Frumos. Pot să vin să văd?

— Da, zise și se uită spre mine. Vii și tu, mami?

Am dat din cap că nu.

— Trebuie să lucrez în seara asta, iubire, am zis, simțind că mă cuprinde un val de regret.

Problema oricărei mame care muncește: niciodată nu are suficient timp să le facă pe toate... Când Sam era mic și nu mergea la școală, nopțile în care lucram nu aveau prea mare importanță: ne petreceam zilele împreună și el adormea înainte ca eu să încep munca. Dar, de când cu școala, vine acasă de-abia pe la trei și nu ne prea rămâne mult timp împreună.

— Hai, îi spuse Sam lui Jane dând din umeri și trăgând-o de mână. Ca să-mi spui când trebuie scoase din cuptor!

M-am dus în birou și am închis ușa încet. Familia mea rămăsese de cealaltă parte și inima mea suspina. Cum am zis deja: acestea sunt problemele oricărei mame care muncește.

Biroul meu nu prea seamănă a birou. Nu lucrez în pat, cum făceam atunci când eram o femeie singură și nu aveam copil. încăperea seamănă destul de mult cu un budoar și este și la parterul casei. Se află aici o canapea atât de lată, încât doi oameni pot sta foarte bine pe ea unul lângă altul (am probat asta), acoperită de perne pe care le pun în jurul meu pentru a mă simți confortabil sau cu care să dau de pereți când vreau să mă calmez. Tot acolo mai e și necesarul teanc constituit din *Pagini Aurii* și din cărți; mai sunt televizorul și telecomanda, toate la îndemână.

înainte țineam o sticlă de vin pe-aproape; acum am înlocuit-o cu una de apă minerală. Mă hrănesc din ce în ce mai sănătos pe măsură ce îmbătrânesc.

Dar să trecem peste aceste lucruri, oricum nici unul dintre noi nu întinerește.

Bănuiam eu cine urma să fie disponibilă, așa că am sunat-o rapid:

— Jenny? Ești liberă în seara asta? Super, o să te sun curând.

Am aprins o țigară și am deschis o carte, *The Optimistă Daughter*[1] de Eudora Welty, și am mâzgălit numele lui Jenny pe copertă. Cred că v-am mai spus asta: nu țin o agendă, din acelea mici și negre; rețin cele mai multe numere de telefon. Dar dacă ai împrumuta vreodată o carte de la mine, ai descoperi în ea nume scrise la întâmplare, numere, tot felul de date despre fete. Știu în ce noapte am făcut o astfel de însemnare pentru că știu ce citeam atunci.

Telefonul suna deja înainte ca lista mea să fie completă.

— Peach? Care fată e liberă în seara asta?

— Bună, Evan. O am pe Tina, te-ai mai întâlnit cu ea, îți convine?

— Desigur. Roag-o să mă sune.

Deconectez, mulțumindu-i Domnului că există oameni ca Evan. De fiecare dată când sună, se vede cu cine îi sugerez s-o facă. Mană cerească sunt clienții ca Evan.

Dar, desigur, seara nu continuă la fel de bine. Asta nu se întâmplă niciodată. Pe la nouă ies din cameră să-l sărut pe Sam de noapte bună, deschid un nou pachet de țigări; aproape că am terminat prima sticlă de apă minerală. Apelul de la Roger e în așteptare.

— Vreau neapărat să o văd pe Amy, Peach, poți să aranjezi lucrul ăsta?

— Pot încerca, am răspuns precaută.

Sus-menționata Amy nu e chiar angajata mea cea mai loială și mai de încredere. Dar arată nemaipomenit, așa încât toți vor să se vadă cu ea.

— Lasă-mă o jumătate de oră și te sun eu.

Inspir adânc. Roger e un client bun — nu îmi face viața grea, se vede cu una dintre fetele mele de două sau de trei ori pe lună, demonstrând precizia

unui ceas elvețian, nu se supără niciodată din chestiuni privitoare la timp sau la bani. Uneori mă lasă chiar să-l programez eu, lucru nemaiauzit într-o profesie ca a mea, unde achizițiile făcute sub impulsul momentului reprezintă norma. Formez numărul lui Amy și îmi răspunde la al șaptelea târâit.

— Bună, sunt Peach. Am ceva de lucru dacă vrei.

Chicotește. Sper din tot sufletul că ori se uită la televizor, ori mai e cineva acolo — când cineva se amuză de unul singur e un semn rău.

— Bună, Peach.

Nu mi-e clar dacă a băut, a luat droguri, a făcut și una, și cealaltă sau nici una dintre ele. Dar chiar vreau să meargă la Roger.

— Poți să iei un client? o întreb cu voce calmă și — deși constituie un efort — veselă.

Urmează o pauză.

— Sigur, Peach. Unde?

— Roger Jones. Pe West Roxbury. Te-ai mai întâlnit cu el.

Trag rapid aer în piept și continui înainte să aibă șansa să obiecteze:

— Numărul lui e 555-6676. Dă-i telefon acum și apoi sună-mă, da?

— Care era numărul ăla?

îl repet.

— Să mă suni imediat după aceea, te rog.

— Bine, Peach.

Mai rezolv două cereri urgente, una venită de la un client din centru, aflat la Sheraton, cealaltă de la un client cu retard mintal și care stă în Medford. Telefonul sună din nou.

— Bună, Peach, scuză-mă că te deranjez iarăși... Sunt Roger. Ai reușit să dai de Amy?

Nu o să-mi vărs nervii pe Roger.

— Ar trebui să te sune în scurt timp, îl asigur eu, încercând să-mi păstrez un ton calm și neutru. Cred că încearcă să-și refacă programul ca să poată să vină la tine. Știu că te place, poate că durează mai mult decât a crezut.

— A, bine, super. O să mai aștept atunci.

Mi-l și imaginez în căsuța lui mică și cochetă de pe Lagrange Street, de lângă cimitir. Casa pare goală, mult prea goală, de când soția lui Roger a murit de cancer acum doi ani și el s-a mutat în clădirea de alături. Nu se străduiește să aibă întâlniri cu alte femei, pentru că nu cred că e interesat să se recăsătorească. Una dintre fetele mele mi-a spus că pe șemineu se află un fel de altar dedicat soției sale. Acum stă acolo, pur și simplu stă în fața televizorului uitându-se la știrile de noapte, gândindu-se doar la Amy, care va apărea zâmbind, fericită și fără griji, ajutându-l să-l fiică să creadă că viața e ceva mai frumoasă. Scrâșnesc din dinți.

Amy...

Nu răspunde la telefon; nu e un semn bun. încerc pe mobil. Nimic. E trecut de șapte. Mă uit la lista de nume pe care am scris-o pe marginile paginii 5 din cartea Eudorei Welty: Karen. Ea s-ar putea duce. Nu are un temperament la fel de efervescent ca Amy, dar e tânără, drăguță și nimic din ceea ce se se întâmplă în jur nu o afectează. Unii oameni numesc asta nesimțire. Mie mi se pare rețeta pentru o viață lungă.

— Bună Karen, sunt Peach. Am ceva de lucru pentru tine.

— Bună, Peach.

Vorbește sacadat; probabil e pe banda de alergat. De fiecare dată când o sun, e pe banda aia. Nu am cunoscut niciodată un om care să aprecieze într-o asemenea măsură acel aparat.

— La ce oră?

— Cât de repede poți ajunge acolo. Roger Jones, în zona West Roxbury.

— Rahat. Mașina mea e la service.

„Asta era o informație pe care ar fi trebuit să mi-o transmiți când te-ai declarat disponibilă acum o oră și jumătate'*, gândesc eu cu amărăciune.

— Bine, îți trimit un șofer.

— Nu-mi place să fiu dusă de un șofer.

O pauză și apoi un gâlgâit, semn că fata bea niște apă. Simt trepidațiile bandei prin telefon.

— Ajung să le dau bani. Nu-mi poți găsi un tip care stă în zona mea?

Oh, ba da, pentru că eu sunt o maestră în magie!

— Karen, mi-ar fi de mare folos dacă te-ai duce să te întâlnești cu el. E un client bun, îl rezolvi foarte ușor.

încerc să o păcălesc și mimez o voce insinuantă.

— Pare să nu fie tocmai o noapte bună, așa că nu știu dacă o să mai am ceva pentru tine.

De obicei, apelând la un astfel de șiretlic impulsionez dorința de a coopera a fetei respective. Dar nu întotdeauna...

Karen face pe vedeta.

— De ce nu așteptăm să vedem dacă mai sună cineva, apoi, dacă nu mai sună, mă duc să-1 văd pe tipul ăsta, pe Roger, spune ea.

„Cine e șefa până la urmă?“

— O să trimit pe cineva chiar acum la el, îi zic. Și o să văd dacă va apărea ceva pentru tine mai târziu.

întrerup convorbirea înainte ca ea să mai adauge ceva. „La naiba, la naiba, la naiba!“

II sun pe Roger:

— Bună, sunt Peach. Cred că Amy are ore în seara asta, nu pot să dau de ea. Am câteva fete foarte drăguțe, nu te-ai întâlnit cu ele niciodată până acum. Ce zici, te-ar interesa? Sincer nu pot să-ți promit că voi reuși să dau de Amy.

— Poți să-mi spui câte ceva despre celelalte fete?

— Pai, ar fi Zoe... Și ea e tot studentă. Cred că vrea să devină educatoare.

Multora dintre dienți le place asta; o țipă tandră și dulce.

— Are 1,68 metri, 60 de kilograme, 91-66-86, păr lung, castaniu. E foarte frumoasă.

Aștept, dar nu vine nici un răspuns din partea lui Roger, așteaptă să trec prin tot meniul. Uneori chiar asta simt că fac: „Bună, sunt Peach și eu voi fi ospătărița dumneavoastră în această seară. Vă putem oferi câteva specialități despre care aș vrea să vă spun câte a ceva...

Scutur din cap să-mi alung gândurile și încerc să mă concentrez asupra descrierii următoarei fete.

— O mai am și pe blonda asta superbă, de 23 de ani. O cheama Sara. Are 1,71 metri, 60 de kilograme, 93-66-86. Ce zici?

Fără glumă, sincer, Roger e un drăguț.

— Ce vrei tu, cred. Mă știi doar. Vreau doar să mă întâlnesc cu o fată, și asta cât mai curând.

In minte îmi apare imaginea lui în această noapte lungă pe care o are de trecut — parcă aud voci din cimitir ce râd de singurătatea lui. Le-aș strânge de gât pe Amy și pe Karen în acest moment.

— Lasă-mi câteva minute, îi spun. Să văd ce pot face pentru tine.

Epopeea Roger ține de aproape două ore și, între timp, telefonul nu s-a oprit din zbârnâit. Trimit pe cineva la Peter Povaklas. O sun pe fata de la Sheraton și aranjez cu șoferul să se ducă și să ia banii; e nouă la mine și nu-mi place ca banii mei să fie ținuți de cele pe care nu le cunosc încă. O sun pe Zoe-Kim, cum îmi place mie să fac referință la fete când folosesc un alt nume în cadrul agenției.

— Muncă, îi zic eu succint.

A treia oară trebuie să fie cu noroc, nu?

— Roger Jones, West Roxbury, numărul lui e 555-6676. Sună-l și apoi sună-mă înapoi să mă anunți!

Ii închid înainte să aibă ocazia să înceapă să se certe cu mine, lucru la care toată lumea pare predispusă în seara asta. Ce s-o fi întâmplat? Se află planetele într-o aliniere nefastă sau ce?

Zoe-Kim m-a sunat zece minute mai târziu.

— Sunt pregătită, Peach, te sunt când ajung acolo.

„O, Doamne! In sfârșit iese ceva“, oftez cu ușurare.

— Mulțumesc, dragă. Vorbim atunci.

Peter Povaklas sună să se plângă. ‚A comandat", după cum elegant se exprimă, o fată să stea la el două ore. Vrea ca ea să stea încă o oră, dar fata nu dorește.

— Dă-mi-o la telefon, îi spun.

— Bună, Peach.

Simt oboseala din vocea ei. Și eu aș fi la fel după două ore cu Peter.

— Bună, dragă. Nu mai vrei să stai încă o oră?

Deși îmi e simpatică, aș fi foarte mulțumită dacă ar rămâne cu el. Sunt plătită pentru fiecare oră petrecută de o fată cu un client, asta fără să muncesc în plus. E bine și pentru mine, și pentru fată. Primesc bani pentru încă o oră fără să fiu nevoită să dau alte telefoane și nici fata nu trebuie să se mai deplaseze în altă parte.

— Nu.

Simt hotărârea în vocea ei. înțeleg și asta.

— Eu — ăăă — i-am spus deja lui Peter, am o audiție mâine dimineață, trebuie să mă odihnesc.

Dacă are sau nu audiție e mai puțin important; e clar că vrea să plece de acolo. Așadar, nu va fi nici o oră în plus. Renunț.

— Bine, e în regulă, dragă, dă-mi-1 pe Peter la telefon.

— Așadar? zice Peter cu tonul agresiv care îi e specific.

Fac o pauză ca să-mi aprind o țigară doar ca să știe cine e șeful. îmi și imaginez cum bâțâie nerăbdător din picior pe când eu inspir și expir fumul. „La naiba, ce bine e să fumezi!"

— Așadar, are o audiție și nu poate sta, Peter. Nu o pot forța. Nu așa îmi conduc eu agenția. Vrei să încerc să-ți trimit pe altcineva?

— O vreau pe ea.

De parcă ar fi un copil. Nu, îmi retrag cuvintele, Sam nu e niciodată într-atât de capricios. Dacă ar fi, aș avea grijă să nu se repete.

Nu e prima dată când îmi dau seama că a conduce o agenție de call-girl constituie o foarte bună pregătire pentru meseria de părinte.

— Știu, Pete, dar nu poate. Când trimit pe cineva acolo, nu pot să garantez decât cât a promis la început. Nu pot obliga pe nimeni să stea în plus.

Dar nu înțelege de ce nu ar vrea cineva să mai stea.

— I-am dat un pahar de vin, a zis grav, ca și acum acest act de generozitate fără precedent ar fi reușit să cumpere supunerea fetei pentru totdeauna.

— Sunt sigură că i-a plăcut, îi răspund.

încă un apel.

— Bine, Peter, trebuie să închid. Se pregătește să iasă?

— Da. Deja se îmbracă.

Nu o s-o lase prea ușor să plece, îmi dau seama de asta.

— Roag-o să mă sune de pe mobil când ajunge în mașină, da? Imediat ce iese? Trebuie să-i vorbesc.

în felul ăsta știe că, dacă ea nu mă sună, o să-l sun eu iarăși. Este un mod nu foarte subtil de a-l face să o lase să plece. De altfel, e greu să te joci cu subtilități când vine vorba de Peter.

— Așa... Vrei să mai vezi o fată în noaptea asta?

— Mă mai gândesc.

— Așa să faci.

Apăs butoanele și ratez la mustață apelul nou. Uitându-mă pe afișaj, îmi dau seama că e un număr pe care nu-l cunosc, iar eu nu mai am energia să sun înapoi. O să-mi ascult mesajele vocale într-un minut. Ecranul televizorului afișează ceva ca un fel de altercație și mă gândesc pentru o clipă să dau sonorul mai tare ca să aflu despre ce e vorba. Sinceră să fiu, tele-novela ar pica la țanc altcuiva în acest moment. întotdeauna necazurile altuia te fac să le suporți mai ușor pe ale tale, dar hotărăsc să fac o pauză și mă duc până la bucătărie pentru o ceașcă de cafea rece. Gata cu alimentația ăsta sănătoasă!

Jane e la masa din bucătărie, cu laptopul și cărțile în jurul ei, certându-se cu prietenul ei la telefon. îmi face cu mâna când mă vede.

— E ridicol, spune ea. Nu am zis nimic de genul ăsta.

îmi torn cafea și mă sprijin de chiuvetă, sorbind lent. Uneori, doar simpla evadare din birou îmi e de ajutor.

— Sună-mă mai târziu, Brian, spune ea. Când o să ai de gând să-mi spui adevărul.

îmi beau cafeaua în tăcere.

— Urăsc bărbații! răbufnește ea pe un ton sumbru.

— Cunosc sentimentul, o aprob și mă reîntorc în birou.

O trimit pe Sara la un client din North Shore care vrea ca ea să rămână la el două ore și telefonul sună din nou.

— Bună, Peach, sunt Roger. lartă-mă că te deranjez...

„La naiba". Mă uit la ceas. Zoe-Kim trebuia să fi ajuns la el acum 20 de minute. îmi închipuisem că uitase să mă sune. Unele dintre fetele care lucraseră pentru alte servicii nu au obiceiul ăsta, au ele grijă să stea doar o oră. Dacă așa vor ele...

— Bună, Roger, îi răspund cu precauție.

— Bună, ăăă, mă întrebam, din câte mi-a zis Zoe, ar fi trebuit să ajungă până acum...

— Da. Ar fi trebuit. Lasă-mă să dau de ea și să aflu ce se întâmplă și te sun imediat.

— Bine.

„Rahat!" Ii trimit un mesaj pe pager lui Zoe-Kim.

Jane e la ușă.

— Hei, Sam doarme, ai nevoie să mai stau?

— Nu, mulțumesc, dragă.

Ridică din sprâncene:

— Te simți bine?

— Nimic neobișnuit, dau eu din umeri. Peter Povaklas și fete care dispar. Nu vrei să știi...

— Ai dreptate. Chiar nu vreau.

îmi trimite o bezea și închide ușa după ea. întotdeauna avem grijă să închidem ușa. Sam crede că eu câștig făcând telemarketing. Știe că e în regulă să ciocă-ne la ușa biroului meu noaptea și așa și face uneori; dar țin ușa închisă, așa, pentru siguranță.

Sună telefonul: un client nou. Sunt politicoasă, dar nu vrea să-și dea numărul real și eu nu înghit asta. Nu cer prea mult.

— Poate ne-ați putea suna săptămâna viitoare, îi spun eu cu un ton fals'și închid chiar când numărul lui Amy reapare pe afișaj.

— Bună, Peach, iartă-mă, am avut treabă. Vrei să mă văd cu cineva?

„Dacă vreau? *Acum trei ore* voiam." Inspir adânc. Zoe-Kim nu știu unde e. Iar eu n-am de gând să transform viațg. lui Roger într-un iad.

— Am, dacă poți ajunge pe West Roxbury acum. Și când zic acum, asta înseamnă *acum.*

Fata a devenit nespus de drăguță și de amabilă.

— La Roger? Desigur. Spune-i că sunt pe drum.

— Chiar ești pe drum? Nu vreau să-mi bat joc de tipul ăsta.

— Bineînțeles că da, Peach!

Pare chiar surprinsă.

— De ce nu aș fi pe drum?

îmi înghit cele câteva replici posibile și închid. îi mai dau un mesaj pe pager lui Zoe-Kim și îl sun pe Roger:

— Vești bune, Amy e pe drum!

— Bine, spune el confuz. Acum, serios, dacă e vreo problemă, pot să revin altă dată...

Poate că își dorește să se bage în pat să se culce acum. Eu una asta aș vrea să fac.

— Nu, Roger, îmi cer scuze. Doar că a fost o noapte înnebunitoare. Ai avut foarte multă răbdare și îți sunt recunoscătoare pentru acest lucru...

Zece minute mai târziu, mă sună Amy. E acasă la Roger și totul e în regulă. Mă simt ca după o cursă de maraton. Uneori îmi câștig banii cu ușurință, adăugând o oră la ceva ce fusese deja rezervat sau alte lucruri asemănătoare. Dar în nopți ca asta... Uneori a trebuit să dau 18-20 de telefoane că să reușesc să-i găsesc vreunui client o call-girl. Nu întotdeauna e ușor.

Ii mai dau un mesaj pe pager lui Zoe-Kim și mai aranjez o întâlnire. Cafeaua începe să-și facă efectul, iar eu mă simt destul de bine; se pare că voi termina mai devreme în seara asta, iar ăsta este un lucru bun.

Nu răspund niciodată la apelurile târzii. Adică la cele de la trei, patru dimineața. De obicei, e vorba despre dienți ciudați, care sunt greu de verificat și care sigur au luat droguri. Oamenii care se decid brusc la patru dimineața că au nevoie de o call-girl nu mă interesează. Nu e un lucru asupra căruia să te decizi astfel. E altceva la mijloc.

Nu-mi imaginez că voi fi vreodată atât de săracă încât să-mi asum astfel de riscuri în ceea ce mă privește și nici în ceea ce le privește pe fetele mele. Dacă am nevoie de mai mulți bani, pur și simplu conectez liniile telefonice mai devreme și încep să le trimit pe fete de după-amiaza. Mulți dintre clienții căsătoriți preferă acest moment al zilei — întâlnirea având loc fie acasă la ei, fie la un hotel. Totul se rezolvă rapid și ei ajung acasă la ora cinei.

De obicei, dacă încă nu am terminat la două dimineața înseamnă că trebuie să sun vreo fată după ce ora ei a trecut sau pe vreuna care s-a dus la vreo întâlnire mai lungă. De regulă, mă bag în pat înainte de ora două noaptea, uneori chiar pe la miezul nopții. Acest lucru îmi garantează suficiente ore de somn ca să-i fac față lui Sam și poveștilor lui de la micul dejun. Tatăl său mă ajută, dar de obicei pleacă la muncă mai devreme decât aș vrea eu. Am reușit să punem însă totul la punct așa încât să ne descurcăm.

Munca se apropie de sfârșit, termin ultimul pachet de țigări pe seara asta. Un client sună și face o rezervare pentru marțea viitoare. E ciudat, dar nu pare ceva periculos. Nu prea fac astfel de rezervări. Lucrez într-o industrie a nevoilor imediate. Dar, cum am mai zis, nu mă plâng.

Zoe-Kim mă sună, într-un sfârșit, pe la miezul nopții. S-a rătăcit, s-a oprit să ceară indicații și s-a întâlnit cu un prieten, și dintr-una în alta...

— Nu mai contează, i-am răspuns obosită.

Probabil s-a întâlnit cu cineva pe cont propriu, dar nu mă deranjează. Atâta timp cât fetele nu-mi fură clienții, pot lucra și pentru alte agenții și pot lua propriii dienți, pot face orice. Dar ar fi putut să aibă bu-nul-simț să mă sune și să-mi spună că nu va mai ajunge nicăieri după întâlnirea de pe West Roxbury.

Bun-simț... Ăsta da concept! Așa cum am mai spus, nu prea lucrez cu oameni care să aibă o viață ordonată. De ce m-aș aștepta ca Zoe-Kim să fie altfel?

Nu îmi pasă. E ora unu dimineața, închid liniile telefonice, televizorul și lumina. „Spune noapte bună, Abby.“

[1]

„Fiica optimistului", (engl., n. red.)

Dependentul. Alia

Clienții nu mai iau chiar așa de multe droguri cum făceau pe vremuri — nici măcar cam cât prizau acum zece ani, ca să nu fac comparație cu perioada de la începuturile agenției mele.

Pe vremea aceea, toată lumea lua cocaină. Și eu prizam, de multe ori în exces, așa că nu încerc să fac pe moralista. Vorbesc despre dependență, care este la ea acasă în lumea în care am trăit și în care încă mai lucrez.

Dar să nu uităm nici de dependența de sex — ce surpriză! Am clienți care mă sună în fiecare noapte, uneori de două sau de trei ori în decursul câtorva ore. Nu își pot permite să se vadă cu cineva atât de des, dar discuția cu mine constituie pentru ei o rezolvare temporară.

încerc să descurajez astfel de atitudini, bineînțeles, întotdeauna vor fi bărbați care vor încerca să se folo-»

sească de mine ca de un surogat.

— Mai spune-mi o dată cum arată... hmmm... Are sânii mari? Da? Și ce formă, foarte rotunzi? Aaaah...

Bleah! Uneori încerc să le fac pe plac, dar foarte puțin, asta dacă am impresia că discuția noastră va ajunge la un rezultat concret; dar ăștia sunt indivizi cu care urăsc să stau de vorbă la telefon. Ăsta nu e un număr cu 89 89...

Unii chiar recunosc că au această problemă. Jack Wilson e unul dintre ei. Se vedea cu fetele de două ori pe săptămână, de obicei câte două ore și, uneori, chiar și cu două fete în același timp. Când și-a dat seama că el cheltuia mult prea mult, s-a dus la psiho-terapeut.

M-a sunat o săptămână mai târziu.

— Bună, Peach? Eu sunt... ăăă... Jack.

— Bună, Jack, i-am răspuns eu bucuroasă.

Jack egal bani.

— Da. Bine. Ascultă — vreau să te rog ceva. O favoare, de fapt, vreau să-ți cer o favoare.

— Desigur, am zis eu cu prea multă ușurință. Cu ce te pot ajuta?

A urmat o lungă liniște la celălalt capăt al firului, începusem să mă întreb dacă închisese:

— Jack? Ești acolo?

— Ăăă, da, sunt aici. E... o, da, e puțin cam jenant...

Am ridicat din sprâncene, lucru pe care, bineînțeles, n-avea cum să-l vadă. Când am de-a face cu apeluri foarte, foarte ciudate — pe care le primesc destul de des — trebuie să fiu atentă la ce i s-ar putea părea unui client ca fiind jenant. Există o grămadă de chestii care în lumea mea sunt considerate rușinoase, dar clienții mei nu știu, din fericire, cum reacționez eu la preferințele lor.

— Nu-ți face griji, Jack, l-am încurajat. Poți să-mi spui orice.

Atâta timp cât nu e vorba despre copii și animale, sunt un bun ascultător.

— Bine. Uite ce vreau. Vreau... ăăăă... vreau să mă tai de la porție.

Am clipit.

— *Să te tai de la porție?* am repetat eu.

— Da. Adică... știi tu... încerc să nu mai fac asta atât de des. Chestia cu sexul, știi...

„Da, ei bine, Jack, sinceră să fiu, nici nu credeam că te referi la excesul de carbohidrati..."

— Adică, nu-mi mai permit, pe bune, iar psiho-terapeutul meu spune că trebuie să mă opresc. Sau măcar să o fac mai rar. Și știu că are dreptate, înțelegi? Sexul a cam pus stăpânire pe viața mea.

A tușit sau s-a prefăcut că-i venea să tușească.

— Uite care-i treaba: nu cred că o să mă descurc prea bine cu asta. De fapt, sunt sigur că nu voi reuși.

Altă ezitare.

— Pentru că nu vreau să renunț, înțelegi? Dar știu că trebuie. Știu că mi-ar face bine. Deci, Peach, ce vreau eu să zic este că eu probabil voi continua să te sun, dar vreau să nu-mi mai trimiți pe nimeni.

„Vai, Jack! Să înțeleg că o să mă suni să-mi spui că aș putea câștiga bani frumoși, iar eu ar trebui să-ți răspund așa: «Oh, nu, mulțumesc Jack, dar nu mă interesează!»? Par eu o idioată?" Am scrâșnit din dinți.

Pe de altă parte, Jack a fost un client foarte bun timp de trei ani. Am vorbit aproape în fiecare zi în toată această perioadă. De parcă mi-ar fi fost un coleg de serviciu, oricum, relația cu el se apropiase destul de mult de definiția acestui cuvânt, în sensul că „lu-cram“ împreună mult și des, iar el avea probleme. îmi cerea ajutorul. Am tras aer adânc în piept și am încercat să nu mă gândesc la contul meu bancar sau la pierderile pe care le va suferi.

— Jack. Stai să pricep și eu: ar trebui să te refuz data viitoare când mă suni după o fată.

— Ăăă..., da.

— Bine, așa voi face.

Am cam ezitat.

— Și cât de des anticipezi că se va întâmpla asta? — Probabil în fiecare zi.

Vorbeam la telefon cu un individ care era suficient de puternic încât să se privească în oglindă.

— Sunt serios. Vreau ca tu să... Nu, nu, nu asta, la naiba, de tine am nevoie... Vreau să refuzi să-mi trimiți pe cineva.

Respirația lui devenise sacadată.

— lisuse, nu vreau să fac asta, Peach.

— Știu, i-am răspuns imediat, liniștindu-1. Știu că nu vrei. Și o să te ajut.

— Pe bune? făcu el cu ușurare, dar și cu ceva jalnic în glas.

— Bineînțeles că da.

Eu nu eram atât de sigură.

Nu a durat mult pentru ca această înțelegere să fie pusă la încercare. Sâmbăta următoare a fost o nebunie, parcă puseseră stăpânire hormonii pe toți bărbații și tocmai atunci și-a găsit Jack să sune.

— Bună, Peach.

Vocea lui semăna cu a unui băiețel care nu știa cum va fi întâmpinat. Și probabil că avea de ce să se teamă.

— Bună, Jack! Ce mai faci?

— Păi, mă întrebam ce fete sunt disponibile în seara asta, mi-a zis pe un ton precaut, încercând să pară firesc, fără a reuși însă să ascundă tremurul vocii.

De parcă ar fi prezentat un ordin de plată la ghișeul băncii, știind că acesta va fi refuzat.

—Jack, i-am spus, nu putem sta de vorbă în seara asta, e multă agitație pe-aici.

A urmat o pauză scurtă.

— Bine. Bine. Știu ce vrei.

— Mă bucur că știi. Trebuie să închid.

— Așteaptă!

Fusese un țipăt.

— Nu închide! îți aduci aminte de chestia aia despre care am discutat săptămâna trecută?

A urmat o scurtă pauză, apoi s-a grăbit, fiindu-i frică de ce aș fi putut să-i răspund:

— Știi, m-am gândit la ce ți-am spus. Și o să încep acel program, pe bune, foarte curând. Sunt decis, înțelegi? Dar am hotărât, ăăă, știi tu, să-mi fac renunțarea mai ușoară. Nu pot să mă opresc așa, brusc. Cred că am șanse mai mari de succes dacă încerc să mă las încetul cu încetul de sex.

„Iar eu n-am timp de tâmpeniile tale", îmi trece prin minte.

— Jack, nu asta mi-ai zis data trecută.

— Știu.

Simțeam o doză de ostilitate în tonul lui:

— Știu, dar m-am răzgândit. Vreau să mă întâlnesc cu o fată în noaptea asta.

Am suspinat:

— Așteaptă.

Am schimbat, trecând pe cealaltă linie:

— Alo?

— Bună, Peach, sunt Gary.

— Așteaptă un minut, i-am replicat, apoi m-am întors la Jack: Trebuie să închid.

— Nu! zise el gata de harță, dar și panicat. Vreau să mă întâlnesc cu o fată!

— îmi pare rău, Jack...

Am închis și m-am întors la muncă. M-a sunat din nou după cinci minute.

— Peach, uite, nu-mi pasă de ce am spus înainte.

Vreau să mă întâlnesc cu o fată în seara asta.

Strângeam receptorul între ureche și umăr, vreme în care mi-am aprins o țigară, oferindu-mi astfel un răgaz de gândire.

— Nu am pe nimeni de care să-ți placă, am zis, abordând o altă strategie.

— Nu te cred. Acum câteva minute spuneai că ești atât de ocupată! Ce fete sunt disponibile?

Am oftat. Sunt genul de om care îți înțelege problemele, dar situația devenea de-a dreptul ridicolă. Mi-e de-ajuns că mă prind în tot felul de jocuri stupide; măcar știu că, la sfârșitul nopții, îmi încasez banii. Pe când așa, intram în joc pe gratis. Creierul meu se blocase încercând să depășească această dilemă.

— Jack, încerc să te ajut. M-ai rugat să te tai de la porție. Asta și fac. Sunt și foarte ocupată pe deasupra. Te rog să mă lași în pace!

— O să sun la altă agenție!

— Așa să faci!

îmi convenea așa; era soluția perfectă, de fapt. Procedam corect și nici nu mai trebuia să mă cert toată noaptea cu un obsedat sexual.

Partea rea era că știam că nu-și va duce la îndeplinire amenințarea. Unii dintre clienți se poartă ca niște curve și sună la toate agențiile din oraș, amenințând că vor apela la serviciile celorlalte. Alții sunt „monogami". Jack, din fericire, și acum din păcate, făcea parte din a doua categorie.

Așa cum mă așteptam, după o jumătate de oră a sunat din nou. I-am recunoscut numărul pe ecran, dar mă pregătisem sufletește.

—Jack, nu mă mai suna. Chiar nu putem discuta în noaptea asta.

— Am banii chiar aici. Vreau să vină o fată. Acum.

— Nu am pe nimeni pentru tine.

Cât timp trebuia să mai fac pe virtuoasa? îmi imaginam bancnotele de o sută de dolari din mâna lui, dar am alungat gândul imediat. Trebuia să-l ajut.

— Ascultă, Jack, dacă te simți la fel și mâine, sună-mă atunci și o să te rezolv, bine? O să adormi mai repede dacă te gândești la asta.

Ca și cum un toxicoman ar putea să se culce când îl chinuiește o astfel de nevoie stringentă! îmi aminesc de înfrigurarea cu care îl căutam pe cel care-mi furniza droguri, pe la opt dimineața, pentru că rămăsesem fără elixirul binefăcător și nu puteam să adorm. Mă așteptam ca și Jack să facă la fel. Nu mă mândresc cu acest gen de amintire, dar asta nu le face mai puțin reale.

— Acum nu voi mai putea să adorm! mi s-a plâns el.

Ăștia chiar ar trebui internați într-o secție care tratează dependența de sex.

De când lucrez în acest domeniu, am întâlnit câțiva indivizi ca Jack, care se chinuiau cu dependențele lor, și mulți alți oameni care considerau că acest tip de dependență e o caracteristică ținând de vitalitate.

Toate celelalte dependențe sunt la fel. Poate că există oameni mai fragili, mai traumatizați în domeniul în care lucrez, dar oricare ar fi motivul, nu sunt prea mulți — fete sau clienți — care să dea pe-afară de sănătate. Cei sănătoși scapă.

Cele care continuă să profeseze an după an, nu vor primi notă de trecere la capitolul sănătate mintală.

Consumul de cocaină a scăzut de-a lungul anilor. Eu m-am oprit înaintea clienților mei, când am fiicut schimbări radicale în viața personală. Văd că sunt din ce în ce mai puțini toxicomani. Pot spune că în urmă cu zece ani cel puțin jumătate dintre clienții mei foloseau drogurile ca modalitate recreațională, iar unii chiar mai des. Fetele trebuiau să se chinuiască cu acești cli-enți săriți de pe fix, paranoici, agitați și, uneori, chiar înfricoșători; în acele vremuri, o fată își putea petrece o treime din timpul vizitei la un client verificând ușile și ferestrele pentru ca el să fie sigur că oamenii imaginari care se ascundeau pretutindeni și care îl urmăreau nu se vor năpusti asupra lor. Acest lucru nu prea se mai întâmplă în prezent. A devenit o excepție de la regulă.

Acum, riscul ca fetele să fie bruscate s-a diminuat. Nu spun că toată lumea se poartă drăguț și grijuliu, dar nu li se mai pare așa de palpitant să faci rău altcuiva. Ori poate că frica e mai mare.

Am avut un client care, slavă Domnului, s-a căsătorit și a renunțat. Ingurgita multe pastile și șampanie și nu voia să petreacă astfel de unul singur. Obișnuia să-și ia o cameră într-unul dintre hotelurile mai mici de pe

Soldiers Field Road, frecventate, de obicei, de oamenii de afaceri, și chema trei fete, una după alta, așteptându-se ca toate să bea șampanie cu el și să încerce pastilele lui.

După ce am aflat ce fiicea, am devenit mai precaută. Asta îmi lipsea mie: să mă trezesc că vreuna dintre fetele mele a fost omorâtă în drum spre casă, după o întâlnire amoroasă. Le-am spus să palmeze pastilele, să pretindă că le înghițeau sau măcar să ia un taxi acasă după ce termină. Era dificil; multe dintre ele erau tinere și nu prea aveau experiență în arta prefăcătoriei. Multe voiau să-i fie clientului pe plac. Altele erau suficient de curioase încât să încerce să se drogheze pe gratis. Ca și cum ar exista droguri pe gratis. Așa că am răsuflat ușurată când el a renunțat la serviciile agenției.

Știu că mulți oameni iau în prezent Ecstasy și că heroina revine în top, deși pilulele de Ecstasy sunt cel mai des folosite de clienți și de fetele mele. La o astfel de întâlnire, apăreau și probleme cu erecția. Iar pastilele de Ecstasy ar fi trebuit să fie de ajutor în aceste circumstanțe. La fel, medicamentele din farmacii — pastilele de valium, oxycontină, percocet — toate minunile astea care își creează clienți fideli.

Nu sunt pentru mine. Acea perioadă a trecut și sunt fericită că i-am supraviețuit. Sinceră să fiu, nu aș mai reveni la acea viață... nici pentru toată cocaina din Columbia.

*

Vorbesc mult despre probleme. Despre fetele care se pierd — fie din pricina drogurilor, lăcomiei sau întâl-nindu-1 pe bărbatul nepotrivit. Ar trebui să spun câte ceva și despre partea frumoasă a afacerilor mele, pentru că sunt multe fete care lucrează pentru mine și care sunt sănătoase, deștepte, care activează în domeniu o perioadă, apoi merg mai departe. Munca într-o agenție de call-girl nu constituie neapărat calea spre dezastru.

Cele mai multe dintre fetele care lucrează pentru mine sunt studente: fie în primii ani de facultate, fie la masterat, fie studente străine venite aici cu

bursă. Acest lucru se datorează modului în care îmi conduc agenția, cum am mai spus, iar această decizie s-a dovedit până acum a fi corectă. E un lucru bun pentru că-i oferă lui Avânți o anumită credibilitate.

Pe de altă parte, acest aspect ridică unele probleme specifice. Nimeni nu poate lucra prea mult în timpul sesiunilor de examene, de exemplu. La asta se adaugă și stresul pe care-1 provoacă bănuielile colegei de cameră.

In mod obișnuit, stau de vorbă cu clientul și îl conving să aleagă o fată. In principiu, ar trebui ca totul să se oprească aici; dar nu se întâmplă niciodată așa. Fata îl sună pe client, teoretic pentru a confirma întâlnirea, dar lui îi arde de tot felul de jocuri.

— Păi, nu sunt sigur, poți să-mi spui cum arăți?

Deși deja mă ocupasem eu de acest aspect. Cred că asta le dă fiori. Așadar, cu toate că eu l-am convins, trebuie să-1 convingă și ea. De multe ori, partea asta din conversație devine explicită — dureros de obscenă. E mai mult decât enervant, dar și asta reprezintă o parte din munca noastră.

Imaginați-vă cât este de dificil să porți o astfel de conversație stând într-o cameră de cămin, alături de o colegă de cameră care nu știe nimic despre lucrurile cu care te ocupi și care se află la câțiva metri de tine. Nu e ușor să găsești o explicație inteligentă pe moment.

Astăzi, aproape toată lumea are celular și facilitățile pe care ți le oferă fac ca întreaga afacere să meargă mai ușor. Dar nu pentru toți.

Alia era rusoaică. In Boston, există o comunitate rusească semnificativă, mulți dintre ei fiind de religie iudaică. Au venit în Statele Unite ca să scape de nenorocirile trăite în fosta Uniune Sovietică. O altă generație de ruși a venit însă la Boston cu același scop ca al celorlalți tineri precum cei care sosesc aici: să învețe. Iar proaspeții imigranți, atât cei care au forme legale de ședere, cât și cei care nu au trebuie să muncească.

Când fetele sunt tinere și frumoase, lucrează pentru mine.

Problema Allei era că locuia cu părinții. Banii pe care îi facea lucrând ca damă de companie intrau în-tr-un cont de economii. Avea să fie pregătită atunci când își va încheia studiile postuniversitare și va dori să-și înceapă propria afacere. Dar, între timp, stătea cu ai ei, iar tatăl era cel care *întotdeauna* răspundea la telefon.

Pentru el, eu eram prietena ei, pe nume Catherine, cu care Alia studia destul de des, mai ales seara. Odată, tatăl ei m-a întrebat — într-o engleză cu un accent rusesc atât de pregnant, că de-abia am înțeles ce zicea — la ce cursuri mergeam noi două împreună. I-arn dat un răspuns vag că am învățat despre procedurile contractuale și cum se începe o afacere, lucruri pe care probabil nici el nu le-a priceput. Din punctul meu de vedere, gradul de comunicare dintre noi era suficient.

Nu m-aș fi băgat în atâtea mișmașuri dacă Alia nu mi-ar fi adus atâția bani. Nu se purta prea frumos cu indivizii pe care îi întâlnea. De fapt, avea un aer rece și îngâmfat care nu m-ar face *pe mine* să vreau să mă culc cu ea, dar, repet, eu nu am prea multe în comun cu clientii mei. *Ei nu se mai săturau de ea.*

— Lucrează Alia în seara asta? era primul lucru pe care îl auzeam de la o grămadă de bărbați, iar asta s-a întâmplat mai bine de un an și jumătate.

Nu avea mașină și nu numai că folosea șoferul trimis de mine, dar trebuia ca el să nu se supere când îi cerea s-o ducă și la cumpărături. Se pare că nu le oferea nici un fel de compensație șoferilor, dar m-am abținut să pun prea multe întrebări pe tema asta. Insă nu-mi convenea deloc situația. în loc să o lase pe Alia acasă după o întâlnire și să fie disponibil să conducă pe altcineva, șoferul irosea multă vreme făcând ceea ce îi cerea fata.

Dacă se întâmpla ca un client să se uite urât la ea, refuza să-1 mai viziteze, iar dacă o făcea, îi cerea bani în plus pe care, spre surprinderea mea, cei mai mulți dintre ei îi dădeau fără să comenteze. Și nu uitați că ei sunt cei care se plângeau de *oricare dintre fete.* Dar nu și de Alia.

încercam să-i fac rezervări când puteam, ca să-l ocolesc pe Cerberul cu care locuia. Poate că Sfinxul, cu eternele lui întrebări, ar fi o comparație mai potrivită în privința relației mele cu tatăl Allei... Oricum, când puteam să evit să discut cu el la telefon, o făceam.

Mi-a spus că pot să-i programez clienți în avans, dar am constatat cu uimire că ea nu ajungea întotdeauna la întâlnire. Am descoperit că vizitele prea-ranjate nu erau considerate drept angajamente ferme, nici de client și, mai ales, nici de fată. Uneori, Alia se ducea la o astfel de întâlnire, alteori nu. Nu își cerea scuze niciodată, pentru că i se părea normal să fie iertată de la sine.

De fiecare dată când mă enervam din această pricină, îmi reaminteam câți bani îmi aducea Alia și îmi mușcam limba. Pot fi la fel de dură ca ele, dar nu sunt proastă.

A renunțat fără să se obosească să mă anunțe. Am aflat de la un client care mi-a spus că va renunța la serviciile mele: se însura cu Alia.

Am precizat deja că majoritatea lor este constituită din masochiști?

Calea spre fericire

Dar cine sunt, mai exact, clienții mei?

în rândurile lor se poate afla oricine. Sunt indivizi de toate vârstele și toate categoriile sociale, cu toate tipurile de personalități.

Singurul lor lucru comun este singurătatea.

Am avut clienți — iar unii fac asta chiar din prima zi — care mă sună doar ca să întrebe:

— Ce mai faci?

Nu vor o întâlnire; nu au nici măcar plăcerea obscenă de a afla ce fete lucrează pentru mine și cum arată ele. în general, ei vor doar să stea de vorbă cu mine.

Cândva, mi se părea minunat că există bărbați într-atât de singuri încât îi consideră pe cei care le furnizează servicii sexuale drept prieteni. Și care, atunci când simt nevoia să stea de vorbă, nu au pe altcineva pe care să poată suna în afara unei persoane care face bani pe seama singurătății lor. îmi amintesc un episod din serialul *Fraiser,* când Niles, proaspăt separat de Maris, se întreabă (pentru a suta oară) dacă a venit sau nu momentul să-i mărturisească lui Daphne sentimentele pe care i le poartă. In scena respectivă, vorbește la telefon în apartamentul lui:

— Așadar, întreabă Niles, crezi că ar trebui să-i spun? Da, da, pare logic ce-mi zici tu. Mulțumesc pentru sfat.

E întrerupt de sonerie.

— îmi pare rău, trebuie să închid, adaugă el în receptor. Da, îmi doresc un abonament pe un an și drept cadou îmi aleg ceasul de călătorie cu alarmă.

îmi amintesc că urmăream acel episod cu gura căscată. Mă gândeam că Niles era exact ca unul dintre clienții mei și îmi cerea — mie, o persoană care există în viața lui doar din interes comercial — sfaturi, așteptându-se să-i ofer compasiune și ajutor în momente de acută nevoie și de indecizie.

Mi se părea jalnic. Cu mult timp în urmă, râdeam de astfel de oameni.

Acum... Ei bine, am devenit mai înțelegătoare. Dalai Lama spune că adevărata cale spre fericire o afli în compasiune — și viața îi dă dreptate, ca de obicei. Poate că am suferit pentru că nu am crescut într-o familie catolică, dar dacă există în viața mea ceva care să țină de credință și de practica religioasă, acele lucruri țin de budism. *Calea spre fericire o afli în compasiune.* Prin conștientizarea suferinței celeilalte persoane și prin acceptarea ca adevăr suprem a faptului că doar printr-un capriciu al sorții nu ești tu în locul lui și invers...

Prin anii ’60 apăruse o melodie folk pe care mama o fredona câteodată când îmi spăla sâmbătă seara cu șampon părul roșcat, lung și încâlcit. *Show me the whisky stains on the floor/ Show me the drunkyard as he stumbles out the man /And I’ll showyou, young man / With so many reasons why / There butfor fortune go you orl/You ori.*[1]

Nu sunt sigură că ea a înțeles care era ideea. Dacă mama s-a simțit vreodată apropiată de cineva, nu ar fi fost în stare oricum să arate acest lucru, mai ales în cercurile ei de prieteni. Dar, din melodia pe care o fredona, m-a învățat ceva. Doar pentru că eu mă aflu la acest capăt al firului și ei la celălalt nu înseamnă că eu sunt mai bună, mai inteligentă sau mai zdravănă la minte decât vreunul dintre clienții mei.

Poate că ei sunt cam răvășiți acum, dar și eu am fost așa la un moment dat, deci cine are dreptul să spună care dintre noi este mai întreg decât ceilalți?

Până la urmă, suntem toți la fel. Calea spre fericire o găsești în compasiune — asta e și credința mea. Trebuie să știi că oricare dintre noi poate oricând

eșua; și chiar dacă asta nu se întâmplă, nu suntem mai buni decât cei care au păcătuit-o.

*

Mă aflam într-o galerie de pe Newburry Street, admirând niște obiecte de artă orientală. Într-un colț, am văzut o vază din timpul dinastiei Ming, expusă sub o lumină intensă. Acolo mirosea puternic a lac de mobilă. Imaginea îmi amintea vag de un lucru de demult, îmi stârnise o senzație de dejâ-vu. Vaze Ming și lac de mobilă... Și, în acel moment, mi-a picat fisa.

Mi-au revenit în minte niște imagini: stăteam în holul casei părinților mei de pe South Battery Street, lângă o măsuță ce mirosea a lac de mobilă. Probabil că menajera făcuse curat de dimineață. Mirosul de lac și murmurul venind din camera de alături. Tatăl meu care era pe moarte.

Care era pe moarte și întreba de mine. Dar mai era ceva. Am încercat să mă concentrez, privind și mai atentă vaza. Era ceva legat de ea...

Mă aflam în hol și ceilalți plecaseră. Doctorul încă vorbea cu mama pe o voce joasă și îngrijorată; doi bărbați în costum se apropiau. Erau oameni mari discutând și, ca de obicei, nebăgându-mă în seamă.

Ușa dormitorului era închisă. Voiam să intru, simțeam că asta era la îndemâna mea, ca și cum chiar se întâmpla; ușa aceea închisă mă îndemna, îmi cerea parcă s-o deschid... Am făcut un pas, am întins mâna spre clanță... Sticlă... mânerul era din sticlă, dar când l-am atins, am auzit brusc vocea mamei:

— Abby! Treci imediat jos!

Mi-am retras mâna ca arsă.

— Da, doamnă! am strigat eu.

Nu m-am mișcat.

— Abby! M-ai auzit, copilă? Am zis: acum!

Stăteam în hol, nehotărâtă, privind fix. Tăticul meu era acolo și, dacă deschideam ușa, ar fi dorit să mă vadă. Dacă o deschideam, nu mai trebuia să mă țin tare, puteam plânge, iar el nu se va supăra, pentru că și tăticul era la fel de trist că moare și că mă părăsește, eram sigură de asta. Nu s-ar supăra că ei mi-au zis să plec, ba dimpotrivă, le-ar fi spus...

— Abigail!

— Da, doamnă! am țipat, întorcând definitiv spatele acelei uși.

Vaza cea neprețuită și importantă se afla pe masă. Mi se spusese că „lucrurile" de felul acela sunt foarte importante.

Am ridicat vaza și am trântit-o de pământ cu toată puterea.

[1]

„Arată-mi petele de whisky de pe podea / Arată-mi bețivul care se împiedică în ușă / Iar eu, tinere, îți voi arăta / De ce, din fericire / Nici eu, nici tu / Nu suntem așa.“ (engl., n. red.)

Cea mai importantă persoană

După aproape zece ani în acest domeniu, am început să-mi pun întrebări despre ce va urma. Nu despre viitor în general, ci despre ce voi face eu.

Devenisem cunoscută și simpatizată. Apăruse și un articol despre mine în *Boston Magazine.* Nu despre mine, Abby, desigur; ăsta era secretul meu. Articolul era despre Peach. De altfel, totul se învârtea în jurul lui Peach.

Barmanii de la cele mai cunoscute cluburi îmi știau numele. Făceam bani frumoși, eram independentă și fericită. Adică ar fi trebuit să fiu fericită.

Benjamin nu era deloc fericit și îmi arăta acest lucru:

— Abby, mă gândesc să încep o afacere împreună cu un coleg de școală după absolvire. Să deschid o firmă în California...

In California... Am simțit un gol în stomac.

— De ce nu aici?

A ridicat din umeri.

— El de-acolo este și ar fi multe de făcut în California. Arhitectura victoriană din San Francisco, știi tu, chestii de genul ăsta...

Atunci când mă sperii, devin brusc nervoasă și dificilă. Mi se face greață când țin prelegeri de morală cuiva, iar asta se întâmplă doar atunci când mă cuprinde frica.

— Nu are nici un sens ce spui. Ar fi mult mai mult de lucru ca restaurator în Est. Aici există clădiri mult mai vechi.

Nici măcar nu s-a deranjat să-mi arunce o privire. Luam micul dejun în localul Swisshotel din Lafayette Place; ținea ziarul desfăcut deasupra

cornului și a paharului cu suc proaspăt de portocale. Nici știrile nu-i stârneau prea tare atenția.

— Nu știu de ce, dar acolo găsești adevăratele angajamente de lucru, mi-a spus repede, cu ochii ațintiți asupra titlurilor. Tipul ăsta cunoaște și multă lume în domeniu, undeva pe lângă Morro Bay.

Mă jucam nervoasă cu șervetul de pe genunchi.

— Și cu mine cum rămâne?

A împăturit cu un gest demonstrativ ziarul, a luat o gură de cafea și și-a găsit o poziție mai confortabilă pe scaun. De-abia după aceea și-a ridicat ochii spre mine:

— Ce vrei să spui?

— Cum rămâne cu mine? Cum rămâne cu noi doi?

Eram pe punctul de a mă smiorcăi. Benjamin păru că își ia un moment de gândire.

— Nu sunt atât de sigur că putem vorbi despre noi, Abby, mi-a zis într-un sfârșit. Eu sunt lângă tine doar când vrei tu să fiu. A fost în regulă o vreme, a fost foarte plăcut, nu mă înțelege greșit, dar simt că mă maturizez și eu.

— La ce naiba te referi? l-am întrebat, deși știam foarte clar la ce. Tu ești cel care a hotărât întotdeauna când să vină și când să plece. Tu ești cel care nu vrea să se mute cu mine.

A zâmbit, dar fără prea multă căldură.

— Am luat decizii în parametrii pe care mi i-ai stabilit, a zis. Recunoaște, Abby: mă vrei lângă tine când ești singură. Când apartamentul tău nu e plin de oamenii care te admiră. Când ești tristă, însingurată și mahmură — atunci mă dorești lângă tine. In rest, Sid și Court îți oferă suficientă

companie. în jurul tău roiesc oameni mai importanți cu care să îți petreci timpul.

— Nu e adevărat! Tu ești cea mai importantă persoană din viața mea!

Nu-mi dădusem seama de lucrul ăsta până în acel moment.

— Atunci dovedește-o.

Vocea lui era rece, detașată. Parcă discutam despre articole din ziar.

— Cum? l-am chestionat, simțind cum mă apucă toti dracii. Nu mă mut cu tine în California!

El aruncă rapid o privire în jur pentru că vocea mea devenise ascuțită, stridentă, deranjantă; oamenii se uitau la noi.

— lartă-mă, am zis eu mai încet, fără să-mi pese prea tare de situația pe care o creasem. Dar nu cred că te aștepți să mă mut cu tine în...

— Nu mă aștept la asta.

Un zâmbet își făcuse loc în colțul gurii....

— Nu sunt sigur nici că vreau să mă duc acolo, continuă el.

— Așadar, spuneai asta doar ca să mă enervezi... Eram plină de nervi și simțeam că voi răbufni.

— Nu.

S-a aplecat spre mine și și-a pus o mâna peste a mea.

— Termină, Abby! Calmează-te!

Nu și-a mișcat mâna, deși eu am încercat să mi-o retrag.

— Ascultă-mă, te rog, măcar de data asta. Te iubesc, dar nu-mi place viața pe care o ducem împreună. Trebuie să am certitudinea că lucrurile nu vor fi mereu ca acum și nu știu dacă tu îmi poți garanta asta. Cred că-ți place viața pe care o duci și, pentru mine, asta constituie o problemă.

Eu rămăsesem cu mintea la prima parte din monologul lui.

— Mă iubești?

Mi-a zâmbit sincer, cu căldură:

— Da. Te iubesc.

— Oh!

Nu mai voiam să-mi trag mâna din a lui. îmi plăcea. Poate că am o fire prea sentimentală, mai ales pentru cineva care lucrează în domeniul meu, dar îmi plăcea nespus declarația lui.

Benjamin nu terminase.

— Dar nu știu cum va fi viitorul nostru...

Am ezitat și l-am privit în ochi:

— Chiar mă iubești?

Știam răspunsul, dar aveam nevoie să-l aud, iarăși și iarăși dacă era necesar.

Nu păru surprins:

— Bineînțeles că te iubesc, Abby.

Am rămas așa un moment, apropiați, fiecare simțind răsuflarea celuilalt. El mirosea a pâine cu unt și a cafea, o aromă foarte plăcută.

— Bine, am zis eu ușor.

— Bine ce?

— Bine. Orice ai vrea tu...

Am ezitat o clipă:

— Ce dorești de la mine, de fapt?

Am zâmbit, dându-mi seama că situația era mai degrabă amuzantă. A zâmbit și el, iar tensiunea dintre noi s-a risipit.

— Ei bine, întâmplător, chiar am o listă la mine...

L-am strâns de încheietura mâinii cu un gest jucăuș.

— Fără liste. Ce-ți dorești?

Se sprijini de spătar. întreaga situație îi făcea plăcere.

— Pace în lume. Bilete pe viață la meciurile echipei Red Sox sau, și mai bine, să câștige și ei campionatul măcar o dată...

— Aha! Știam eu că gândești ca un băiat din Boston.

— Da, ei bine...

Mi-a atins mâna din nou, a mângâiat-o, privind atent ceea ce făcea, apoi, brusc și-a ridicat privirea spre mine.

— Vreau să fiu persoana cea mai importantă din viața ta, mi-a zis încet.

— Dar ești.

Nu îmi dădusem seama până atunci, dar îi spuneam adevărul în acel moment.

— Și vreau să trăim împreună. Nu doar să mă mut la tine acasă... Aș vrea să găsim împreună un loc care să fie numai al nostru.

Țineam la apartamentul meu din Bay Village, cu tavanul lui fals plin de spoturi, cu pereții acoperiți de cărămida aparentă și cu baia de mărimea dormitorului. Am respirat adânc.

— Bine.

— Și vreau să fim împreună. Să ne facem planuri împreună. Să fim un cuplu.

— Bine.

— Ești de acord? Pe bune?

Am zâmbit:

— Da, pe bune.

— Atunci e perfect.

Vorbele lui nu erau întocmai poeziilor lui Shakes-peare și nici nu însuflețiseră cea mai pasională declarație de dragoste făcută vreodată, dar mi-au schimbat viața definitiv. In mai puțin de o săptămână, am început să căutăm un apartament; în mai puțin de o lună găsiserăm unde să ne mutăm. Era o casă din Charlestown, proaspăt renovată, pe o străduță liniștită. Nu departe de Olive, unul dintre cele mai bune restaurante din Boston — cel puțin asta îi ziceam oricui mă întreba de ce m-am mutat acolo. De parcă trebuia să conving pe cine știe cine că încă eram cineva, chiar dacă părăseam Bay Village. In realitate, pe mine însămi încercam să mă conving, dar acesta nu era un lucru prea dificil. Să fii cineva devenea pentru mine, pe măsură ce timpul trecea, un lucru tot mai puțin încărcat de sens.

Cred că totul a început când Jeannette a încetat să mai lucreze pentru mine. Nu că decizia ei ar fi contat chiar atât de mult pentru viața mea, dar mi-a

reamintit cumva că alții mergeau mai departe, iar eu rămâneam pe loc. A renunțat la a mai face pe dama de companie; a renunțat și la profesorat. S-a dedicat scrisului și s-a căsătorit cu un tip care nu avea nici o legătură cu lumea în care noi două ne cunoscuserăm. Părea fericită, foarte fericită chiar; vocea ei era mai veselă ca niciodată. Migrenele îi dispăruseră. Râdea mult mai des acum; îmi doream și eu să râd mai mult.

Mama era uimită.

— In Charlestown? întrebă accentuând, observând și asemănarea dintre numele zonei și cel al orașului meu natal, Charleston.

— încerc să rămân consecventă, i-am răspuns cu un aer degajat și am plecat amândouă să cumpărăm draperii.

Am contactat o firmă din Bay Village care să ne ajute la mutare și i-am văzut pe chiriașii de la etajele inferioare holbându-se la mobila cărată prin fața ușilor lor. Ce curios: am locuit acolo o grămadă de timp și, așa cum se întâmplă la oraș, nu am schimbat niciodată mai mult de două vorbe cu fiecare dintre ei. Dar poate că nici nu mi-am dorit s-o fac.

Stăteam pe treptele mari de marmură, rezemată de metalul negru al balustradei și mi-am dat seama că habar nu aveam ce crezuseră vecinii despre mine câtă vreme locuisem acolo. O mare parte din timp — dacă nu toată acea perioadă — fusesem destul de nepă-sătoare. Poate că venise vremea să nu mai fiu atât de indiferentă. Așa că am cumpărat draperii, iar Benjamin și cu mine ne-am împărțit sarcinile. (Fără curățenie — nu aveam de gând să devin o femeie casnică. Există firme care se ocupă de astfel de lucruri.) Robert mi-a oferit drept cadou că ne mutăm în casă nouă o carte de bucate, la care m-am uitat inițial cu un aer întrebător și, până la urmă, după trei săptămâni de când o primisem, am deschis-o cu oarecare neîncredere. Poate aș putea încerca să gătesc *ceva,* m-am gândit. Ar fi o surpriză pentru Benjamin. Ar fi o surpriză și pentru mine...

Faptul că nu mai lucram în dormitor constituia o mare schimbare. Aveam bârlogul meu acum, în noua casă, și îmi mutasem fericită acolo toate instrumentele necesare. Aveam acolo o saltea din bumbac, televizorul și biblioteca mea plină până la refuz cu toate cărțile pe care le păstrasem în cutii încă din copilărie, în podul casei mamei mele din South Battery Street din Charleston. Era pentru prima dată când le puteam aduce pe toate în același loc și eram beată de fericire. Mă simțeam înconjurată de prieteni: Flannery O'Connor, Anne Tyler, Ernest Gaines, Gail Godwin, Pat Conroy, Walker Percy. Erau cu toții acolo, iar eu mă aflam acasă.

Numerele de telefon nu se schimbaseră. Afacerea mea continua să prospere și nimeni, nici clienții și nici angajatele nu știau ce schimbare monumentală survenise în viața mea. Exact așa cum îmi și doream.

Viața mea profesională mergea înainte. In fiecare seară se petrecea ceva nou și neașteptat deși, uneori, totul s-ar fi simplificat dacă aș fi trecut prin mai puține emoții.

Am trimis-o pe Tiffany să-1 vadă pe Dave Willis în zona Sudbury în primul weekend de când ne mutaserăm în noua casă. Când am angajat-o, nici măcar nu s-a deranjat să-mi spună numele ei adevărat; sau poate că Tiffany chiar *era numele ei adevărat.* Poate că undeva, la un moment dat, niște părinți care își priveau fetița lor frumoasă au hotărât să-i dea pur și simplu un nume ridicol. Dar am văzut eu și lucruri mai ciudate.

Dave Willis se număra printre clienții mei fideli; Tiffany lucra din când în când, era drăguță, emana un aer de prospețime, era foarte deschisă cu clienții, în ciuda faptului că nu prea avea personalitate. De fapt, nu cred că era suficient de obraznică, dar, în mod cert, era genul de fată care nu prea știa să poarte o conversație, așa că mai bine trecea la treabă.

Lucru care știam că îi va conveni lui Dave. El se apropia de 60 de ani, avea două căsătorii nereușite la activ și o pensie alimentară ce-1 chinuia lună de lună. Cred că singura lui formă de relaxare era să sune la agenția mea. Și televizorul. își programa fetele care veneau să-1 vadă astfel încât să nu

rateze vreuna dintre emisiunile sale preferate. Dave era genul de bărbat care refuza să se mai vadă cu o fată dacă aceasta întârzia, așa că i le trimiteam întotdeauna pe cele de încredere. Nu voiam să-1 pierd de client.

Tiffany, spre ușurarea mea, a ajuns la timp și m-a sunat la 30 de secunde după ce vizita se încheiase. „Tipa asta va fi una dintre cele bune", mă gândeam eu mulțumită. „Probabil că n-o să fie nevoie să mă mai sune când iese“ — Dave termina, de obicei, cu mult înainte de expirarea timpului și îi permitea fetei să plece —, dar mi-am notat oricum ora și am trecut la o întâlnire mai complicată de aranjat, cu un client. Trebuia să le coordonez pe două fete care veneau din locuri total opuse din Boston, astfel încât să ajungă împreună la unul dintre hotelurile aeroportului, lucru deloc ușor.

Când a sunat telefonul 20 de minute mai târziu, deja uitasem de Tiffany.

— Peach?

Era Tiffany. Mi s-a părut că era mult mai tânără și mai vulnerabilă decât o știam eu; aproape că nu i-am recunoscut vocea.

— Ce s-a întâmplat?

A scos un suspin, după care a făcut o pauză cât să-și pună gândurile în ordine. Citeam frica în vocea ei:

— Tiffany? Ce problemă ai?

— Peach... Peach...

— Calmează-te, dragă, am zis cu hotărâre, dar și ca s-o liniștesc, stingând țigara în scrumieră ca și cum m-aș fi pregătit să fac ceva. Nu te pot ajuta până nu-mi spui care e problema.

Dar mintea mea deja năștea tot soiul de presupuneri într-un ritm frenetic. Ce problemă ar putea crea Dave Willis?

— Peach...

A tras adânc aer în piept pentru a doua oară și apoi a reușit să îngaime:

— E mort.

Am uitat să mai respir. Am uitat și că fata asta era speriată și se baza pe ajutorul meu.

—Tiffany, e în regulă. Deci tu ești bine... Inspiră adânc, da? Inspiră adânc și spune-mi ce s-a întâmplat.

A tras aer în piept de două ori, prelung. Mi-o imaginam tremurând din toate încheieturile. Un alt client aștepta să-i răspund, dar n-am dat atenție apelului.

— Peach... nu a fost din vina mea...

— Sigur că nu, draga mea. Dar trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat ca să te pot ajuta.

Cum adică, nu a fost din vina ei? *Adică ea îl omorâse?*

— Cred că a avut un atac de cord, Peach. S-a întâmplat atât de repede... Adică, într-o clipită. Stăteam deasupra lui cu... a lui în mine... Și el a început să gâfâie. Atunci am crezut că voia să-mi spună că-i place, așa că am început să mă mișc mai repede, de sus în jos... Doar că nu prea mă uitam la fața lui, înțelegi?

S-a oprit din nou.

— Apoi nu s-a mai mișcat și n-a mai zis nimic și când m-am uitat la el, Peach, fața lui căpătase o culoare ciudată, violetă. M-am dat repede jos de pe el — adică, închipuie-ți și tu ce scârbos... Penisul unui mort în mine... Ciudat, dar încă mai era tare... I-am ascultat inima și am observat că nu mai respira deloc.

— Bine...

Avusesem timp să mă gândesc. Nu era pentru prima dată când sexul provocase un atac de cord fatal. Cel puțin știam care era situația.

— Tiffany, trebuie să închizi și să suni la 911.

— Poftim? replică ea aproape țipând. Nu pot să fac asta!

— Trebuie s-o faci, i-am spus cu fermitate. Nu te vor aresta. Dar trebuie să se ocupe de Dave.

— Nu!

La capătul celălalt al firului am auzit-o cum își strângea agitată lucrurile.

— Oh, Doamne, amprentele mele sunt peste tot!

Asta era ceva nou

— Ce contează asta? Ai mai fost arestată vreodată?

îmi spusese că nu atunci când am angajat-o.

— Doar o dată. în New York.

Vocea ei devenise cumva tâfnoasă.

— Și s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

Cu mult timp în urmă — ținând cont de vârsta lui Tiffany, asta se traducea în luni, nu în ani, iar eu deja începusem să-mi cam pierd răbdarea cu ea.

— Draga mea. Ascultă-mă! îmbracă-te, sună la 911! Vor veni, vor constata ce s-a întâmplat, o să-ți ceară numele și telefonul și cu asta, basta!

Sau așa speram eu.

Da, recunosc, o parte din mine era de acord cu impulsul lui Tiffany de a fugi de acolo. De a se preface că nu s-a întâmplat nimic; de a-și vedea de treabă în continuare. Nimeni nu vrea să stea de vorbă cu poliția, mai ales când lucrul de care te ocupi este ilegal. Cei de la Moravuri nu vor însoți ambulanța chemată de urgență, dar simțeam totuși un gol în stomac, gândindu-mă la posibilitatea ca Dave să-și fi notat pe ceva numărul meu chiar lângă telefon.

Dar situația lui Dave — singur, fără soție, fără prea mulți prieteni, cu copii care locuiau la trei state depărtare de aici — mă ținea lipită de receptor. Era un om onest. Nu aveam de gând să-i las trupul să putrezească în casa sa din suburbii până când cineva ar fi sesizat mirosul degajat. îmi place să cred că sunt un om bun.

Așa că am sunat eu însămi la 911.

Am telefonat de pe numărul meu privat și mi-am folosit numele real, dar le-am spus că primisem informația de la o prietenă. Le-am dat adresa, le-am povestit ce se petrecuse și cu asta s-a terminat. In mod ciudat, după aceea n-am mai primit nici o veste, nici de la poliție, nici de la Tiffany. Am văzut mai târziu un anunț în ziar despre înmormântarea lui Dave. M-am întrebat care din fostele lui soții făcuse pregătirile.

Ii eram mai mult decât recunoscătoare lui Benjamin. Dacă aș fi murit, el era lângă mine. Lui i-ar fi păsat de mine: nu aș fi ajuns să locuiesc singură într-o casă din suburbii stând mereu cu telecomanda aproape și cu un om străin lângă mine, venit ca să facă sex pentru bani.

Dar nu eram încă pregătită pentru următorul episod din povestea lui Abby și a lui Benjamin.

Copil egal familie

Rămăsesem însărcinată.

Lucrul la care te aștepți cel mai puțin să ți se întâmple va surveni la un moment dat. întotdeauna am fost convinsă de asta, iar viața mi-a dovedit-o de nenumărate ori.

La fel ca în cazul celor mai multe prietene ale mele, am investit foarte mult efort, mulți bani și multă neliniște ca să împiedic apariția unei sarcini nedorite. Dacă ai grijă, nu pățești nimic, mai ales în zilele noastre. Pe de altă parte însă, am mai făcut sex neprotejat în trecut (fără prezervativ sau anticoncepționale) și nu se întâmplase nimic, așa că atitudinea mea oarecum relaxată la acel moment în raport cu acest subiect era cumva bazată pe realitate. De fapt, nici măcar nu luam pastile atunci când s-a întâmplat și n-am avut până la acel moment nici un fel de probleme.

Dar vai...

Benjamin tocmai termina ultimul semestru la North Bennet Street School; muncea deja, cu jumătate de normă, pentru o companie de restaurări din zona North Shore și își petrecea cea mai mare parte a timpului în Gloucester's Eastern Point, renovând una dintre casele părăginite din zona aceea. Nu aveam nici cea mai vagă idee despre felul în care va reacționa.

Faptul că mă gândeam la reacția lui demonstra o schimbare majoră a modului în care priveam viața. In trecut, dacă această întrebare s-ar fi ivit, nu mi-ar fi trecut prin minte să mă consult cu partenerul: era corpul meu, decizia mea, una nu prea dificil de luat. Dar viața cu Benjamin se dovedea diferită. Nici nu îmi trecea prin cap să nu-i spun, dar nici nu îmi puteam imagina ce reacție urma să aibă.

Când aveam de dat o veste, obiceiul meu era de a crea cel mai bun cadru, de a pregăti terenul, așa că l-am sunat pe mobil.

— Bună. Știi vreun restaurant bun prin Glou-cester?

Părea uimit.

— Depinde ce înțelegi tu prin restaurant bun, mi-a răspuns prudent. Există câteva localuri cochete cu specialități din pește.

Am strâmbat din nas, dar am acceptat.

— Mă gândeam să iau trenul până acolo și să cinăm împreună.

— Și cum rămâne cu munca?

Se referea la treburile mele, desigur.

— O pot pune pe Evelyn să răspundă la telefoane.

Lui Evelyn — sau Taylor, cum îi spun clienții mei — îi plăcea la fel de mult să vorbească la telefon pe cât îi plăcea să fie call-girl. Știa cum să-i ia pe clienți. într-o noapte fără prea multe apeluri își aranja și ea o întâlnire mică, așa că oricum ieșea în câștig.

— Desigur, a zis Benjamin. Vino la West Glou-cester și sună-mă din stație. Trec eu să te iau de-acolo. Acum trebuie să mă întorc la treabă, dragă.

— Bine, ne vedem mai târziu.

Am închis. „Va fi bine“, îmi spuneam. „Orice s-ar întâmpla va fi bine."

*

Restaurantul Gull se află în stațiunea Cape Ann Marina; nu-l remarci dacă nu-l cauți în mod special. Dar, odată ajuns acolo, n-o să-l uiți niciodată. Ferestrele de la podea până în tavan oferă o priveliște superbă: iahturile ancorate pe râul Annisquam, toate pregătite să iasă în larg pentru o zi de pescuit și relaxare.

Le priveam cum vin și pleacă de aproape o oră fără să găsesc o cale de a spune ceea ce voiam.

Benjamin părea să nu bage de seamă starea mea de agitație. Mă așteptase în gară — deși stațiile de pe acea linie nu prea pot fi numite gări — și m-a dus să văd clădirea cât un castel la care lucra el și o echipă de la North Bennet Street School. Mi-a arătat cu mândrie ce făcuse el până atunci.

— Au și ceafa de porc, a spus cu încântare, ofe-rindu-mi un meniu. George vine aici aproape în fiecare zi să ia prânzul.

Habar nu aveam cine era George. Nici nu-mi păsa. Am comandat vin și, după două înghițituri, mi-am amintit că nu trebuia să beau cât eram gravidă, asta dacă voiam să țin copilul.... Dacă, dacă, dacă. Starea de greață care mă făcuse să cumpăr testul de sarcină îmi revenise.

Am gustat puțină salată, ciugulind din fructele de mare și din garnitură și încercând să nu privesc spre ceafa de porc din farfuria lui Benjamin (pe care o ceruse, desigur, în sânge). Intr-un sfârșit, mi-am dat seama că nu știam cum să-i dau vestea.

— Trebuie să-ti mărturisesc ceva, am zis cu un aer gânditor.

De-abia atunci mi-am dat seama că el îmi explica cu înflăcărare ceva legat de cornișe.

— Scuză-mă, nu am vrut să fiu nepoliticoasă și să te întrerup.

S-a încruntat, vădit îngrijorat:

— Ce s-a întâmplat?

M-am gândit la toate felurile în care voiam să-i spun acel lucru, le exersasem în tren, după care am renunțat. Fără cuvinte, am deschis geanta, am scos testul de sarcină și i l-am dat.

După aceea am vomitat.

-♦

Există momente în viață când îmi imaginez că sunt una dintre divele de altădată. Audrey Hepburn. Kate Hepburn. Grace Kelley. Lauren Bacall.

Dar, în adâncul sufletului, în acele momente când realitatea preia controlul, înțeleg că întotdeauna voi semăna mai mult cu Luciile Ball în rolul Lucy Ri-cardo[1].

In mod cert, să vomiți într-un restaurant pare mai aproape de stilul ei.

Toată lumea s-a purtat foarte frumos cu mine, trebuie să recunosc. Mizeria a fost curățată repede și eficient; Benjamin a rămas în urmă pentru a achita nota de plată și pentru a-și exprima scuzele de rigoare, în timp ce eu am stat și l-am așteptat afară, pe ponton. Lemnul de sub picioare trosnea din când în când, lucru care îmi prindea bine; și eu simțeam că eram gata să mă sparg în mii de așchii.

Benjamin se afla lângă mine.

— Gata, am rezolvat totul.

— lartă-mă, i-am zis eu pe un ton jalnic. A fost foarte urât din partea mea.

M-a luat pe după umeri.

— N-o să spun decât atât: a fost memorabil. O să putem să-i povestim primului nostru născut că el sau ea a făcut valuri încă de la început.

M-am întors spre Benjamin:

— Vrei să spui...

Vocea mi s-a stins; brusc, mă simțeam prea obosită ca să mai articulez vreun cuvânt.

Benjamin a scos testerul din buzunarul lui.

— Uite aici, mi-a zis, scotocind după un pix.

Incruntându-se puțin din pricina concentrării, a scris data pe tester, după care mi l-a întins.

— Un suvenir, a zâmbit el. Un suvenir care să ne amintească de începuturi.

Așa am aflat noi de Sam. Pe neașteptate, totul părea atât de simplu...

[1]

Luciile Desiree Ball (1911-1989) — actriță americană de comedie, celebră pentru rolul Lucy Ricardo din serialul *I Iove Lucy.* (n. red.)

Hotărâri

Poate că Benjamin și cu mine conveniserăm să facem un copil, dar asta nu însemna că eu începusem măcar să înțeleg ce schimbări se impuneau în urma unei asemenea hotărâri. Nu eram pregătită pentru o sarcină. Nu mă vedeam în stare să cumpăr cărți despre copii, să mă gândesc la haine.... „Oh, Doamne, să nu-mi mai pot vedea de sus picioarele timp de câteva luni! Eram totuși încă matroană. Sexy și șireată... O femeie care nu știe ce e acela un accident. îmi venea greu să fac așa încât acele două imagini despre mine — *cele două realități* — să fuzioneze într-un mod care să aibă logică

Reacția mea imediată a fost să ignor faptul că eram însărcinată. Am fost la doctor, am început să iau ceva vitamine și am încercat de câteva ori să mă las de fumat; nu puneam vin în gură decât o dată pe săptămână și am lăsat deoparte drogurile definitiv; dar cam la asta s-a limitat tot ce am făcut.

De parcă viața mea nu era suficient de complicată și fără să fi fost gravidă. Trei zile după cina de la Glou-cester, am auzit la știri că o prostituată, care lucra pe Kneeland Street, murise asasinată. Ce drăguț din partea lor să menționeze că fusese prostituată, m-am gândit eu cu un gust amar. Știrea căpăta astfel o altă valoare. La urma urmei, pe cine interesează dacă moare o chelneriță, o angajată de la vreo bancă sau o funcționară? Desigur, dacă s-ar fi încadrat în vreuna dintre aceste categorii, probabil că acum ar mai fi fost încă în viață. Să negi pericolul care decurge din practicarea unei profesii ilegale în care ai de-a face cu oameni cu probleme înseamnă să contrazici evidența.

Cu toate că eu le ofer angajatelor mele mult mai multă siguranță și mai puțină expunere la violența din jur decât dacă ar fi lucrat pe stradă, cu sau fiîră proxenet, nu pot jura cu mâna pe inimă că dorm ftră coșmaruri.

Am citit recent că într-un oraș din Canada — parcă Montreal — a fost construită o bază de date cu probe de ADN ale prostituatelor de acolo. în caz că li se întâmplă ceva, trupurile lor vor putea fi astfel identificate.

Presupun că destul de multe femei ușoare au acceptat să li preleveze probe pentru identificarea ADN și mi se pare un lucru trist și de-a dreptul înspăimântor: îți asumi faptul că decesul tău violent poate surveni oricând și, mai mult, că nimeni nu-ți va putea identifica trupul. Mă trec fiori când mă gândesc la asta și, ca să fiu sinceră, încerc din răsputeri să n-o fac.

Rezultatul mutării într-un loc nou împreună cu Benjamin și a faptului că eram gravidă a fost senzația că, în sfârșit, ajunsesem „acasă". Iubeam zona Charles-town chiar mai mult decât Bay Village. Era o combinație ciudată de lux și farmec, iar acolo m-am simțit încă din prima zi ca și cum m-aș fi aflat în sânul unei mari familii.

Charlestown nu a fost întotdeauna o zonă rezidențială. Când baza navală Charlestown reprezenta singura atracție de acolo, viața aici nu era tocmai plăcută. Fusese un cartier de muncitori, iar faptul că era liniștit se datora doar intereselor pe care mafia le avea în zonă. Dar Nixon a închis baza navală ca să se răzbune pe statul Massachusetts și, după o perioadă ce a semănat cu o convalescență, regiunea s-a populat din ce în ce mai mult pentru că oamenii care lucrau în sectorul financiar au descoperit că își puteau acum permite să locuiască în oraș. In scurt timp, nimeni altcineva nu mai avea loc de ei aici. Am avut multi clienți care locuiau în Charlestown. Și încă am destui.

Locul își are istoria lui încă de dinainte de construirea bazei navale, iar unul dintre lucrurile care mi-au plăcut întotdeauna la Charlestown este incapacitatea bostonienilor de a face lucrurile cum trebuie. Nu contează că am greșit, rămânem pe poziții.

In primul rând, Bunker Hill Monument, vizibil de la câțiva kilometri, este un obelisc în stil egiptean care comemorează bătălia pierdută de „patrioți"[1].

Bătălia nici măcar nu a avut loc pe Bunker Hill! E doar un detaliu, dar unul real.

Nu mă înțelegeți greșit, ar fi trebuit să fi avut loc pe Bunker Hill. Britanicii plănuiseră să-l fortifice, așa că patrioții au încercat să fie primii acolo. Au ajuns pe întuneric însă, așa că au fortificat un alt deal. Prin urmare, faimoasa bătălie de pe Bunker Hill a avut loc într-adevăr — numai că monumentul a fost ridicat pe un alt deal, pe Breed.

Și, până la urmă, britanicii au câștigat. Interesantă această ciudată lecție de istorie.

Benjamin și cu mine ne-am plimbat prin toată zona Charlestown în primăvara aceea. Am făcut chiar și vizita turistică obligatorie la bordul faimoasei fregate *Constitution.* In general, mergeam prin piețele cu arbuști de liliac frumos mirositor și cu plante agățătoare, pe străzi înguste și întortocheate, luminate de lămpi cu gaz în stil vechi. Reușeam să rezerv o masă la faimosul restaurant Olive destul de des și eram foarte mândră de asta; până și numai acest lucru a contat imens pentru mine.

Intr-un sfârșit, am început să le spun oamenilor — prietenilor foarte, foarte apropiați — folosind clasicul eufemism desigur, că eram însărcinată. Am încercat multe alte figuri de stil. Rămăsesem grea. M-am rotunjit. Benjamin mi-a sugerat bine-cunoscutul „cu burta la gură“ și s-a ales cu o pernă în cap. Să afirm că toți ceilalți păreau surprinși ar fi știrea secolului, numai că spusă pe jumătate.

Cred totuși că era vina mea. Ani la rând am încercat să par o femeie misterioasă, sofisticată, să fiu mai mult Peach decât Abby; și percepțiile oamenilor nu se modifică doar pentru că te-ai îndrăgostit.

Nu am spus asta nici unui client, evident. Erau convinși că știau cam ce gen sunt: pantofi cu tocuri înalte, ciorapi fini, o rochie neagră semitransparentă, stând cu picioarele pe birou, cu spatele sprijinit de spătar în timp ce discutam cu ei... Doar o iluzie. Și chiar când începeam să mă cred așa, nu mă îmbrăcam niciodată în felul acesta când mă apucam de lucru. întotdeauna am prețuit, înainte de toate, confortul. Dar făceam minuni cu ajutorul vorbelor, al inflexiunilor vocii mele. Lăsam să se subînțeleagă

orice, mințeam despre toate cele; cu cât clienții mă cred mai sexy, cu atât îmi merge mai bine afacerea.

Nici până acum clienții mei nu au aflat nimic despre viața mea personală, despre faptul că sunt căsătorită, despre fiul meu, despre locul în care stau, despre preocupările mele, despre felul în care arăt. Peach încă a rămas doar o plăsmuire a minții lor și a gândurilor mele.

*

Jill a început să lucreze pentru mine la puțin timp după ce m-am mutat în Charlestown cu Benjamin.

Eram încântată. Asta pentru că era absolut superbă; avea un ten sidefiu, un chip desprins parcă dintr-un tablou prerafaelit, încadrat de un păr negru și ondulat, ochi mari și căprui. Tocmai își terminase un stagiu în cadrul armatei israeliane și voia să câștige cât de mulți bani putea într-un timp cât mai scurt, lucru care mie îmi convenea de minune.

Nu avea mașină, dar poseda, în schimb, o energie nelimitată și dorea să rezolve orice cerere. Mergea oriunde, la orice oră, la oricine, atitudine pe care o apreciam mult mai mult decât o lăsam să vadă. Uneori mă simt de parcă toate angajatele mele ar fi niște VIP-uri: nu pot să mă văd cu ăla, nu pot înainte de șapte, poate după nouă, asta doar joia, în suburbii, în zona Southie, doar cu un asiatic, iar asta numai dacă este vorba despre un tip căsătorit... Lista de pretenții era așa de lungă și de detaliată, că uneori aveam impresia că îmi trebuie o bază de date. Ținută într-un program *performant.*

Dar Jill accepta să facă orice cu oricine și oricând, iar clienții o adorau. Era tânără, degaja un aer proaspăt și se pricepea prea bine să negocieze, lucru care e foarte rar.

Odată, i-am făcut o programare pentru un client din suburbii. Mașina destinată ei mai ducea o fată în aceeași zonă. Tipa cealaltă și-a terminat

întâlnirea și a venit să o ia și pe Jill. Acolo însă a aflat că bărbatul respectiv voia să prelungească întâlnirea cu Jill cu o oră.

— Doar dacă ne vrei pe amândouă, s-a alintat ea.

Iar el a acceptat, ajungând să se destrăbăleze încă două ore cu ambele fete. In fine, nu spun că nu eram și eu în stare să aranjez așa ceva, dar Jill făcea singură o mare parte din treaba care îmi revenea mie. Când se vedea cu un client nou, nu ezita niciodată să-l bată la cap să-și stabilească pe loc o nouă întâlnire cu ea.

— Sunt liberă mâine seară, ne vedem la opt? îl întreba în timp ce se îmbrăca și, înainte ca el să-și dea seama ce se întâmpla, eu îl sunam pentru confirmare.

Poate că toate acestea se datorau disciplinei desprinse în armata israeliană — până la urmă, n-am de unde știi —, dar nu-mi amintesc de vreun tip care s-o fi refuzat pe Jill.

Lucru pe care nu-lpot spune despre mine.

O programam mai ales în nopțile aglomerate. Ii stabileam trei întâlniri, una după alta, iar ea voia mai mult. Mă întrebam cum se dregea între partidele de sex, din moment ce șoferii o duceau de la un client la altul. Totuși, nimeni nu se plângea. Adevărul este că eu câștigam foarte mulți bani de pe urma ei și nu aveam de gând să aflu care îi era secretul. Bănuiam că nu mă trage în piept și că nu-mi fură clienții. Nici nu ar fi avut timpul necesar, pentru că mă îngrijeam să fie extrem de ocupată. Și, de obicei, eu aflu când una dintre fete încearcă să țină pentru sine clienții fideli. Asta se poate întâmpla pe termen scurt, dar pe o perioadă lungă se dovedește că relația adevărată este, de fapt, între mine și client. Pe jumătate, joc rolul de confesoare, pe de alta, de femeie dominatoare. Iar bărbații se întorc întotdeauna la mine, cerându-mi iertare, ca niște soți care au călcat strâmb și care se justifică într-un moment de vulnerabilitate, jurând că asta nu se va mai întâmpla niciodată.

Și, ca orice soț care a înșelat, o vor mai face. Așa că îi pedepsesc o vreme, trimițându-le fete pe care nimeni altcineva nu vrea să le vadă. Apoi îi iert. Ciclul se reia și decurge în mod predictibil.

Nu mă gândeam că Jill mi-ar fura clienți — cel puțin, nu într-atât de des ca să pierd o sumă comparabilă cu banii pe care mi-i aducea. Și mai știam și că această situație nu va dura. Nimeni nu poate presta pentru atâția clienți pentru o perioadă prea îndelungată; entuziasmul se stinge mai devreme sau mai târziu. Cele care rezistă sunt cele care o fac cu măsură. Margot mergea la întâlniri doar în weeken-duri; Jen, după câteva luni de când lucra pentru mine, se vedea cu un singur client pe noapte; Cam ieșea pe teren doar dacă își făcuse antrenamentul pe ziua respectivă. Ele sunt cele care au rezistat. Când am de-a face cu femei ca Jill, mă aștept ca ele să renunțe după maximum trei luni. în acest răstimp ești dispusă pentru orice. Când depășești acest interval, survine epuizarea, iar eu sunt foarte atentă la acest prag, pentru că, atunci când ești terminată, greșești. Bine, nu este vorba de genul de greșeală pe care o săvârșești când accepți să ți se preleveze mostre ADN pentru poliția locală; dar sunt totuși greșeli serioase pe care nu le doresc atâta timp cât eu sunt cea care stau de veghe.

A trecut o lună și eu cu Benjamin am cumpărat mobilă nouă pentru sufragerie. Nici nu mi-aș fi imaginat vreodată că astfel de cumpărături mi-ar putea provoca o asemenea fericire, din moment ce mâncarea comandată și consumată pe măsuța de cafea reprezentase pentru mine norma. In vechiul meu apartament din Bay Village mâneam pe unde apucam. Iar acum, ne aflam în jurul acestei mese din fier foijat și sticlă, stând pe scaune tapițate, iar toate acestea se datorau în mare parte venitului pe care Jill mi-1 aducea.

Primul indiciu că existau probleme l-am primit, cum se întâmplă întotdeauna, chiar de la clienți. John Richter m-a sunat într-o seară și mi-a cerut să se vadă cu o fată. I-am spus pe nerăsuflate că Jill era disponibilă.

— Bine, Peach, dar, altcineva mai e?

— De ce, John, ce s-a întâmplat?

Știam că s-a petrecut ceva. John era un tip dulce, de treabă și nu cred că mai refuzase cândva vreo fată în cei patru sau cinci ani de când apela la agenția mea.

Și-a dres glasul. De două ori. Semn rău.

— Nu, nimic, doar că... ăăă... Peach, e în regulă. Poate că doar mi se pare. Poți s-o trimiți pe Jill.

— Nu, John, dacă e vreo problemă, trebuie să știu despre ce-i vorba. Te rog să-mi spui.

Și-a dres din nou glasul.

— Păi, nu e chiar ceva rău. Poate că mă înșel, poate doar mi se pare...

„Treci la subiect odată", gândeam eu nerăbdătoare.

— Sunt sigură că nu e așa, am încercat eu să-l liniștesc. Ascultă, e vorba de serviciile pe care le ofer. Pentru mine dacă ești sau nu mulțumit contează. Mi-ai face o mare favoare dacă m-ai ajuta...

John a inspirat adânc.

— Păi, știi, nu-mi cere niciodată în mod explicit bacșiș — „Ar face bine să nu o facă", mi-a trecut mie prin minte —, dar te face să te simți prost dacă nu-i dai ceva în plus, mă înțelegi?

— Nu aveam nici cea mai vagă idee că face asta.

John se fâstâci. Era avocat, mi-am amintit eu atunci. Speram, pentru binele lui, că nu se simțea așa de încurcat și în fața juraților.

— Păi... Ei bine... face aluzii, a reușit el, într-un final, să spună. Nu îți zice nimic în față, dar te face să înțelegi că ar fi mai bine dacă te-ai conforma.

— Poți să-mi exemplifici?

Nu mai știu dacă am întrebat din fascinație sau din repulsie.

— Păi, i-am spus că urma să iau bilete la Boston Pops și mi-a sugerat că trebuia să îi iau și ei bilete. Și... ăăă... i-am luat.

Părea rușinat, cum, de altfel, și trebuia. Jill demonstra un neașteptat spirit întreprinzător.

— Continuă, l-am îndemnat eu hotărâtă.

Trebuiau, să fie la mijloc și alte lucruri.

— Păi, cam asta e... Serios. Bine, mai sunt și celelalte lucruri...

— Ce gen de chestii?

Mă făcea să scrâșnesc din dinți și brusc mă enervasem cumplit pe Jill că îl făcuse pe omul ăsta drăguț să se simtă atât de prost.

— Păi, am spus la un moment dat că vreau să-mi cumpăr un nou set de farfurii și m-a lăsat să înțeleg... că ar trebui să i le dau ei pe cele vechi.

—John, îmi pare rău, am zis, simțindu-mă complet neajutorată.

Dar John mă ignoră și turui mai departe.

— Iar bluza mea Gretzky..., a adăugă el trist. Fratele meu vitreg obținuse pe ea un autograf...

— John, sunt șocată...

— Și o parte din bijuteriile mamei... A vrut să le încerce în timp ce — ăăă — făceam sex, știi tu, și i-am zis că îi stăteau foarte bine... Și chiar arăta bine cu ele, Peach, strălucea de-a dreptul, așa că i-am spus că i le pot împrumuta. A zis că nu, că îi era teamă, că s-ar atașa de ele așa de tare, încât nu mi le-ar mai înapoia. Sigur că i-am zis....

„Sigur că asta ai făcut..."

— ... Și a mai adus odată o prietenă care nu lucra pentru tine, care nu voia să lucreze pentru o agenție, dar Jill îi povestise despre mine și ea voia să facem sex în trei, așa că am acceptat...

‚Aoleo!" Deja atacurile lui Jill mă vizau direct.

— John, i-am zis ferm, pentru a stăvili noianul de informații, îți mulțumesc că mi-ai zis. Jill nu va veni să te vadă în seara asta. De fapt, Jill nu se va mai vedea cu nimeni de-acum înainte...

— Nu poți face asta! a țipat el.

— Și de ce n-aș putea?

Crezusem că asta își dorea.

— își va da seama că eu am turnat-o, se tângui el. Va ști că eu ți-am zis, Peach, și are numărul meu de telefon, știe unde locuiesc, unde lucrez...

Dar de ce știa unde lucrează?

— Am luat-o acolo odată, știi tu, când am stabilit o întâlnire pentru câteva ore... Am făcut-o pe birou...

Părea jenat de întreaga situație, iar eu îmi imaginam acea încăpere cu tavan înalt și cu panorama pe care o ofereau ferestrele unei cădiri amplasate pe malul apei.

—... Și cred că l-a cunoscut și pe partenerul meu de afaceri, nu știu sigur...

Bătea în retragere. Nu numai că el i-o prezentase, dar tipa se întâlnea acum și cu partenerul lui de afaceri, puteam să jur. Asta nu însemna că îmi fură un client, teoretic, dacă era să dau curs felului în care gândea Jill.

— Știu că o vor apuca toți dracii, știu sigur că va...

„Vai, John!" Acestui avocat de peste 50 de ani, asociat în cadrul unei firme importante de profil din Boston, îi era frică nu cumva s-o supere pe o individă de 21 de ani care de-abia făcuse vârsta să se înscrie la facultate?

— John, nu îi voi spune că am vorbit cu tine.

— își va da seama!

Simțeam din vocea lui că îl apucă istericalele.

— Va ști că eu am fost, Peach, îți jur!

— Nu fi fraier! am zis eu pe tonul cel mai mămos cu putință. John, ascultă-mă... Ascultă-mă cu atenție! Trebuie să îți revii. Voi mai vorbi și cu alți oameni, bine? Știi că e foarte probabil ca și alții să fi pățit la fel.

Dacă s-ar fi aflat în fața mea, i-aș fi tras o palmă ca să se trezească.

— John? John, mă asculți?

— Da, Peach, mi-a răspuns el cuminte.

— Nu îi voi spune lui Jill că noi doi am stat de vorbă. Voi mai discuta și cu alții, iar apoi mă voi confrunta cu ea. îți promit că nu va veni după tine. Dar să știi că trebuia să-mi spui despre toate astea din timp.

— Știu, Peach...

— Totul va fi bine, i-am zis și apoi am inspirat adânc. între timp, o să ți-o trimit pe Sarah în seara asta, drept cadou din partea mea. E superbă, blondă, slabă și se gândește să dea examen la Drept. Te vei simți bine...

— Bine, Peach. Mulțumesc.

— Cu plăcere, John.

Am închis telefonul. „O s-o omor pe fătuca asta."

1

Monumentul comemorează bătălia de la Bunker Hill (17 iunie 1775), purtată între britanici și locuitorii celor 13 colonii din Lumea Nouă, fiind confruntarea cea mai importantă din Războiul de Independență, (n. red.)

Suflet romantic

Jill n-avea cum să dispară. Asta nu se întâmplă în cazul celor fată de care nutresc asemenea sentimente amestecate.

Dar viața își continuă cursul. Urăsc să fac concedieri și apelez la acest lucru doar atunci când este absolut necesar. într-o lume în care relațiile reprezintă totul, nu prea ești dispus la renunțări. Așa că am lăsat-o să se cufunde în acea uitare în care își dorise să se afle. Aveam să mă ocup de ea ceva mai târziu. Pe moment trebuia să mă concentrez asupra propriei vieți.

Dacă mi-ar cere cineva să-i indic numărul unu de pe lista locurilor mele preferate, i-aș răspunde imediat: Block Island. Dacă n-ați auzit de acest loc, nu-i de mirare, deși cineva, cândva, undeva l-a numit unul dintre ultimele locuri extraordinare din America.

Când m-am mutat prima dată în Boston și mă duceam la Emerson, o prietenă de-a mea, pasionată de ciclism, m-a convins să facem o excursie acolo.

— O să închiriem biciclete atunci când vom ajunge. O să fie minunat, m-a asigurat ea.

Am fost încântată de trecerea cu feribotul, dar n-a reușit să mă captiveze ciclismul. (N-am nimic împotriva practicării sporturilor, cel puțin nu a priori, dar prefer să mă aflu într-o ambarcațiune ce străbate luciul apei decât să dau la pedale traversând un deal plin de praf, sub soarele fierbinte.) Am admirat vechile hoteluri în stil victorian ce se aliniau de-a lungul malului și am simțit că parcă mă întorceam în timp, într-o epocă a eleganței și a frumuseții, când în fiecare după-amiază se servea ceai, se juca crichet, iar oamenii se îmbrăcau special pentru cină. M-am îndrăgostit de Block Island, iar sentimentele mele nu s-au schimbat niciodată

Odată, aproape că era să ajung cu Jesse acolo, dar el a anulat întâlnirea noastră în ultima clipă, așa că am rămas acasă și m-am îmbătat. M-am enervat foarte tare, dar acum, gândindu-mă din perspectiva prezentului, mă bucur că s-a întâmplat așa. Nu aș putea suporta gândul ca Jesse să fi pângărit locul acela.

Benjamin însă a făcut din acest prilej o surpriză.

— Crezi că poți găsi pe cineva care să răspundă la telefon pentru două nopți? m-a întrebat el în treacăt în timp ce spălam rufele împreună.

Casele din Charlestown au spălătorie și uscătorie, într-o încăpere separată de baia principală. Probabil că aș fi apreciat mai mult genul acesta de lux dacă n-aș fi avut prostul obicei de a-i plăti pe cei de la curățătorie să-mi spele rufele.

— Aș putea să încerc. De ce?

A ridicat din umeri, concentrându-se asupra șosetelor pe care la spăla.

— Oare de ce niciodată nu se mai potrivesc una cu alta după spălare? se întrebă el retoric. Nu știu, Abby, fără un motiv anume. Aș vrea să plec undeva și cred că și ție ți-ar prinde bine. Ai muncit mult.

îmi place la nebunie să văd că oamenii observă cât de mult muncesc. Și apreciez acel soi de recunoaștere pe care oamenii ți-o arată atunci când muncești mult.

— Da, am muncit, am rostit eu cu modestie. Și la ce te-ai gândit?

S-a îndreptat de spate și m-a privit:

— Ce zici să mergem la Block Island?

Nu l-am întrebat cum de știa de preferința mea pentru Block Island. Benjamin acordă atenție tuturor lucrurilor.

— Mi-ar plăcea, am spus.

Una era să observe că îmi plăcea locul respectiv și cu totul altceva e să mă invite să mergem acolo. Mă simțeam copleșită. La urma urmei, el era prințul meu.

— Excelent, a adăugat el, din fericire fără să știe că îl priveam ca pe prințul meu. O să sun la hotel. Când vrei să mergem?

— Oricând, am răspuns automat, după care mi-am venit în fire. Adică... Ce-ar fi dacă aș lucra vineri noapte și am merge acolo sâmbătă, rămânând până luni seară? Cum ți se pare?

Probabil că nu-i convenea. Avea și el o slujbă. Mi se întâmpla să uit că locuiam cu un bărbat care trăia într-o lume guvernată de programul 9.00-17.00. Răspunsul va fi unul negativ și atunci vom începe să ne certăm a cui muncă e mai importantă...

— Perfect, a zis el.

Am făcut abstracție de argumentele pe care le pregătisem și am ridicat coșul cu rufe cu aerul unui om supus.

Dacă mergeți vreodată acolo, cazați-vă la hotelul Manisses. Deși numele mi s-a părut întotdeauna a fi unul de proveniență sudică („Se spune Manisses, nu Manassas, Abby“, mă corecta mereu Benjamin), de fapt, este o denumire care provine din limba tribului Narragansett[1] care înseamnă „Insula micului Dumnezeu'[1]. Foarte economicoși în exprimarea lor, oamenii care fticeau parte din acest trib! Hotelul se integrează perfect în peisajul insulei, fiind una dintre acele clădiri ce seamănă cu o doamnă din epoca victoriană, ale cărei încheieturi trosnesc și care este cam arțăgoasă, dar care își păstrează întreaga eleganță chiar dacă ar fi avut nevoie de ceva îmbunătățiri și de un corset mai strâmt. Camera noastră (neinspirat numită *Palantine,* după unul dintre vasele naufragiate în zonă) avea și jacuzzi, facilitate modernă care nu prea se potrivea cu restul; adevărata atracție a hotelului era însă barul.

Acolo ti se serveau cocteiluri extraordinare, beneficiai de panorama portului — toate astea în vreme ce te aflai într-un cadru al cărui stil nu se va demoda niciodată.

Ne făcusem rezervare pentru cină la ora șapte seara și pe la șase ne-am îndreptat spre bar. Mă gândeam la niște amestecuri alcoolice albastre — întotdeauna mi-au plăcut cocteiluri colorate cât mai năstrușnic —, dar Benjamin făcuse niște aranjamente în avans și, la masă, ne aștepta o sticlă de Mumm's[2].

— Ce-i asta?

Da, uneori și eu mă prind mai greu.

Benjamin și barmanul au schimbat priviri pline de subînțelesuri, după care acesta din urmă a scos dopul — pe care l-a palmat discret — apoi a umplut cele două pahare înalte cu picior. Avea un zâmbet larg. Pe mine mă încerca o senzație ciudată, ca și cum aș fi avut fermoarul de la spate al rochiei desfăcut sau cine știe ce alt lucru m-ar fi stânjenit.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat nedumerită.

— Uite...

A deschis o cutiuță, după care mi-a întins-o. Da, *uneori mă prind chiarfoarte greu.* Inelul cu piatră sclipea de-ți lua ochii, așezat pe catifeaua albastră, iar ochii mi s-au umplut de lacrimi.

Poate că, până la urmă, matroana asta cu totul specială n-a reușit să alunge cu totul sentimentalismul din inima ei.

Poate că a fi sentimental are legătură cu felul rațional în care îmi organizez activitățile zilnice.

Nu poți să nu te schimbi când petreci mult timp privind cum unii își distrug viețile, când tu reprezinți modalitatea prin care ei își câștigă existența, banii

— pe care îi cheltuiesc apoi pe acele lucruri care i-ar putea ucide.

Când am deschis agenția, nu prea m-am gândit la toate aceste aspecte. Refuzam să cred în existența efectelor secundare provocate de serviciile oferite de agenția mea. Eram prea entuziasmată de faptul că mă ocupam cu lucruri ilicite, de banii pe care-i încasam, de succesul activității, precum și de minunatul statut pe care-l căpătasem subit în viața de noapte a Bostonului — asta ca să menționez doar câteva motive. Aveam o perspectivă foarte egocentrică asupra lumii; dar profesia mea încurajează această atitudine, așa că mi-e greu să cred că aș fi obținut succesul de care mă bucur dacă m-aș fi raportat la toate acestea.

Dar, pe măsură ce timpul trecea, și prioritățile mele se schimbau, m-a cuprins îndoiala. Am început să am dubii și să mă întreb din ce în ce mai des dacă eram chiar imaculată ca floarea de crin, inocentă așa cum mă credeam. Mă gândeam dacă puteam să continui ceea ce făceam, considerându-mă mulțumită de mine însămi.

Realitatea era că trimiteam fetele în locuri în care eu nu m-aș fi dus niciodată, le îndemnam să facă niște lucruri pe care eu nu le-aș fi făcut niciodată și, dacă ar fi s-o iau de la capăt, tot așa aș proceda. Intrasem în toată povestea asta pentru bani, așa cum o făcuseră toți din domeniu. Iar banii erau suficient de mulți pentru a-mi liniști conștiința pe perioade îndelungate.

Există mai multe etape în acest proces în care încerci să te justifici. Știam, ba chiar aveam certitudinea că, dacă fetele nu ar fi lucrat pentru mine, atunci s-ar fi dus s-o facă pentru altcineva și probabil ar fi nimerit undeva unde ar fi fost tratate mult mai rău decât la mine. Știam destule despre celelalte agenții din oraș, ca să nu mai vorbim de proxeneții de pe străzi și consideram că aparțin unui fel de elită a domeniului în care activam. Aceste convingeri și-au făcut treaba pentru o vreme.

Mai există și scuzele pe care ți le găsești luând în considerare că nouăzeci la sută dintre clienții mei, așa cum am mai menționat, sunt băieți buni, care își

doresc sex normal. Ei alcătuiesc cea mai largă categorie de bărbați care s-au bucurat de fetele mele ani și ani la rând. Ii cunosc, atât cât poți să cunoști pe cineva în micul nostru univers, și am încredere în ei; măcar eram convinsă că-i puteam manevra așa cum voiam eu. Dacă o fată venea la mine să lucreze după ce prestase pentru celelalte agenții, consideram că făcuse un pas înainte, spre o viață mai bună. Uneori, una dintre fete mă părăsea pentru ceva și mai bun. Câteodată, reușea să treacă peste problemele financiare care o împinseseră să ajungă într-o astfel de poziție, și-și vedea de treabă mai departe, iar eu mă felicitam pentru faptul că jucasem un rol important în drumul ei spre succes. îmi spuneam atunci că făcusem un lucru bun.

Apoi, la un moment dat, n-am mai trecut nimic prin grila raționamentelor.

Astăzi? Nu mă simt vinovată pentru ceea ce fac, cu toate că nu încerc să mă păcălesc că aș fi vreun fel de Maica Tereza. în țara asta purtăm cu toții povara trecutului nostru puritan. Este singurul loc din lume unde a urmări în direct la televizor o crimă nu e o problemă, dar unde imaginea unui sfârc nu-și găsește loc pe micul ecran și chestia asta mi se pare o nebunie. Eu înlesnesc întâlnirea dintre doi adulti care sunt de acord să petreacă o oră împreună; el își face damblaua, iar ea se alege cu banii. Sincer, nu văd ce anume este greșit în chestia asta.

Și nici nu înțeleg de ce se bate atâta monedă pe acest aspect. Este o slujbă. Și întotdeauna a fost, numai că eu obișnuiam să-i confer o aură atât de romantică, încât friza parodia. Undeva, de-a lungul acestui drum, busola mea interioară s-a dereglat.

Lucrurile ilegale stârnesc un soi de surescitare. în societatea noastră, toate aceste lucruri ilicite par șic, la modă și chiar romantice. Asta este și imaginea mea despre mine: sunt Peach, sexy și seducătoare, isteață și înțelegătoare, o adevărată divă a Bostonului. Iar asta m-a ajutat să trec prin nenumăratele perioade dificile și peste nesiguranța, pe care altfel n-aș fi reușit s-o ascund.

Totuși, pe măsură ce îmbătrânești, a te situa în afara legii devine o acțiune din ce în ce mai puțin atrăgătoare. Am rămas însărcinată. M-am căsătorit. Caracterul ilegal al lucrurilor de care mă ocup a fost un rău necesar, dar, la un moment dat, nu mi s-a mai părut încântător.

Una peste alta, am fost îndrăgostită de munca mea, considerând-o la modă și fermecătoare, apoi mi s-a părut a deveni din ce în ce mai stânjenitoare, după care m-a plictisit, pentru ca, în sfârșit, să ajungem la atitudinea din prezent: este serviciul meu și atât. Conduc o afacere și o fac bine. Și, la fel ca orice altă femeie care muncește și este și mamă în același timp, știu că există dificultăți în a păstra un echilibru în toate..

Orice femeie care are un post executiv într-un dintre marile corporații vă poate confirma asta...

Am devenit tot mai atentă la toate lucrurile imediat ce ne-am mutat în Charlestown. în trecut, nu mă gândisem mai deloc la felul în care mă percep vecinii. Nu mă interesau părerile lor. Acum însă ne împrieteniserăm cu bătrâneii care locuiau în aceeași clădire cu noi, făcusem cunoștință cu oamenii de la magazinul din colț, unde încă mă duc zilnic să-mi cumpăr țigări, chiar dacă Benjamin, mama mea, mama lui și toți ceilalți apropiați mă îndeamnă să mă las de fumat.

Oamenii importanți din viața mea — prietenii mei, familia și chiar clienții mei — mă acceptau așa cum eram și acceptau necondiționat ceea ce făceam. In trecut, unica *persoană* la care mă raportam era o matroană fermecătoare și de succes. După ce ne-am mutat, toate lucrurile s-au schimbat și, de aceea, nici felul în care mă comportam nu mai era același.

Am păstrat telefonul mobil, dar nu l-am mai folosit decât atunci când nu eram la birou: telefonul fix este mai sigur. Am tot spus povestea mea cu firma de catering până când mi s-a acrit. Voiam să reprezint ceva mai mult decât Peach; voiam ca și despre Abby să pot vorbi.

Nu știu dacă am facut-o pentru Benjamin sau dacă el a facut-o pentru mine, dar, până când ne-am căsătorit, m-am autoanalizat din mai multe puncte de vedere. încercam să văd portretul în toată complexitatea lui; eram o poetă din Sud, o matroană, o soție și o viitoare mamă — tot ce este complicat în ființa umană se regăsea și în mine.

M-am înscris într-un club de sănătate și am început să practic înotul în fiecare zi. Mergeam la piscină așa cum obișnuiam să mă duc la cafenele. Stăteam pe marginea bazinului ținând pe genunchi agenda cu coperte negre, notând versurile din poemele mele care parcă umpleau întreaga atmosferă din jurul meu. Am scris despre începutul și sfârșitul vieții, precum și despre oamenii care-și vindeau trupurile și despre cei care-și vindeau sufletele. Mă uitam la culoarea imposibilă, clorotică a apei și-mi închipuiam insule lenețe scăldate în lumină, aflate în mările sudice, zile lungi, nesfârșite, nisipul între degetele mele de la picioare. Și am scris despre toate acestea.

Apoi l-am născut pe Sam și universul meu s-a schimbat pentru totdeauna.

[1]

Trib amerindian al cărui teritoriu cuprindea Rhode Island, zone din Connecticut și estul statului Massachusetts. (n. red.)

[2]

Una dintre cele mai renumite mărci de șampanie, (n. red.)

La revedere, Jill!

Nu am concediat-o pe Jill, în ciuda celor spuse lui John Richter. Fata avea să se frigă singură, până la urmă. Intre timp, eu nu voiam pur și simplu să renunț la veniturile pe care mi le asigura ea. Dar pentru că nu sunt chiar lipsită de inimă, m-am hotărât să n-o mai trimit la aceiași clienți. Cei precum John, care erau ușor de manipulat, nu-i puteau face față unei femei ca Jill. îmi rămâneau destui clienți în portofoliu care să reziste jocurilor ei și care să-i răspundă pe măsură. Dacă Jill avea de gând să joace dur, atunci trebuia să afle că eu aveam să-i răspund și mai dur.

Nu mai aveam nici un dubiu că începea să se rătăcească. Ii mai văzusem și pe alții în aceeași situație, dar nu bănuisem până la un moment dat că și cu ea se va întâmpla la fel. Părea prea determinată, prea dură. Cred că oricine poate suferi o astfel de cădere, dar nu e tocmai plăcut să urmărești o astfel de suferință. Te poate zdruncina din temelii.

Fetele sunt grosolane cu clienții mai tot timpul; de aceea, și ei sunt la fel cu ele. Dar când damele de companie încep să fie nepoliticoase *cu mine,* încep să iau distanță. Oricât de mult aș avea nevoie de ele, ele au și mai multă nevoie de mine. Există și alte agenții în oraș, dar, în același timp, Bostonul este asaltat de nenumărate tinere superbe. Pentru că multe sunt studente care sosesc anual, în august, aici, în acest oraș în care viața e atât de scumpă.

Ca să fiu cât se poate de sinceră, am beneficiat de pe urma lui Jill cât am putut înainte de a începe să iau distantă.

— Bună, Jill, sunt Peach. Am de lucru pentru tine. — Cine e?

De la celălalt capăt al firului s-a auzit un căscat prelung.

— Henry Ramirez. In Back Bay. E de-al casei. Vreau să te duci la el pe la opt.

— Mai ai pe altcineva? Nu vreau să mă îmbrac dacă e să mă văd cu un singur tip.

— Din păcate nu, am răspuns ferm, uimită de egoismul ei.

Ca să nu mai vorbesc de mojicia pe care mi-o arăta...

— Nu te mai trimit la alții. Nu-mi permit.

Am auzit-o inspirând adânc:

— Nu-mi vine să cred că mă concediezi! După tot ce am făcut pentru tine!

M-am gândit atunci la toate nemulțumirile pe care le auzisem, la telefoanele trântite, la durerile de cap.

— Nu mai merită, Jill, îmi pare rău. Va trebui să încerci la o altă agenție.

— *Chiar așa o să fac!*

Aproape că mi-a spart timpanele când a trântit receptorul în furcă. Nu era obișnuită să fie refuzată. Eram încântată că mi se oferise ocazia să fiu eu cea care i-a furnizat această nouă experiență.

Dar mai rău decât atitudinea ei era faptul că Jill reușise s-o înstrăineze pe Cynthia, șoferița pe care mă bazam. Adevărul e că șoferii buni valorează greutatea lor în aur, dar, în același timp, nu e atât de simplu să cazi la pace cu ei. Faptul că munca lor nu era una normală însemna că acei oameni care alegeau să o practice pentru agenția mea trebuie să fi avut ceva cu totul ieșit din comun. Evit să folosesc cuvântul „ciudat", deși el e primul care-mi vine în minte.

In primul rând, îți petreci timpul ducând dintr-un loc în altul femei frumoase, dar ele sunt mult prea preocupate de ele însele. Multe dintre ele se droghează. Nu te iau în calcul ca pe o persoană care le face tot felul de comisioane sau favoruri. Și, da, mai există, din când în când, și câte-o fată

dispusă să-și dea obolul, facându-i șoferului o felație; dar, în mare, recompensele lor nu justifică neplăcerile pe care trebuie să le suporte din cauza lor.

Apoi, mai e vorba și despre bani. Am descoperit că oamenii au anumite așteptări, anume că li se pare firesc ca venitul să fie continuu, constant, chiar și când vine vorba despre o slujbă cu jumătate de normă. In meseria noastră, lucrurile nu stau așa. Intr-o noapte, un șofer poate să câștige 30 de dolari, iar în alta 150. Suma este direct proporțională cu distanța pe care el o străbate, iar eu încerc să-1 conving pe client să

suporte o parte din costul cursei, astfel încât să nu afecteze prea mult câștigul fetei; cred că am un succes moderat din punctul acesta de vedere. Insă viața așa este: haotică.

Orarul e îngrozitor și, de multe ori, trebuie să facem față presiunii de a ajunge undeva în cel mai scurt timp posibil. După care urmează perioade lungi în care nu este nimic de făcut și, uneori, mai apare și câte un client care încearcă să facă glume proaste cu fetele, dându-le adrese greșite. Mulți clienți locuiesc în zonele liniștite din suburbii, unde vecinii ar suna imediat la poliție dacă ar vedea parcată o mașină necunoscută, în așteptare; șoferul trebuie să dea dovadă de multă imaginație când vine vorba să-și găsească un loc unde să stea o oră, câtă vreme fata își face treaba.

Și, în sfârșit, mai e și sentimentul acela straniu care te încearcă atunci când lași o fată undeva, știind că ea urmează să facă sex cu altcineva, pentru ca mai apoi să o iei de-acolo pentru a o duce acasă. Adică, mă întreb eu, ce fel de conversație ar putea umple acel timp? Sunt sigură că nici măcar Emily Post, în cartea ei mare și albă, nu are ceva lămuriri pentru o astfel de situație.

Totuși e bine că există șoferi. încep și eu să înțeleg ce înseamnă să fii o mamă care își crește singură copilul, lăsându-1 pe bancheta din spate a mașinii în timp ce se duce la client sau care pleacă brusc de la acesta pentru că bona tocmai i-a dat un mesaj urgent.

Cred că părerea mea despre mame a început să se schimbe imediat ce am intrat în rândul lor.

De Muffy nimeni nu se mai sătura

N-am crezut niciodată că există femei care-și spun Muffy.

Să nu mă înțelegeți greșit. Am crescut într-una dintre cele mai snoabe și mai elitiste familii pe care vi le puteți imagina. Aveam nenumărate feluri prin care să arătăm că suntem mai buni decât toți ceilalți. Ne amestecam doar cu oamenii „potriviți" și eram la fel de rasiști și misogini ca predecesorii noștri. Nu există nimic care să indice o evoluție în înalta societate din Charleston, Carolina de Sud.

Totuși, reușisem să trec prin exclusivista școală din Sud și până mi-am făcut debutul în societate nu întâlnisem vreodată pe cineva care să se numească Muffy.

Pe de altă parte, noi, cei din Sud, nu prea ne dădeam în vânt după educația universitară. Nu ne doream stagii la *Cosmopolitan* sau la *Seventeen* ca să demonstrăm că avem toate datele pentru a face o carieră înainte de a parafa o căsătorie care să ne cimenteze viitorul. Pe noi ne interesa, în primul rând, să ne măritățm.

Muffy trecuse prin ritualurile obligatorii ale clubului de fete de la Wellesley, după care se hotărâse — împotriva recomandărilor tuturor — să rămână la Boston ca să lucreze. Voia să profeseze în domeniul bancar, lucru respectabil dacă era vorba de partea *masculină* a familiei sale; și voia să se descurce pe cont propriu, lucru nemaiauzit în cercurile din care provenea.

Singura problemă era că tinerii care abia terminaseră facultatea și care se angajau la o bancă nu primeau salarii care să acopere toate cheltuielile. Sau, mă rog, în nici un caz genul de facturi care îi parveneau lui Muffy. Armăsarul pe care-l deținea la Hamilton, pantofii cumpărați de la Aldo’s de pe Newbury Street, rochiile și necesarele taioare marca Donna Karan și Anna Molinari, obligatoriile apariții la balurile de caritate și la dineuri — ca să nu mai amintesc de vila din Beacon Hill — o făceau pe Muffy să apeleze

la tăticul ei. Dar pentru că toată viața ei făcuse asta, se cam săturase. Așa că m-a sunat pe mine.

Mi-a arătat odată o fotografie cu familia ei, în care toți aveau aerul unor oameni relaxați, de parcă aparțineau familiei Kennedy, zâmbind într-o după-amiază însorită, în mijlocul unei pajiști verzi ca smaraldul, ajustată de mașina de tuns iarba. Imaginea perfecțiunii. Muffy era copia fidelă a mamei sale, cu 20 de ani mai tânără. Dacă mama ei și-ar fi făcut ceva operații estetice de întinerire, ele ar fi fost indentice: hotărâte, vesele, iar senioarea avea o coafură impecabilă. Probabil că organiza o mulțime de evenimente caritabile ca să-i ajute pe cei săraci despre care știa, cumva, la modul abstract, că există. Tatăl lui Muffy zâmbea larg, mândru de averea lui. Cele câteva kilograme din jurul taliei și fălcile late adăugau un aer de seriozitate ținutei sale. Fratele ei, Harrison (respectând absurda tradiție de a le da fiilor prenume care se pot confunda cu numele de familie) urma cursurile școlii locale, dar, de fapt, se afla pe drumul ce ducea spre Princeton și, apoi, spre loc în consiliul director condus de tatăl său. Muffy și sora ei, Kerry, o fată cu brațe și picioare uscățive, bronzate... Era familia perfectă, tot ce și-ar fi putut dori cineva care nu locuia în metropolă.

Clienții nu se mai săturau de Muffy. Era femeia la care visaseră dintotdeauna: părea fata de liceu pe care nici unul dintre ei n-o avusese de prietenă în adolescență, pentru că venea din altă lume, din altă galaxie. Muffy era cea pe care ei n-ar fi îndrăznit s-o invite la balul de absolvire, pentru că ea nici măcar nu-i remarcase.

Chiar și atunci, în anii ’80, în timpul exploziei internetului, când băieții cu ochelari erau la modă, toți clienții mei întreprinzători își aminteau că întâlnirea cu ea era un fel de joc-șaradă, iar Muffy — prințesa care-i întâmpina. Ea i-a făcut să înțeleagă ce le puteau aduce banii lor proaspăt câștigați.

La capătul tunelului în care se aflau se zărea o luminiță. Mulțumită lumii minunate a capitalismului, și ei se puteau bucura de o Muffy a lor. Fie și numai pentru o oră.

Când se ducea la întâlniri purta rochițe negre minuscule și perle, parfumându-se din cap până-n picioare. Dresurile ei cu bandă adezivă probabil că erau extrem de scumpe, poate mai mult de 50 de dolari. Dar și bacșișurile primite erau pe măsură. Jignea pe toată lumea cu zâmbetul pe buze, prea sigură pe ea pentru a se simți neliniștită că-și spunea părerea direct. Cred că pentru unii dintre bărbați a fi insultați de Muffy era mult mai bine decât a fi complimentați de oricare dintre celelalte fete.

La fel ca marea majoritate a celor care lucrează pentru mine, Muffy nu știa nimic despre viața mea privată. Pentru ea eram doar Peach, aveam un birou cine știe pe unde, de care ei nu-i păsa câtuși de puțin. Se ducea singură la întâlniri, în vechiul ei Jaguar modelul E-Type, pe care-1 primise cadou de ziua ei de naștere de la frații săi (părinții îi plătiseră avansul pentru vilă cu aceeași ocazie) și se întâlnea, când și când, cu unul dintre șoferii mei ca să-mi trimită partea ce mi se cuvenea.

într-o zi însă, chiar aveam nevoie de bani gheață de la ea, iar Andy, tipul care face pe șoferul/comi-sionarul pentru mine încă și acum, era de negăsit. Am sunat-o pe Muffy și am stabilit o întâlnire cu ea la Sonsie's pe Newbury Street. Am întârziat, ca de obicei. Mie mi se pare că planific lucrurile perfect, dar mereu se întâmplă ceva; n-a contat, de vreme ce ea a venit și mai târziu. Comandasem o cafea cu lapte și niște fursecuri atunci când a apărut Muffy și trebuie să recunosc că, oricât sunt eu de plictisită de femei bogate și frumoase, ea a reușit să mă lase cu gura căscată. Era îmbrăcată în cașmir (bluziță și pulover), într-o fustă din stofă ecosez și purta un șirag de perle la gât. Eu credeam că femeile își pun asemenea bijuterii doar atunci când se duc la fotograf. Părul ei de culoarea mierii îi stătea perfect. Tenul ei alb era neted și fin. Mi-au venit brusc în minte toți americanii ăia cu sânge amestecat care se regăseau în registrul meu de clienți și mă gândeam la faptul că, pentru ei, a face sex cu Muffy probabil că era ca și cum s-ar fi culcat cu toti cei care colonizaseră continentul.

Nu și-a cerut scuze, s-a așezat repede, oferindu-i un zâmbet orbitor ospătarului, care aproape că a făcut infarct și s-a repezit să-i aducă un martini cu mult mai multă râvnă decât îmi adusese mie cafeaua.

— Peach! Tu ești! *Sunt așa de încântată să te cunosd.*

Am zâmbit amabilă și i-am întins cartea pe care o citisem până atunci. Muffy a clipit nedumerită.

— Fii bună și pune banii între paginile ei, i-am sugerat eu delicat, iar ea a izbucnit în hohote de râs, dându-și capul pe spate, amuzându-se teribil.

Niciodată nu mai văzusem o femeie râzând astfel. Eram fascinată.

A scos un plic din geanta ei Gucci și l-a strecurat ușor între foi, după care mi-a dat cartea înapoi.

— Mă simt ca într-un film cu James Bond, mi-a zis ea, aruncându-mi o privire veselă. Ce distractiv, Peach! Când mă întâlnesc cu Andy să-i dau banii e mult mai plictisitor!

Am amestecat cu linguriță în ceașca mea de cafea: — îmi place să rămân un om discret.

Aproape imediat, telefonul meu a sunat. Gata, s-a terminat cu discreția! Eu mă simt bine în propria piele, dar vă jur că femeia asta mă facea să cred că îmi mai crescuse o mână stângă.

— Scuză-mă un moment.

Era Siobhan, dădaca lui Sam.

— îmi pare rău că vă deranjez, doamnă Townsend, mi-a zis ea cu accentul ei irlandez, aspru și melodios în același timp. Dar micul prieten al lui Sam, Jamie, vrea ca fiul dumneavoastră să se ducă la el acasă ca să se joace împreună. Va supărați dacă merg cu el acolo? Ne întoarcem înapoi mai pe seară, înainte de cină.

— Nici o problemă...

Sam avea doar doi ani și jumătate, dar, fiind un băiețel precoce, socializa fără probleme cu alți copii. Aproape că-mi doream să fie ceva mai dependent de mine.

— Lasă-mi, te rog, numărul de telefon la bucătărie, da?

— Sigur că da, doamna Townsend.

Am încheiat convorbirea. Muffy mă privea.

— Fiul meu, i-am explicat eu, neajutorată.

Nu doar că mă întâlnesc rareori cu fetele care lucrează pentru mine, dar niciodată nu le spun nimic despre familia mea.

— Ai un băiat?

Dacă ar fi fost educată în oricare altă școală în afara celor particulare din Connecticut, întrebarea ei ar fi sunat strident.

— Oh, Peach, trebuie neapărat să-mi arăți o poză cu el.

Ospătarul i-a adus paharul cu martini, iar ea i-a arătat din nou zâmbetul acela larg, dezvelindu-și toți dinții. I-am spus să nu se mai deranjeze pentru că se vedea de la o poștă că tipul era gay, dar mi-am dat seama apoi că zâmbetul nu-i era adresat în mod special. Era un obicei deprins cu mult timp în urmă, probabil din ziua în care scăpase de aparatul dentar și dinții ei incredibil de albi deveniseră apți să fie puși în valoare. M-am gândit atunci că ar fi trebuit să-i fi taxat în plus pe dienți pentru zâmbetul acela.

Cred că pentru toate există un început. Mi-am scos portofelul și l-am deschis pentru a scoate cu grijă fotografiile cu Sam. Era și Benjamin acolo, dar n-a-veam de gând s-o invit să-și dea cu părerea despre soțul meu. Trebuie să existe o limită în toate.

Muffy a luat fotografiile și le-a studiat una câte una, cu o expresie de seriozitate întipărită pe chip.

— E superb, a șoptit ea.

Continua să se uite fix la poze și privirea ei a început să-mi dea fiori pe șira spinării. M-am întins peste masă ca să i le iau.

Ochii ni s-au întâlnit. S-a îmbujorat ușor și am văzut o sclipire în privirea ei.

— E frumos, a spus ea din nou și mi-a dat pozele înapoi. Ești uimitoare, Peach! Conduci o agenție și ai și o familie.

Eu nu mă simțeam deloc așa.

— Contează ce priorități îți stabilești, am zis, ca și cum deja îmi planificasem întreaga viață.

Aproape că-l pierdusem pe Benjamin pentru că nu-i acordasem suficientă atenție; iar pe Sam, care reprezenta cea mai încântătoare parte a vieții mele, îl concepusem absolut accidental. Dar nimeni nu trebuia să afle asta.

— Știu...

Muffy devenise visătoare. A sorbit din martini și a privit spre trecătorii de-afară. Newbury Stret este unul dintre acele locuri unde poți sta într-o cafenea să privești oamenii, pentru ca, până la urmă, să înțelegi că, de fapt, aceiași indivizi trec prin fața ta, de două, de trei ori. Oamenii vin acolo ca să privească și ca să fie văzuti.

— Când eram la colegiu, a început ea să vorbească pe un ton ce anunța o poveste petrecută parcă demult, m-am îndrăgostit rău de tot... El era perfect, Peach, apropiat, bun și sexy...

Se înfioră. Mi se adresa mie, dar îi privea pe cei care se plimbau învăluiri în lumina soarelui.

— Mă gândeam la el așa cum mă gândesc la mine; nu știu cum să-ți explic... Credeam că totul... In fine... Când mă gândeam la viitor, era prezent în visurile mele, făcea parte din lumea mea. Indiferent de tot ceea ce-mi imaginam, chipul lui era întotdeauna în mintea mea.

— Și ce s-a întâmplat?

A ridicat din umeri.

— L-am pierdut, mi-a răspuns Muffy. L-am pierdut și am crezut că totul se termină cu asta. Atunci am hotărât să rămân în continuare aici, să-mi iau un serviciu. Am hotărât să clădesc ceva fără a fi dependentă de cineva.

Nu știam ce să zic.

— îmi pare rău.

Ochii ei nefiresc de verzi îi fixară pe-ai mei:

— Mie nu, a adăugat Mufiy, cumva surprinsă. Prea multor femei le este teamă să piardă pe cineva, așa că se limitează la asta.

Sorbi din nou cu delicatețe din băutura ei, de parcă ar fi vrut s-o savureze.

— Am crezut că nu mai contează nimic, asta pentru că nu mai era lângă mine. Nu mă gândeam decât la pierderea suferită și deloc la momentele în care fusese al meu, iar eu mă simțisem fericită. La urma urmei, asta contează. Noi suntem alcătuiti din ceea ce am avut, nu din ceea ce am pierdut.

E interesant să evaluezi totul din punctul de vedere al posesiunii, m-am gândit eu; dar Muffy trecuse peste asta, părând din nou proaspătă și superficială, arătându-mi, la rândul ei, poza de familie în care părinții și

frații săi zâmbeau sub soarele târziu de amiază din Connecticut, în spatele lor zărindu-se casa mare și albă. Viitorul se afla încriptat în genele lor; atunci i-am înțeles perspectiva din care privea lucrurile.

Până la sfârșitul acelui an a mai apărut când și când în vizorul meu, dar nu mă gândeam la ea mai mult decât la celelalte angajate ale mele. După cum am mai spus, nu merită să te gândești la ele prea mult ca la niște oameni cu toate ale lor: lucrul acesta îți ridică piedici în bunul mers al afacerilor. O trimiteam pe Muffy la întâlniri, iar clienții o adorau, așa că amintirea după-amiezei noastre petrecute la Sonsie's a început să se estompeze. Uneori mă întrebam dacă nu cumva visasem.

Când Sam a sărbătorit cel de-al cincilea Crăciun al său, fusta care mi se păruse că intrase la apă după ce o adusesem de la curățătorie mi-a indicat din nou adevărul: eram din nou însărcinată. Benjamin absolvise de mult North Bennett Street School și lucra acum la restaurarea unei case de pe Brattle Street, în Cambridge. Era îngrozit de ideea unei familii mai numeroase, dar, în același timp, entuziasmat, așa că discuta cu toată lumea despre acest subiect, mai ales dacă găsea pe cineva gata să-l asculte. Pentru un bărbat care crezuse că n-o să aibă niciodată copii, Benjamin se transformase într-un tată perfect.

Chiria pe care o plăteam pentru casa noastră din Charlestown crescuse din nou și era nervos din cauza asta. Pe undeva, în mintea sa, a-ti întemeia o familie și a avea propria casă erau oarecum similare, prin urmare, credea că așteptaserăm prea mult. Eu n-aveam cum să iau un credit ipotecar pe numele meu, evident, deși puteam să plătesc avansul. El lucra de mult timp și ajunsese să câștige foarte bine, așa că am fi putut să ne descurcăm onorabil.

Caro, o femeie care lucrase pentru mine la un moment dat, după ce a hotărât să se „îndrepte" s-a dedicat afacerilor din domeniul imobiliar. Devenise asociată la agenția de pe strada Beacon Street și îi știa bine pe cei care acordau credite. Noi două am hotărât că eram în stare să facem în așa fel încât formularele pe care trebuia să le completăm să nu ne pună probleme.

Dacă acordam o atenție mai mică slujbei decât de obicei, aveam niște motive întemeiate: eram însărcinată, ne petreceam tot timpul liber căutând case, discutând despre unde ne-ar plăcea să trăim și prospectând zonele din jurul Bostonului. Sau poate că doar îmi găsesc scuze acum pentru faptul că Muffy nu mai suna deloc.

Fetele intră și ies din viața asta după bunul lor plac. Se îndrăgostesc și renunță să mai lucreze, apoi, după ce relația lor se sfârșește, se întorc la mine. își găsesc un serviciu și renunță să mai lucreze pentru agenție, dar se întorc atunci când au nevoie de niște bani în plus. Problemele mele sunt întotdeauna stringente: cine poate lucra la noapte, cine poate lucra în weekend. Nu trebuie să mă implic în viețile lor. Dar, din când în când, trebuie să-mi reamintesc acest lucru.

Am primit telefonul într-o zi cenușie de ianuarie, când umbrele amiezii anunțau deja noaptea, iar vântul făcea să zăngăne geamurile. în cameră era întuneric și eu aveam grețuri din cauza sarcinii, așa că nu mă dădusem jos din pat să aprind lumina. Benjamin urma să vină acasă cât de curând, iar Siobhan să plece. Apoi, el va aprinde luminile în toată casa și vom cina mai devreme, vom sta ceva timp împreună înainte ca eu să conectez liniile telefonice. Nu mă gândeam la altceva când a sunat telefonul.

Era vocea unui bărbat tânăr, educat:

— Bună ziua, pot să vorbesc cu Peach?

Era linia telefonică rezervată fetelor. M-am încruntat și mi-am strâns mai tare șalul pe mine. Cred că aveam o premoniție. Nu știu... nu-mi amintesc decât că, brusc, am simțit un fior neplăcut.

— Peach la telefon.

— Ah, da. Bună ziua. Probabil că o să vi se pară ciudat...

A urmat o pauză scurtă, după care și-a revenit și a continuat puțin mai tare, mai sigur pe el. Părea că încearcă să se concentreze:

— Numele meu este Harrison Granville. Cred că o cunoașteți pe sora mea, Melissa Granville, nu?

Vocea aceea, numele acela... M-am gândit la după-amiaza de vară imortalizată în fotografia pe care mi-o arătase Muffie la Sonsie's, cu pajiștea verde ca smaraldul și vila mare și albă din fundal...

— Pe Muffy? am întrebat eu.

— Da, așa îi spuneam noi, Muffy.

îi spuneam...

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat, dar cred că deja bănuiam.

Gâtul mi se încordase, îmi venea să vomit.

El și-a dres glasul. Da, era suficient de tânăr ca să fie acel tip cu chip de model de la Abercombie&Fitch[1] din fotografia ei.

— Am găsit numele și numărul dumneavoastră de telefon în agenda ei, a rostit el, cu prudență. îmi pare rău, dar trebuie să vă spun că Muffy... A murit acum trei zile.

— *Ce s-a întâmplat?* am repetat eu întrebarea, după care am adăugat repede, deși prea târziu: îmi pare nespus de rău pentru pierderea suferită.

— Mulțumesc.

Puteam să jur că pronunțase acest cuvânt cu un rictus.

— Aș putea să vă întreb în ce context ați cunos-cut-o pe sora mea?

Am înghițit greu, de două ori, încercând să-mi înfrânez greața.

— Am fost prietene, am șoptit, dorindu-mi ca vorbele mele să fie adevărate. Ce s-a întâmplat, Harrison?

A urmat o altă pauză. încă nu fâcea față situației. Dar probabil că, până la încheierea funerariilor, care se vor ține în biserica episcopală a nu știu cărei comunități bogate din Connecticut unde locuiau ei, își va îmbunătăți aptitudinile în domeniu.

— Sora mea a luat o supradoză de somnifere, a rostit Harrison într-un târziu. Nu o să le comunicăm această informație celor din presă, așa că am să fac apel la discreția dumneavoastră.

Camera a început să se învârtă în jurul meu și am simțit un gol în stomac.

— Ăăă... îmi pare rău... am bălmăjit eu.

Mi-am pus mâna la gură.

— Dacă vreți să vă anunțăm când va avea loc înmormântarea... începu el sfios, dar eu nu mai puteam aștepta.

— Nu, mulțumesc, am gâfâit eu. îmi pare rău...

Nici nu apucasem să pun receptorul în furcă și am rupt-o la fugă spre baie. Aproape că reușisem.

M-am târât pe gresia rece a pardoselii până la toaletă, agățându-mă de vas cu gestul tipic, răcorin-du-mi fruntea de el. Am închis ochii. Mă aflam din nou în Atlantic City, cu pastilele mele frumos aliniate, gata să fie înghițite. Gata să mă ducă acolo unde credeam eu că voiam să ajung. Auzeam vocea tatălui meu, răsunând ca un ecou peste ani: „Vreau să-mi văd fetița..."

Apoi, ușa închisă, refuzul, altarul ridicol pe care mama i-1 consacrase, lipsa de sens a tuturor acestor lucruri. Nu-i așa că de multe ori moartea pare mai atrăgătoare decât viața? Să dormi, să visezi, să plutești spre un loc unde nu trebuie să încerci nici o emoție, unde nu trebuie să iei decizii, unde nu trebuie să faci nimic. Nu numai că nu-ți este frică de întuneric, dar îl și aștepți. Dumnezeule, tentația asta e atât de mare și nu ne părăsește niciodată, nu?

Așa fuseseră toate încercările mele de a mă sinucide, chiar dacă hotărârea era nesigură. Nu mai cunoscusem pe nimeni care să-și fi luat viața, cu atât mai puțin pe cineva care să fi lucrat pentru mine.

Am stat pe gresia rece și am plâns-o pe Muffy.

Mai târziu, întinsă pe pat, cu un prosop ud pe frunte, am încercat să discut acest subiect cu Benjamin, care mă mângâia tandru pe braț.

— Mă întreb de ce..., am spus.

Prin întuneric, i-am auzit vocea foarte aproape.

— Cine știe...? a rostit el cu blândețe. Poate că nu se simțea în stare să se ridice la nivelul așteptărilor familiei sale.

— Credeam că se descurca destul de bine cu așteptările alea, am spus. O, Doamne, Benjy, doar nu s-o fi întâmplat cine știe ce la vreun client acasă, nu?

— Sigur că nu, mi-a răspuns el imediat, încercând să mă liniștească. Fetele lucrează pentru tine în fiecare zi și nici una nu se supără în așa hal încât să se sinucidă.

— Din câte știm noi, i-am replicat eu sinistru.

Nu era de acord cu mine.

— Abby, trebuie să te eliberezi de povara asta. Nu ești răspunzătoare pentru viața tuturor. Nu se mai întâlnise cu nici un client de săptămâni întregi, nu?

Am dat din cap. Deja începuserăm să disecăm subiectul în timpul cinei, când Benjamin, cu recunoscuta lui înțelepciune, a sunat-o pe Jane, rugând-o să se ocupe de preluarea telefoanelor în locul meu. Reușisem să înghit trei guri de *lasagna,* înainte să mă reîntorc în baie ca să vomit.

— Așadar, cu siguranță nu a fost ceva provocat de slujba ei, a argumentat el.

— încerc să-mi amintesc cu cine s-a întâlnit ultima dată.

Se întâmplase cu câteva săptămâni în urmă, dar eu nu țin jurnale... în mod obișnuit, mă mândresc cu acest lucru.

— Nu-mi amintesc. Să fi foar Cari Lianza, tipul de la Four Seasons? Se întâlnea cu el destul de des.

— Nu contează, mi-a zis Benjamin din nou. Nu ai nici o vină, Abby.

— Da, știu, m-am răstit eu, nervoasă. Sunt suficient de egoistă ca să accept ideea că o fată s-a sinucis și că asta nu are legătură cu mine.

— Nu am vrut să spun asta, a șoptit el rănit.

— Știu.

Dar nu mă simțeam deloc bine și se știe că atunci când te simți rău, vrei să-i faci și pe ceilalți să se simtă la fel.

— Tu nu ai cunoscut-o, i-am zis.

— Nici tu, mi-a reamintit el. A lucrat pentru tine, Abby. Te-ai întâlnit cu ea o dată? Și dintr-o dată ești îngrijorată că ai avut un rol în decizia ei de a se sinucide? Nu are cum să fie atât de simplu.

Undeva, în creier, o voce îmi șoptea să nu merg mai departe și mi-am amintit tardiv că o persoană din familia lui Benjamin își pusese capăt zilelor. Un văr? Sau un unchi? O fată murise, familia ei era îndurerată, iar eu nu făceam decât să-l amărăsc și mai tare pe soțul meu — care se străduia din răsputeri să-mi ridice moralul. „Excelent, Abby!“

Era ca și cum ea s-ar fi aflat în aceeași cameră cu noi, pentru că îi auzeam vocea destul de clar. Erau cuvinte pe care nu credeam că mi le-aș fi putut aminti vreodată: „Am crezut că nu mai contează nimic, asta pentru că nu mai era lângă mine. Nu mă gândeam decât la pierderea suferită și deloc la momentele în care fusese al meu, iar eu mă simțisem fericită. La urma urmei, asta contează. Noi suntem alcătuiți din ceea ce am avut, nu din ceea ce am pierdut."

Am început să plâng pentru, ce avusese, nu pentru ce pierduse.

*

După dispariția lui Muffy, am observat o schimbare în comportamentul meu, în felul în care priveam lucrurile. Nu mai tratam relațiile cu ceilalți ca pe un dat; am încercat să le întrețin.

Jeannette nu mai lucrase pentru mine de ani buni și lăsasem prietenia noastră cumva suspendată, așa că am sunat-o. Părea surprinsă să mă audă, încântată, dar și precaută în același timp; am aflat că tocmai se pregătea și ea de măritiș.

— Nu credeam că se va întâmpla asta vreodată, mi-a spus.

— Ce te-a făcut să-ți schimbi decizia? am întrebat-o.

— Am cunoscut pe cineva fără de care nu mai pot trăi, mi-a răspuns, iar eu am zâmbit.

Uneori chiar e atât de simplu...

Urma să-i apară un roman, mi-a spus, cel la care se gândise pentru prima dată pe când îmi citea în apartamentul meu din Bay Village.

— Mi-a fost foarte greu să îl scriu, a oftat. Logodnicul meu — Tony — spune că subtitlul ar trebui să fie: *Jeannette își începe ședințele de psihoterapie.* Poți să vii la lansare?

— Cu mare plăcere, am asigurat-o, gândindu-mă mai întâi la ce aveam de făcut în acea perioadă și, apoi, înțelegând că tocmai în astfel de momente trebuie să le faci loc celorlalți în viata ta. Voi veni la lansarea romanului tău dacă vii și tu la petrecerea noastră pe care o s-o dăm când ne mutăm în casă nouă.

— S-a făcut.

Prietenul meu, Leo, care locuia aproape de mine, în Bay Village, a fost, la fel, unul dintre cei cu care am încercat să restabilesc contactul. Fuseserăm apro-piați înainte să mă mut cu Benjamin și, apoi, am lăsat și acea relație de izbeliște, fără să-mi dau seama. Dintre toți oamenii, tocmai pe Leo, care era avocat și care avea și un talent deosebit pentru decorațiunile interioare, lucru care mă fascinase întotdeauna, îmi găsisem să îl abandonez!

— Vino cu noi să vedem niște locuințe!

Părea surprins și încântat în același timp.

— Acum vin.

Caro ne-a găsit casa perfectă în Watertown, o suburbie a Bostonului care se afla destul de aproape de oraș ca să nu te simți complet izolat, dar care ne oferea libertatea de mișcare necesară. O bibliotecă plină cu superbe cărți pentru copii... Poteci lungi și acoperite cu gazon de-a lungul râului Charles. Oamenii te priveau în ochi și te salutau când ieșeau din magazinele aliniate de-a lungul celor două străzi principale din zonă.

Casa în sine nu era nemaipomenită, dar, așa cum a spus și Benjamin, deținea un potențial fenomenal. Avea o curte destul de spațioasă, care sigur îi va câștiga inima lui Sam; și părea că, pentru prima dată de când le adoptasem de la adăpostul de animale, Sid și Court puteau să iasă afară și să încerce să prindă păsări și veverițe. Erau destul de bătrâne, așa că aveam unele îndoieli dacă mai erau în stare de asemenea aventuri, dar, știți cum se spune, instinctul nu dispare niciodată. Exista și un subsol unde Benjamin

avea, în sfârșit, un loc unde putea repeta cu trupa lui Mnemonic, o bucătărie enormă, locul perfect unde să-mi dezvolt aptitudinile în materie culinară, un birou de mărime medie, patru dormitoare și o alee în capătul căreia se afla un garaj. O alee! Toate astea pentru noi! Părea prea frumos ca să fi fost adevărat.

Am fost informați că școlile publice din Water-town erau destul de bune. Exista o sală de fitness lângă supermarket (iar lângă ea o pizzerie, dar nu vreau să insist asupra acestei alăturări contradictorii). Și aveam un loc pe care îl puteam numi „acasă".

Am făcut o ofertă de preț pentru casă și ne-am pus pe așteptat, nerăbdători, până când Caro ne-a sunat, într-un final, să ne spună că suma a fost acceptată. Mă simțeam de parcă, într-un mod straniu, mă transformasem dintr-un om care trăia în afara legii într-o soție (și mamă) tipică pentru zona suburbiilor. Benjamin m-a îmbrățișat.

— Nu, i-am zis eu posomorâtă. Te previn de pe-acum — nu ne vom cumpăra *niciodată* o dubiță!

Niciodată să nu spui niciodată.

[1]

Marcă americană de articole de îmbrăcăminte, preferată mai ales de tinerii provenind din clasa mijlocie și din cea înaltă, (n. red.)

Viața merge înainte

Două luni mai târziu, după ce ne-am mutat în Water-town, am pierdut sarcina.

De pe culmile fericirii mă cufundam din nou în disperare. Stăteam în casă cu jaluzelele trase. Nu voiam să vorbesc cu Benjamin; de fapt, cu nimeni. Afacerea mea avea de suferit și aproape că a trebuit să renunț la ea.

Nu am cuvinte să descriu ce simțeam. Sau ce sentimente încerca Benjy.

Sam ne-a scos din impas. Era plin de energie, avea nevoie de noi, își cerea dreptul la viață și, astfel, m-a adus și pe mine înapoi din pragul morții. Mi-am amintit de vaza aceea din hol, de tata, de Atlantic City. L-am privit pe Sam, am văzut dragostea de pe chipul său și, până la urmă, am zâmbit. Poate că o luasem razna puțin; dar măcar știam drumul înapoi.

După ce am pierdut copilul, am devenit un soi de filozoafa. De fapt, totul a început când a apărut Mirra.

Ea a lucrat pentru mine cu cinci sau șase ani înainte să se întâmple toate acestea; pe vremea aceea îl purtam în pântece pe Sam.Tocmai renunțase la cluburile de striptease din Montreal; i s-a părut că Bostonul putea fi un popas scurt în drumul ei spre Los Angeles și industria porno cu tot ce promitea ea în materie de faimă și avere. A lucrat puțin ca dansatoare în Boston, dar, în cea mai mare parte a timpului, a muncit pentru mine, gândindu-se în permanență cum să ajungă în Los Angeles, ceea ce, în cazul ei, însemna să-și găsească un bărbat care s-o întrețină în perioada în care ea va urca pas cu pas scara succesului în California.

Planul Mirrei a izbândit. își făcuse curând un nume și era chemată la ședințe foto și petreceri selecte. A ținut legătura cu mine, din motive pe care nu prea le-am înțeles; poate că eram un fel de ma-mă-surogat pentru ea. Bănuiam că mama ei nu-i oferise prea multă dragoste.

Mă suna o dată la câteva luni și stăteam la taclale, punând-o la curent cu bârfele din Boston și ascul-tându-i poveștile despre viața de pe Coasta de Vest. Era drăguță, dar nu chiar ca un fotomodel. Avea însă șarmul unei franțuzoaice, iar camera de luat vederi nu doar că-l surprindea, dar îl și amplifica, astfel încât făcea impresia unei ființe exotice, în plină dezlănțuire erotică, înainte de a dispărea în întuneric pentru a reapărea altfel, reinventându-se parcă: o personalitate puternică, senzuală, în contradicție cu tiparele sterpe ale pornografiei de duzină.

în toamna aceea, am primit un apel de la Mirra. Se întorsese în Montreal și locuia într-un adăpost.

— Ce s-a întâmplat, Mirra?

A urmat o pauză.

— Există liste, mi-a spus ea într-un final, pe un ton dureros. Totul e introdus în baze de date, știi?

N-aveam nici cea mai vagă idee despre ce vorbea:

— Ce liste, draga mea?

O auzeam trăgând adânc în piept fumul de țigară și îmi doream să nu ajung în situația de a trebui să mă las de fumat.

— Liste, spuse ea plictisită, cu cei infectați, cu cei care nu sunt...

„Oh, Doamne." Am simțit un ghem în stomac.

— Mirra...

Expiră fumul de țigară. Aproape că îi simțeam aroma prin telefon.

— Și am avut grijă, Peach. Pe bune. Dar ești plătit mult mai mult ca să faci sex fără prezervativ.

Am închis ochii, disperată. Sam încerca să îmi atragă atenția.

— Ești bolnavă de SIDA?

Se auzi un suspin:

— Da... Da. Tocmai am făcut testul. Apoi... toți mi-au spus că îmi voi găsi de lucru, zise și apoi urmă o pauză. Știi, la început, nu s-a întâmplat nimic. Toată lumea se infectase după care s-au folosit din nou prezervative...

Urmă alt oftat:

— De data asta și-au dat seama cine era sursa. Făcusem sex cu el doar de două ori...

„Doamne Dumnezeule! *Doar de două ori...“*

— Și acum ce-ai să faci?

— M-am întors acasă. De fapt, nu chiar acasă — eu și mama vedem lucrurile diferit... Nu știu... Ea nu poate să facă față... N-o pot învinui...

„Nu? îmi trecu prin minte un gând. Eu aș putea."

— Draga mea, vrei să vii la mine? Îți pot găsi un loc unde să stai.

— Nu, dar îți mulțumesc, Peach. Nu. Vreau... vreau să fac ceva aici. Voi crea o fundație, înainte să devin prea neajutorată ca să mai pot face ceva. Le voi spune fetelor cum să se ferească de acea lume, mai ales acelor fetele care sunt la începutul vieții. Am vrut să auzi asta de la mine înainte să înceapă oamenii să vorbească...

Nu prea am cum să aflu bârfele de pe Coasta de Vest sau din Canada, dar am luat vorbele ei ca atare, ca o subliniere a legăturii dintre noi două și ca un fel de rămas-bun.

— Mirra..., am șoptit.

— E la bancă, a zis repede. Există un cont în bancă. O să-i rog să te contacteze. Mă aștept să faci o donație.

— Sigur, am zis eu, simțindu-mă goală pe dinăuntru și neputincioasă să spun lucrurile potrivite.

După ce am închis, am rămas acolo tăcută mult timp, privindu-l pe fiul meu.

*

Ne-am mutat în Watertown, Sam a început școala generală și viața a mers mai departe. Am aflat, mai târziu, în iama aceea, că Mirra murise și, da, am depus niște bani pentru a sprijini fundația ei. Sărăcuța de Mirra...

Problema protejării e fundamentală în industria sexului. Le repet întruna tuturor femeilor care lucrează pentru mine să aibă grijă de acest aspect și, dacă aud că vreun client a încercat s-o silească pe vreo fată să facă un lucru pe care ea nu-l dorește — chiar dacă e vorba doar despre faptul că un client i-a oferit bani în plus ca să facă sex fără prezervativ — îl tai de la porție. Sunt puține lucruri cu caracter etic pe care le pot face în profesia mea. Acesta este unul dintre ele.

Am pierdut clienți din acest motiv și m-am împăcat cu asta. Fetele mele sunt în siguranță.

Uneori îți vine să te gândești că SIDA de fapt nici nu există. Argumentele pe care le primesc — clienții care consideră că, dacă reușesc să mă convingă să mai abordez subiectul încă o dată, atunci mă voi răzgândi; fetele care, în mod absurd, vor să facă sex neprotejat dacă sunt plătite mai bine, pentru că sunt tinere și frumoase și nu pot concepe că vreun lucru urât li se poate întâmpla sau că pur și simplu ar putea muri ca Mirra. Nu ca Mirra, dacă este să mă pronunț asupra acestei chestiuni...

îmi amintesc că am trimis o fată la o întâlnire cu un cuplu, soț și soție. O cheamă Julianna, dar clienții o cunosc drept Cherie. Vizita a fost un

dezastru, indiferent de modul în care ai evalua situația. Cei doi planificaseră greșit întreaga tărășenie: nevasta fusese convinsă de soț și a luat-o razna când Julianna/Cherie a ajuns acolo. Să faci sex în trei, cu bărbatul pe care îl iubești, e acceptabil în teorie, dar nu și în practică, ca să zic așa, mai ales când fata care vine pregătită să facă acest lucur e mult mai tânără și mai frumoasă decât tine.

Julianna s-a descurcat însă, liniștind-o pe soție, seducându-l pe soț și încercând să mențină situația sub control. I-a încurajat să înceapă fără ea, lucru pe care l-au făcut desigur, fără prezervativ; și apoi, soțul și-a scos penisul din vaginul nevestei și a vrut să-l bage imediat în Julianna.

Ea a fost rapidă, avea un prezervativ pregătit din timp, dar el a încercat s-o penetreze neprotejat. Ea a refuzat, el a insistat și, în mijlocul scandalului, soția a luat-o din nou razna, văzându-și soțul înnebunit să facă sex cu altcineva. Un dezastru din orice unghi ai privi situația...

Intr-un final, a plecat lăsând în urma ei o soție isterică și un soț plin de nervi. El m-a sunat cerân-du-mi banii înapoi. A trebui să-i explic cât se poate de limpede că nu putea să facă sex cu vreuna dintre fete fără consimțământul ei, cu atât mai puțin fără prezervativ; o auzeam, în același timp, pe consoarta lui văicărindu-se.

Bietul Benjamin! Nu a avut nici cea mai vagă idee din ce motiv am întâmpinat cu atâta răceală avansurile lui în acea noapte.

*

Stăteam și mă uitam la stele. Aici le poți vedea. Nu cred că le-am văzut vreodată cât timp am locuit în oraș.

Sarcina pierdută m-a determinat să mă gândesc la diverse lucruri. M-am întrebat ce-mi doream pentru Sam, pentru Benjamin și chiar pentru mine. Nu cred că vreau să rămân pentru tot restul vieții o matroană.

E ușor să faci asta. Asta e partea care te seduce, cred. Pot să-mi fac treaba și cu ochii închiși. Sau fără să mă concentrez. îmi cunosc clienții și știu cum să vorbesc cu femeile care lucrează pentru mine și pot contracara — destul de eficient — durerea și crizele care n-au cum să nu apară dacă nu lucrezi în domeniul ăsta.

întrebarea este dacă asta îmi doresc.

Am privit stelele mult timp după ce am deconectat liniile telefonice în acea noapte. Le-am contemplat suficient de mult cât să sesizez mișcarea lor pe boltă. Apoi m-am dus la culcare, l-am luat în brațe pe soțul meu și i-am visat pe toți oamenii pe care îi pierdusem.

A doua zi de dimineață, Sam a plecat la școală, am sunat la Caro și am aflat de ce aveam nevoie ca să obțin permisul pentru a lucra în sectorul imobiliar.

Epilog

Mă trag dintr-o familie cu probleme și m-am făcut matroană. Să existe, oare, vreo legătură? Probabil, deși, pe măsură ce îmbătrânesc, îmi dau seama că, de fapt, cei mai mulți oameni se trag din familii cu probleme. Unii pot trece peste propriul trecut, alții nu reușesc.

Sam e la școală, Benjamin la muncă, iar eu mă pregătesc să încerc să vând prima casă. Sunt puțin entuziasmată, puțin agitată și foarte fericită. Chiar când să bag cheia în contact, sunt copleșită brusc de rememorarea unei imagini. Mă gândesc cum stăteam în hol în timp ce tata murea de partea cealaltă a unei uși închise. Și mă gândesc la vasul chinezesc neprețuit, așezat pe măsuța de lângă mine. Mi-a luat foarte mult timp să-mi amintesc că l-am spart. M-am întrebat și mai mult timp ce semnificație trebuie să fi avut acel gest.

E bine să-ți descarci nervii, pentru că, dacă îi ții în tine, te pot otrăvi tot restul vieții. Am lăsat suferința să iasă la iveală distrugând acel obiect neprețuit al mamei, zdrobindu-l de pământ, asta pentru că eu consideram că ținea mai mult la el decât pe mine... Și apoi am îngropat această faptă adânc în subconștient. Nu mi-am reamintit-o decât atunci când am fost pe punctul de a mă alătura tatălui meu, când am vrut să mă sinucid.

I-am spus lui Sam că am de gând să-mi schimb slujba, că m-am săturat de telefoane și că m-ar interesa să mă ocup de vânzarea de proprietăți. Săptămâna trecută a venit acasă cu un desen făcut de el care mă înfățișa pe mine înconjurată de case și oameni care zâmbeau. Poate cele două profesii au ceva în comun: le aduc oamenilor fericirea.

Poate că până când Sam va deveni adolescent sau student, prostituția va fi legalizată. Este singurul lucru logic dacă țara asta chiar crede — sau măcar așa susține — în siguranța asigurată tuturor. Dar eu am unele dubii. Industria sexului este și va rămâne întotdeauna, după părerea mea, înconjurată de mister: este ceva care excită și îngrozește, în același timp. Iar

noi, cei care lucrăm în acest domeniu, fascinăm și provocăm repulsie, totodată.

Intr-un fel, înțeleg acest mod de gândire. Dintr-un alt punct de vedere, nu. în lume au loc războaie, există copiii care mor de foame, nu avem încă un leac pentru SIDA... Că unii oameni plătesc pentru o oră de plăcere mi se pare un lucru minor pe lângă toate acestea...

în tot acest timp, am pierdut multe lucruri în viață. Pe tata, pe unii dintre prietenii mei, pe copilul meu nenăscut. îmi imaginez la nesfârșit că sparg acea vază și nu mă pot opri să o fac. Trebuie să privesc spre lumină, spre viitor, pentru a-mi realiza visurile și a-mi crește fiul.

Nu pare a fi un plan chiar atât de rău pentru restul vieții mele, nu?

Apariții recente:

STELLA RIMINGTON • *Risc maxim* • *Cârtița*

P.T. **DEUTERMANN** • *Hăitașii*

JEANNETTE ANGELL • *Call-girl. Memoriile unei dame de companie*

PAUL DOHERTY • *Sânge și purpură* • *Cântecul gladiatorului*

TESS GERRITSEN • *Frica*

ALEX KAVA • *Un rău necesar*

RANDYTAGUCHI • *Vertij*

MJ. ROSE • *Otrăvurile Afroditei*

în curând:

P.T **DEUTERMANN** • *Train Man*

Martin O'Brien • *DetectivulJacquout*

Alex Kava • *Răul absolut*

STELLA RIMINGTON • *Secretele Serviciilor Secrete*

In curând

OTRĂVURILE AFROD1TEI

de M.J. Rose

Fiind unul dintre cei mai buni psihoterapeuți din New York specializați in tratarea tulburărilor de natură sexuală, dr. Morgan Snow a văzut de toate, de la copii abuzați până la cele mai bizare forme de perversiune sexuală. Și, atunci când din ce în ce mai multe protagoniste ale unor video chat-uri erotice sunt otrăvite, numai dr. Snow îl poate ajuta pe detectivul Noah Jordain să dezlege misterul.